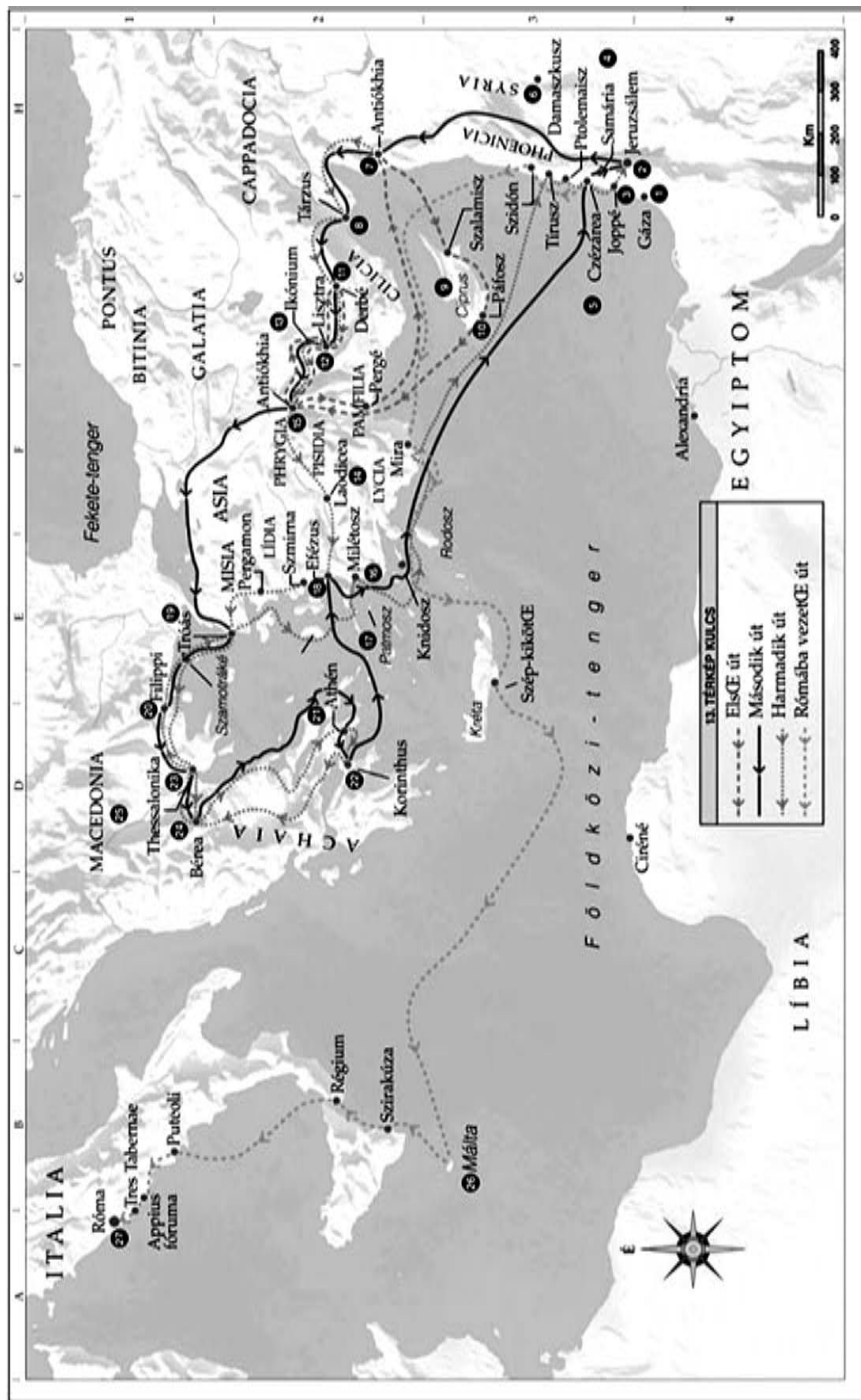

„Isten akarata a ti szentté lételetek”

A THESSALONIKABELIEKHEZ ÍRT
I. ÉS II. LEVÉL

PÁL APOSTOL MISSZIÓS UTAZÁSAI

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/3.

„Isten akarata a ti szentté lételetek”

A THESSALONIKABELIEKHEZ ÍRT
I. ÉS II. LEVÉL

„Isten akarata a ti szentté lételetek”

A THESSALONIKABELIEKHEZ ÍRT
I. ÉS II. LEVÉL

A tanulmányokat összeállította:
Stramszki István

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-963-7493-98-0
ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek	9
<i>I. tanulmány – július 7.</i>	
Az evangélium eljut Thessalonikába	11
<i>II. tanulmány – július 14.</i>	
Ellenségeskedés az evangéliummal szemben	22
<i>III. tanulmány – július 21.</i>	
A thessalonikai gyülekezet erényei (1Thess 1. fejezet)	33
<i>IV. tanulmány – július 28.</i>	
Apostoli példaadás (1Thess 2,1–12)	43
<i>V. tanulmány – augusztus 4.</i>	
Bátorító szavak (1Thess 2,13–3,13)	54
<i>VI. tanulmány – augusztus 11.</i>	
Szent életet élni (1Thess 4,1–12)	63
<i>VII. tanulmány – augusztus 18.</i>	
Akik Krisztusban haltak meg (1Thess 4,13–18)	74

VIII. tanulmány – augusztus 25.	
A végső események (1Thess 5,1–11)	84
IX. tanulmány – szeptember 1.	
Gyülekezeti élet (1Thess 5,12–28)	93
X. tanulmány – szeptember 8.	
Ígéret az üldözötteknek (2Thess 1. fejezet)	103
XI. tanulmány – szeptember 15.	
Jövendülés a szakadásról és az Antikrisztusról (2Thess 2. fejezet)	112
XII. tanulmány – szeptember 22.	
A kiválasztottak (2Thess 2,13–3,2)	125
XIII. tanulmány – szeptember 29.	
Intó üzenet (2Thess 3,3–18)	135
Áhítatok minden napra	
Július	144
Augusztus	145
Szeptember	146

Bevezetés

„Isten akarata a ti szentté lételetek.”
(1Thess 4,3)

Ebben a negyedévben Pál apostol thessalonikai leveleit tanulmányozzuk heti rendszerességgel. A thessalonikabeli gyülekezethez írt levelek azzal tűnnek ki az Újszövetség iratai közül, hogy Jakab apostol levelét kivéve mindegyiknél korábban keletkeztek. Olyan alapvető fontosságú kérdéseket érintenek, mint a feltámadás, a Jézus Krisztus közeli visszatérésébe vetett hitből levont téves következtetések, az Antikrisztus kiléte stb. Ebben az összefüggésben olvashatjuk a Biblia tíz vázlatprófécijája közül az egyiket (2Thess 2. fejezet). Mindazonáltal a levelek középpontjában álló legfontosabb kérdés az életszentség, amely az életünk minden területét érinti.

Pál apostol feltehetően a korinthusi tartózkodása alatt írta mindkét levelét Thessalonikába (kb. i. sz. 51-ben, a második missziós utazása során), nem sokkal azután, hogy távoznia kellett onnan (mielőtt Korinthusba jutott, csupán Béreát és Athént érintette röviden). A levelek hangvétele is arra utal, hogy még frissen élt az apostolban a személyes találkozás emléke, s ennek megfelelően úgy hivatkozik az otlétekor átadott tanításokra, mint amelyekről joggal feltételezi, hogy még elevenen élnek a thessalonikaiak emlékezetében. A levelek hangvételét az újonnan megtértek iránt érzett forró és felelős szeretet hatja át, mondandója pedig tudatosan egészíti ki és erősíti meg azokat a tanításokat, amelyeket az együtt töltött idő kényszerűen szűkre szabott volta miatt nem tudott teljesen kifejteni, vagy amelyeket félreértettek.

Thessalonika (Thesszaloniké, Theszaloníki, Szaloniki) Makedónia tartomány fővárosa volt. Jelentőségét mutatja az is, hogy a Római Birodalom székhelyét Kelettel összekötő főút, a Via Egnatia áthaladt rajta. A város ma is létezik, csakúgy, mint Bérea, amellyel a történetek összekapcsolják. Úgy tűnik, Pál apostol tudatosan a jelentősebb központokat látogatta sorra, és ezeken a helyeken próbált gyülekezeteket alapítani, azt remélve, hogy a környező területekre, kisebb településekre már e központokból jut majd el az evangélium. Mint látni fogjuk, Thessalonikában ez a módszer működött is.

A thessalonikai gyülekezetet kisebb részben zsidókból, nagyobb részben pogányokból megtért keresztények alkották. Ők csak viszonylag rövid ideig élvezhették az apostol jelenlétét, akinek a munkatársai, Timótheus és Silás azonban velük maradtak, illetve visszatértek, hogy támogassák és építsék az újonnan létrejött gyülekezetet, majd miután ismét csatlakoztak Pálhoz (immár Korinthusban), beszámoltak neki a thessalonikai gyülekezet állapotáról, szükségleteiről. Ezek alapján írta meg Pál a leveleit, részben a bátorítás, részben a tisztázás szándékával.

A levelek feldolgozása során az első két tanulmányban a történeti előzményekkel foglalkozunk, hogy az ott történeteket felidézve lássuk, hogyan születtek ezek a levelek. A Béreaiban történetekről is megemlékezünk, mert az ottani gyülekezet erényeit a bibliai feljegyzés is kiemeli, s a történet összefonódott a thessalonikabeliekével.

Szombatiskolai tanulmányok gyermekeknek

„Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint,
még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól!”

(Péld 22,6)

A felnőttek Biblia-tanulmányai mellett a gyerekeknek is készülnek szombatiskolai tanulmányok. Szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe a hamarosan megjelenő *Állatok a Bibliában* című, óvodásoknak készült gyermekszombatiskolai tanulmányt.

A *Égi szó – Jézus példázatai* az újszövetségi időkbe kalauzolja kis olvasóit. A fejezetek Jézus egy-egy példabeszédének üzeneteit és örök igazságait tárják fel előttük. A kisiskolás korosztálynak ajánljuk önálló, mindennapi Biblia-tanulmányozásra.

Az *ősatyák élete* című tanulmány éppúgy heti hat kérdést tartalmaz, mint a felnőttek Biblia-tanulmánya, és negyedéves felosztású. A kérdések mellett érdekes feladatokat, fejtörőket, gondolkodtató kérdéssorokat is összeállítottunk, figyelembe véve a gyermekek életkori sajátosságait.

Az énekek megtanulásához segítségül szolgál a *Csak nyisd ki a szíved* című CD.

A CD megrendelhető a médiaosztálynál és a BIK Könyvkiadónál, a tanulmányok kaphatók a BIK-nél (a médiaosztály és a kiadó elérhetőségei e könyv hátlapján található).

Örömteli közös tanulást kíván
a gyermekosztály

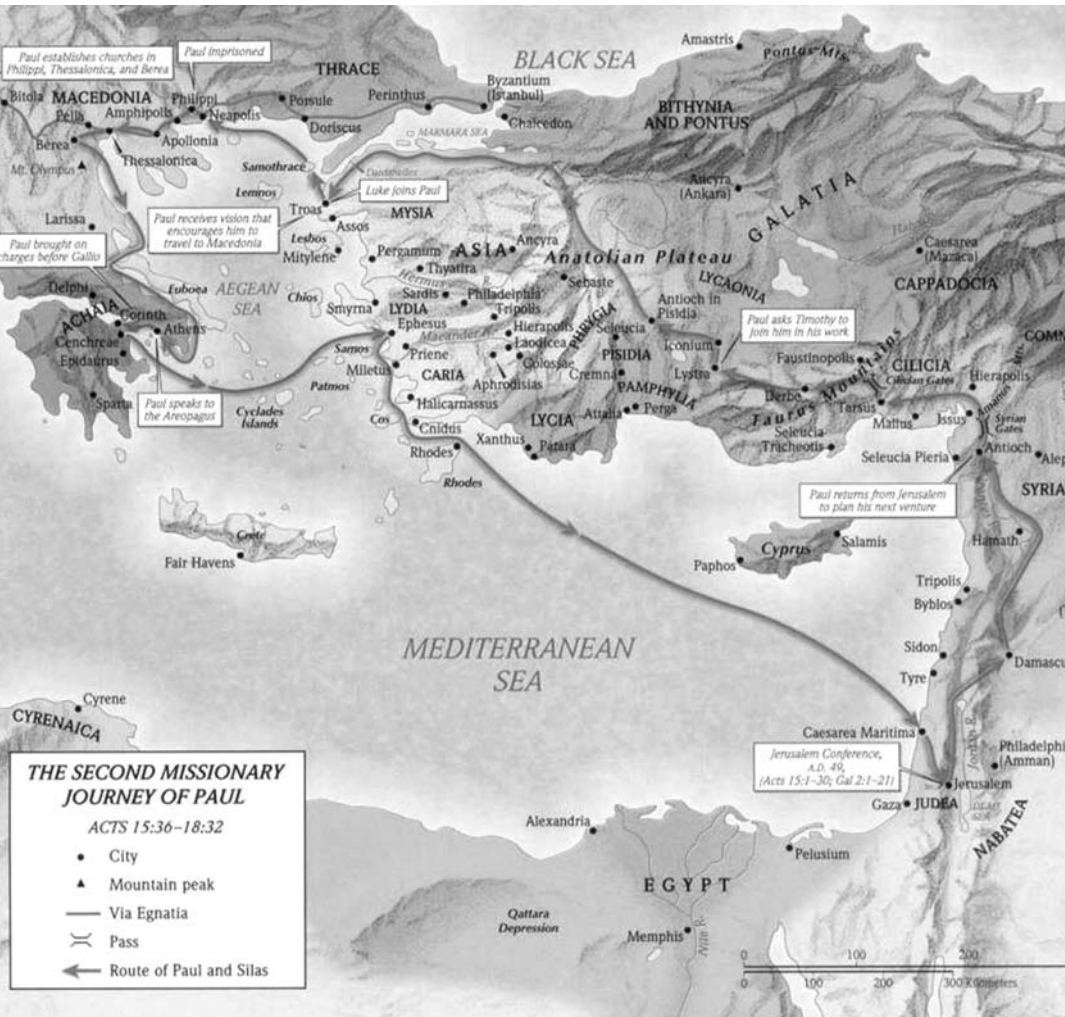
Az evangélium eljut Thessalonikába

1 Honnan és milyen előzmények után érkezett Pál apostol Thessalonika városába a munkatársaival? Milyen tanulságokkal szolgál számunkra ez a beszámoló?

„Azon az éjszakán látás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, kérve őt, és ezt mondva: »Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!« Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekeztünk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot...

Odavezetvén őket a bírákhoz, mondták: »Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, és olyan szerzetásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk.« És velük egyben feltámadt a sokaság ellenük. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztették őket. Miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe vetették őket, megparancsolva a tömlőtartónak, hogy gondosan őrizze őket...

Hirtelen nagy földindulás lett, úgyannyira, hogy megrendültek a tömlőc fundamentumai; és azonnal megnyíltak az ajtók mind, és mindnyájuk bilincsei feloldódtak. Felszerkenvén pedig a tömlőc tartó, és látva, hogy nyitva vannak a tömlőc ajtói, kivonva fegyverét, meg akarta magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. Pál azonban hangosan kiáltotta: »Semmi kárt ne tégy magadban,

PÁL APOSTOL MÁSODIK MISSZIÓS UTAZÁSA

mert mindnyájan itt vagyunk!«... És odamenvén, megkérlelték őket, és kivezetvén kérték, hogy menjenek ki a városból... Miután pedig általmentek Amfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek...” (Ap csel 16,9–10, 20–23, 26–28, 39; 17,1)

Pál apostolnak Isten jelentette ki Tróásban, hogy Kis-Ázsiát elhagyva menjen Makedóniába, ott folytassa az evangélium hirdetését. Pál és társai követték a kapott utasítást, s így jutott el az evangélium Európába.

Első állomásuk Filippi volt, ahol mindjárt ellenállásba ütköztek. A hatóságok elfogták Pált, Silással együtt, és súlyosan megbüntették őket. Isten azonban csodát tett, amivel igazolta szolgálói kilétét. Ennek hatására többen megtértek, a bírák pedig szabadon bocsátották Pálékat.

Ha nem is az apostolokéhoz fogható mértékben, de mi is szembesülünk nehézségekkel életünk és szolgálatunk során. Ezért is fontos, hogy hozzájuk hasonlóan mi is személyesen és a saját életünkre szabottan nyerjük el Isten vezetését arra nézve, hogy hol és hogyan kíván bennünket felhasználni az evangélium terjesztésében. Ha pedig erre szert tettünk, hozzájuk hasonlóan mi se engedjük, hogy ettől bármi is eltántorítson bennünket. A Filippiben elszenvedett bántalmak és nehézségek nem bizonytalanították és nem csüggesztették el Pál apostolt, aki már korábban is átélt hasonló, sőt súlyosabb tapasztalatokat is (Ap csel 14,9). Rendületlenül bízott abban, hogy a korábban kapott látomás Istentől származott, ezért társaival együtt folytatta útját, és még mélyebben hatolt be arra a földrajzi területre, amelyet Isten jelölt ki feladata színhelyéül. Így jutottak el Krisztus hírvivői Thessalonikába.

2 Mennyi időt töltött az apostol a városban, és mi állt az általa hirdetett üzenet középpontjában?

„Pál pedig, amint szokása volt, bement hozzájuk, és három szombaton át vetekedett velük az írásokból, megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükséges volt szenvedni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek néktek.” (Ap csel 17,2–3)

A Pál apostol utazásairól szóló bibliai beszámolókból megfigyelhetjük, hogy általában nem időzött hosszán egy helyen. Thessalonikában is mindössze három hetet töltött. Távozását azonban – mint látni fogjuk – sok más helyhez hasonlóan itt sem pusztán az sürgette, hogy minél több helyre eljusson az evangélium, hanem a személyével és az általa képviselt üzenettel szemben megnyilvánuló türelmetlenség, sőt ellenségeskedés.

„Thessalonikában elmondott prédikációiban Pál utalt az ótestamentumi próféciákra, amelyek a Messiásra vonatkoznak... Azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték Krisztus születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názareti Jézus a Messiás...

Pál meggyőző erővel bizonyította az ótestamentumi írásokból, hogy »Krisztusnak szenvedni kell, és feltámadni a halottaiból«... Kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosán egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint »a bárány, mely mézsárszékre vitetik«. A Messiás »önlelkét áldozatul adja«...

A jövendölések Üdvözítőjének tehát **nem földi uralkodó gyanánt kell jönnie**, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomótól, hanem mint ember jön az emberek közé. **Alacsony sorban és szegénységben él**, hogy végül mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget a semmibe vett törvény követelményének...

Pál elbeszélte a thessalonikai zsidóknak korábbi buzgalmát a ceremóniális törvénnyel kapcsolatban, és csodálatos élményét Damaszkusz kapui előtt. Megtérése előtt a bizalmát öröklött szentségére, hamis reménységre alapította... Megtérése időpontjától kezdve azonban minden megváltozott. A názáreti Jézus, akit Pál üldözött, megjelent neki mint a megígért Messiás. Az üldöző felismerte benne Isten Fiát, aki a prófécia szerint a földre jött, és életével betöltötte a Szentírást, minden részletében.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 22. fejj., Thessalonika)

A zsidóság tömegeit is rabul ejtette az emberi természet csapdája: a saját kívánságaik szerint értelmezték és válogatták a kijelentéseket, köztük a Messiásról szóló jövendöléseket. Ami egybevágott a várakozásaikkal, azt megragadták, a többi igazság pedig elsikkadt, eltűnt a szemük elől. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy noha a Messiás az „övéi közé jött...”, az övéi nem fogadják be őt” (Jn 1,11), mert „nem ismerték fel meglátogatásuk idejét” (Lk 19,44). Ezt a mulasztást, ezt a hiányosságot próbálta Pál apostol pótolni célirányos tanításával, amelyet személyes tapasztalatának bizonyosságával is alátámasztott. Hitelesen beszélt, hiszen farizeusból, még hozzá elszánt üldözőből lett keresztényként mondta el megtérése tapasztalatát, azt, hogy miként lett zsidó emberként a Názáreti követője. Biztosan beszélt nekik arról a belső ellenkezéstről is, amelyet a Biblia „rugódozásnak” nevez (Ap csel 9,5), ami egykor a saját tapasztalata volt, most pedig talán sok hallgatójéé.

Vajon mi, akik Jézus Krisztus második eljövételének közvetlen közelségében élünk, mentesek vagyunk-e az olyanfajta elfogult írásértelmezéstől, amilyenek az első eljövétel idején élő zsidóságból sokan áldozatul estek?

7 Milyen helyszínt választott az apostol, és milyen módszerrel hirdette az evangéliumot? Milyen megfontolások vezérelhették ebben?

„Thessalonikába érkeztek, ahol volt a zsidóknak zsinagógájuk. Pál pedig, amint szokása volt, bement hozzájuk, és három szombatot át vetekedett velük az írásokból...” (Ap csel 17,1–2)

„Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek.” (Rm 1,16)

„Miután Pál és Silás elhagyták Filippit, Thessalonikába indultak. Itt azt a kiváltságot élvezhették, hogy a zsinagógában nagy gyülekezet előtt beszélhettek. Egész külsejükön látszott még az a méltatlan elbánás, amelyben röviddel előbb részesültek, és ez magyarázatot igényelt. El is beszélték az eseményeket, minden dicsekvés nélkül, azonban dicsőítették Istent, aki a szabadításukért közbelépett.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 22. fejj., Thessalonika)

Különös lehetett az első találkozás. Noha még magukon viselték az őket ért bántalmazás nyomait, nem restelltek bemen-

ni a következő város zsinagógájába, s az ott lakók nem zárkóztak el a különös megjelenésű jövevényektől, hanem még azt is megengedték nekik, hogy szóljanak az egybegyűltekhez.

A Bibliából tudjuk, hogy más városokban is ezt a gyakorlatot követték a zsinagógákban (vö. Ap csel 13,14–15). A szét-szóratásban élő zsidóság számára bizonyára fontos volt hírt kapni a Jeruzsálemben vagy másutt élő zsidók sorsáról, esetleg olyan tanításokról, amelyek hozzájuk még nem jutottak el. Talán ezért is adtak lehetőséget a messziről érkezetteknek arra, hogy szóljanak a közösséghez.

„Szokása volt...” – olvashatjuk. Pál apostol tehát tudatosan kereste fel szombatonként a zsinagógákat, hogy ott kezdje egy-egy városban az evangélium hirdetését (vö. Ap csel 13,42). Itt olyan hallgatóság előtt szólalhatott meg, akiknek megvoltak az alapvető őszövetségi ismereteik, tehát volt mire alapoznia, építenie a mondandóját. Nekik próbálta bebizonyítani, hogy a régóta várt Messiás már eljött, csak nem ismerték fel, mert másként várták. A már meglévő ismereteikből vezette le, milyen Messiást ígért Isten, majd rámutatott arra, hogy mindez Jézus Krisztus életében, szolgálatában és halálában teljesedett be. Úgy is mondhatnánk, hogy a saját írásaikból győzte meg őket.

Ez a gyakorlat arra is alkalmas volt, hogy Ábrahám vér szerinti leszármazottai még egy lehetőséget kapjanak az evangélium hallására és befogadására. Továbbá előnyt kovácsolt a zsidóság történelmi nyomorúságából, abból, hogy szétszóratásban éltek a Földközi-tenger medencéjében, és ennek köszönhetően sok-sok településen jelen voltak.

Gondolkojunk el azon, hogy a mi korunk és társadalmi adottságaink között melyek azok a sajátos körülmények, amelyekkel számolnunk kell, és amit az evangélium hirdetése során tudatosan felhasználhatnánk úgy, ahogy a saját korában Pál apostol tette! Hogyan lehet a hátrányokból előnyt kovácsolni a mi körülményeink között?

4 Milyen elv megvalósulását figyelhetjük meg az apostol módszerében? Mit tanulhatunk ebből?

„A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem.” (1Kor 9,20)

.....
.....
.....

Pál apostol pontosan ott próbálta elérni az embereket, ahol voltak, ahol ismereteik és tapasztalataik szerint tartottak, és olyan eszközökkel, amelyek ismerősek voltak számukra.

Azt írja, hogy „a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg”. Mit akarhatott ezzel kifejezni, hiszen származását tekintve eleve benjáminita zsidó volt (vö. Fil 3,5)? Bizonyára azt, hogy behelyezkedett azon nemzettársai gondolkodásmódjába, akik még nem járták be azt az utat, amelyet ő a megtérése során már igen, és ezt a különbséget szem előtt tartva próbált közelebb kerülni hozzájuk.

Felebarátaink megértése, az együtt gondolkodás készsége és képessége elengedhetetlen ahhoz, hogy elérjük az embereket, akikhez az üzenettel küldettünk. Ha ezt nem sajátítjuk el, nem születik meg bennünk vagy nem vesszük komolyan, akkor nem rendelkezünk az odafigyelés és alkalmazkodás képességével, s nem vagyunk alkalmasak az evangéliumhirdetés szolgálatára.

Vegyük számba azokat az embercsoportokat, amelyekhez küldettünk, amelyek körében élünk, és amelyeket el kívánunk érni! Mérlegeljük, hogy a helyi közösség adottságainak ismeretében mit kell tennünk ahhoz, hogy ott érjük el az embereket, ahol tartanak, és ne ott vegyük fel a fonalat, ahol mi tartunk a hitben!

5 Mit jelentett az evangélium szolgálata az apostoli korban, és mit jelent ma? Mi adhatott erőt az üzenet akkori hirdetőinek a nehézségek elhordozására?

„Amikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a testünknek, sőt mindenképpen nyomorogtunk: kívül harc, belül félelem.” (2Kor 7,5)

„Mondta pedig mindenkinek: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem.” (Lk 9,23)

„A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk.” (2Kor 4,17)

„Az üdvösség sisakját is fölvegyétek...” (Eféz 6,17)

.....

.....

.....

Próbáljuk az eddigiek alapján beleélni magunkat az apostolok mindennapjaiba, munkamódszerébe, munkavégzésébe! Milyen kihívást jelentene számunkra az evangéliumot olyan módon hirdetni, ahogyan egykor ők tették?

– Elhagyni a megszokott környezetünket, gyülekezetünket, – viszontagságos körülmények között, korábban soha nem látott vidékeken utazni,

– nagyon különböző népek, népcsoportok, kulturális körülmények között jelen lenni,

– néhány hetente más és más, teljesen új helyen, ismeretlen emberek között lenni,

– bemutatni nekik az evangélium üzenetét, sőt ha kell, akár támadások ellenében is védelmezni,

– mindezt nyílt párbeszédben, ahol bárki bármit kérdezhet, reagálhat, nekünk pedig minderre felkészültnek kell lennünk.

Hasonlítsuk össze mindezt a saját élet- és munkakörülményeinkkel és áldozatvállalásunkkal! Emberileg erőtlennek érezhetjük magunkat arra, hogy lemondjunk a megszokott kényelemről, a kiszámítható életfeltételekről, és maradéktalanul Istenre hagyatkozzunk. Azonban ők is hozzánk hasonló emberek voltak, mégis „pillanatnyi könnyű szenvedésként” élték meg a megpróbáltatásaikat, mert mindazt, amit el kellett szenvedniük, az Úrért tették, és az örökkévalósághoz viszonyították. Ahhoz képest pedig minden véges, rövid és mulandó. Csak rajtunk múlik tehát, hogy mihez mérjük, viszonyítjuk a nehézségeinket, küzdelmeinket.

6 Milyen eredményt hozott Thessalonikában az apostol munkája? Mely népcsoportok körében ért célt az evangélium?

„Némelyek azok közül hittek, s csatlakoztak Pálhoz és Siláshoz, úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen.” (Ap csel 17,4)

.....

.....

.....

„Amikor Pál szent bátorsággal hirdette az evangéliumot a thessalonikai zsinagógában, a jelenlévőkre világosság áradt. Megértették a templomi szolgálat valódi jelentőségét. Pál lelkesedéssel beszélt Krisztus földi munkájáról, majd a szentek szentjében végzett szolgálatáról. Rámutatott arra is, hogy Krisztus – közbenjárói tisztségének befejezése után – hatalommal és dicsőséggel visszatér majd a földre. Pál hitt Krisz-

tus visszajövetelében, s az ezzel összefüggő tényeket oly világosan és elevenen vázolta, hogy hallgatói közül sokak számára feledhetetlen volt.

Három egymást követő szombatnapon prédikált Pál apostol a thessalonikaiaknak – meg akarta őket győzni a Szentírás alapján, hogy Krisztus »a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta« (Jel 13, 8): erről élete, halála, feltámadása, közbenjárói tisztsége tanúskodik. Felmagasztalta Krisztust, és világossá tette, hogy szolgálatának igazi megértése az a kulcs, amely feltárja az ótestamentumi írások értelmét, s kincseit hozzáférhetővé teszi.

Pál Thessalonikában nagy erővel hirdette az evangéliumi igazságokat, s nagy sokaság érdeklődését keltette fel.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 22. feje., Thessalonika)

Pál apostol rövid, háromheti thessalonikai tartózkodása tehát gyümölcsöző volt. Elgondolkodtatóak ugyanakkor az árnyok: a zsinagóga rendszeres hallgatósága közül sajnos csak „némelyek” esetében talált nyitott fülekre az evangélium, míg „az istenfélő görögök” közül „nagy sokaság” jutott meggyőződésre és csatlakozott Pálhoz, s „az előkelő asszonyok közül is nem kevesen”.

A zsidókat valószínűleg az előítéletes gondolkodásmód akadályozta abban, hogy elfogadják az üzenetet, míg az „istenfélő görögök” sokkal inkább engedtek a tanításnak. Nekik is lehettek bizonyos alapismereteik, de Pál apostol Jézus Krisztusról szóló prédikációi jelentették számukra a döntő késztetést. (Valószínűleg olyan nem zsidó származású emberek voltak, akik ott éltek, ismerték az ószövetségi tanításokat, szimpatizáltak a zsidóság hitével, Istenével, de döntésre még nem jutottak az életükben. Az viszont egyértelmű 1Thess 1,9 tanúsága szerint, hogy voltak, akik közvetlenül a pogány bálványimádásból megtérve lettek a gyülekezet tagjai, anélkül, hogy előbb a zsidó vallás követőivé váltak volna.)

Az, hogy az eredetileg pogány görög lakosság körében is érdeklődés mutatkozott az evangélium iránt, sőt az érdeklődés mértéke egyes esetekben jóval felülmúlta a zsidóságot, nem egyedülálló. Hasonló esetről olvashatunk Ap csel 13,42–44-ben is.

*Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt támogatja.
– Az alapítvány a fogyatékkal élők táboroztatását és segítését tűzte ki célul. Adományainkkal hozzájárulunk a törökkoppányi és szőládi nyári Biblia-táborok megtartásához.*

Ellenségeskedés az evangéliummal szemben

Az előző tanulmányban láthattuk, mennyire kedvező fogadtatásra talált az evangélium Thessalonikában. Azonban itt sem fogadta mindenki örömmel az üzenetet és az apostolok munkásságát. Ebben a tanulmányban az elutasítás indítékát, hátterét, mértékét és tanulságait vesszük számba.

¶ Kik és milyen indítékból léptek fel az apostol és munkatársai ellen? Hol találkozunk még ezzel az indítékkal az Újszövetségben?

„De a zsidók, akik nem hittek, irigységtől felindítottván, és maguk mellé vévén a piaci népségből némely gonosz férfiakat, csődületet támasztva felháborították a várost; és a Jáson házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. Mikor pedig őket nem találták, Jásont és némely atyafiakat vonszolták a város előljárói elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek, akiket Jáson házába fogadott, pedig ezek mindnyájan a császár parancsolatai ellen cselekszenek, mivelhogy mást tartanak királynak, Jézust. Fel is indították a sokaságot és a város előljáróit, akik hallották ezeket.” (Ap csel 17,5–8)

„Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog benne: és eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.” (Jn 11,48)

„A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűlt az Isten igéjének hallgatására. Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, beteltek irigységgel, és ellene mondtak azoknak, amiket Pál mondott, ellenkezve és káromlást szólva.” (Ap csel 13,44–45)

Az irigység sajnos a történelem során az emberi természet egyik legfőbb hajtóerejének bizonyult. Az ihletett feljegyzés szerint a thessalonikai zsidókat is ez a nemtelen indíték vezérelte, csakúgy, mint a Jézus Krisztus ügyében eljáró főpapokat. Ez utóbbiak esetében még a negyedik napja halott Lázár (lásd Jn 11. korábbi verseit) feltámasztásának meggyőző bizonyítéka sem tudott ennél erősebb lenni. Féltették vezetői helyüket, befolyásukat, és elhitték, hogy köz javát szolgálja, ha azt bármilyen eszközzel is, de megtartják maguknak.

Az irigység mint motívum különösen szembeütő a 13. fejezetből származó idézetben. Az igeszakaszból egyértelműen kiderül, hogy a zsidók akkor teltek be irigységgel és kezdtek ellene mondani annak, aminek előtte nem, amikor látták, mekkora érdeklődés nyilvánul meg a pogányok körében az apostolok képviselte üzenet iránt. Irigységet ébresztett bennük az újonnan érkezett zsidó tanítók befolyása, de talán az is, hogy a pogányok tömegei éppúgy üdvözülhetnek, mint ők. Ezt ugyan a saját előjoguknak tartották, de nemigen törekedtek élni vele. Különös ellentmondás ez: „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, akik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be.” (Mt 23,13) Isten legyen kegyelmes hozzánk, hogy a vég idején élve ne essünk ha-

sonló hibába: nehogy a felsőbbrendűség és kirekesztés lelki-lete keveredjen laodicea langyosságával az életünkben!

2 Kikben találtak szövetségesre az apostolok támadói? Milyen eszközökkel és indokkal léptek fel? Milyen hasonlóságot mutatnak a történetek Jézus Krisztus ügyével és a mi korunkkal?

Az igeszakaszt lásd az 1. kérdésnél!

„Ettől fogva igyekezett Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltoztak: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királlyá teszi, ellene mond a császárnak!” (Jn 19,12)

.....

.....

.....

Felhasználtak erre a célra „a piaci népségből némely gonosz férfiakat”, akiknek a segítségével sikerült „felháborítani a várost”. Az indíték és a szándék nemtelen volt, következképpen az eszközök, a módszerek és a tömegbázis is. Az erkölcsi iránytűvel, önálló gondolkodással nem rendelkező tömeget, a „csócseléket” minden korban könnyű volt befolyásolni és valaminek a szolgálatába állítani. Közismert az ókori Rómából származó mondás: „Cirkuszt és kenyeret a népnek!” A jóllakott, szórakozó emberekkel bármit el lehet fogadtatni, csak egy egyszerű vád kell hozzá, ahogyan Jézus Krisztus esetében is történt. „Isten fiává tette magát” – hangzott a vád, és a tömeg máris tudta, mit kiáltson: „Feszítsd meg!” Minden izraelita tudta, hogy az istenkáromlásért halál jár, azt azonban csak kevesen vizsgálták, hogy Jézus Krisztus személye nem isteni

lényt takar-e valóban. A lényeg azonban az, hogy elérték a céljukat: csődületet támasztva sikerült azt a látszatot kelteniük, hogy sok támogatójuk van, Pilátusnak pedig engednie kell a „közakaratra”, a „nép akaratának”.

Ma, a történelem végéhez közeledve mi is olyan események elé nézünk, amikor a tömegeket egyszerű jelszavakkal mozgósítják majd annak érdekében, hogy a törvényhozókra ugyanúgy nyomást gyakoroljanak, mint egykor Pilátusra: „A politikai korrupció kiöli a jogosság szeretetét és az igazság tiszteletét. Még a szabad Amerikában is, a tömegek követelésének engedve a hatalmasságok és a törvényhozók kötelezővé teszik a vásárnap megtartását, hogy a nép kegyét megnyerjék.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem, 36. feje.)

Nincs okunk arra, hogy másra, jobbra számítsunk. Könyöröngjünk inkább azért a kegyelemért, hogy mi magunk ne essünk áldozatul ennek a csalásnak és kiálljuk azt a próbát, amit ez jelenteni fog majd.

A felbőszült tömeg – ahogyan az lenni szokott – tettelegességre ragadtatta magát. „Azt gondolva, hogy az apostolokat is ott találják, Jáson házát megostromolták, azonban Pál és Silás nem volt sehol. A csócselék – csalódása miatt esztét veszítve – kivonszolta Jáson és némely atyafiakat a város előjárói elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Thessalonika c. feje.)

Korábban a jeruzsálemi főpapok is látszólag buzgón örködték a császár tisztelete fölött, valójában azonban csak az irigység azon jellegzetességéről volt szó, hogy bevallhatatlan, ezért mindig más indokkal kell leplezni. Thessalonikában is „országháborítók”-nak bélyegezték az apostolokat, így próbálva ellenszenvet ébreszteni irántuk. „Ezeket a zsidókat abban az időben a római hatóságok nem kedvelték, mert röviddel előbb felkelést szítottak Rómában. Bizalmatlanul tekintettek rájuk, és bizonyos mértékben a szabadságukat is korlátozták. Most tehát alkalom kínálkozott, hogy a helyzetet kihasználva a ró-

maiak kegyét újból megnyerjék, s az apostolokat és az új keresztényeket megszegyenítsék.” (Ellen G. White: i. m.)

3 Min múlt, hogy a kialakult helyzet nem járt súlyosabb következményekkel? Mi hozott megoldást?

„Fel is indították a sokaságot és a város elöljáróit, akik halották ezeket. De amikor kezességet nyertek Jáson és a többiek részéről, elbocsátották őket.” (17,8-9)

„Amikor pedig abban a városban üldöznek titeket, fussatok a másikba...” (Mt 10,23)

.....
.....
.....

A város elöljárói, mivel Pált és Silást nem találták, a béke kedvéért a megvádolt hívóktól fogadtak el kezességet. A testvérek pedig, akik tartottak a további erőszakosságoktól, elküldték Pált Silással együtt Béreába.

Utazásai és munkássága során Pál apostol számára nemegyszer a világi hatóságok vagy elöljárók jelentettek védelmet a felbőszült tömeg haragjával szemben. Korinthusban és Efézusban is hasonló tapasztalatokat szerzett (Ap csel 18,12–19, 29–40). Az előbbi eset tanulságairól szól a következő részlet:

„A zsidó vallás a római hatalom védelme alatt állt. Pál vádlói azt hitték, ha megvádolhatnák azzal, hogy vallásuk törvényeit sértette meg, akkor a római hatóságok esetleg kiszolgáltatják nekik kihallgatásra és ítélethozatalra. Ebben az esetben azt remélték, hogy kivégezhetik. Gallio azonban becsületes ember volt, aki nem akart a féltékeny, cselszövő zsidók eszközévé vál-

ni. Képmutatásuktól és önigazult magatartásuktól megundorodva a vádjukat nem is akarta meghallgatni... Mind a zsidók, mind a keresztények feszült várakozással tekintettek Gallio határozata elé, azonban az ügynek ilyen gyors elutasítása, mint amelynek semmi köze sincs a közérdekhez, a megzavarodott és felbőszült zsidóknak jelt adott a visszavonulásra. A tisztartó határozott fellépése világossá tette a helyzetet a lármázó csöcselék előtt is, amely eddig a zsidó vádolók pártját fogta... A tisztartó szeme láttára és közbelépése nélkül megrohanták az apostol főbb vádlóit.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

Ennyire sok múlik tehát a magas hivatalok betöltőin. Becsületességének és határozottságának köszönhetően Gallio nem lett a csöcselék játékszere és áldozata, mint Pilátus.

Az apostolok belátták, hogy nincs értelme további élezni a helyzetet Thessalonikában, ezért elhagyták a várost. Jézus tanácsát követték: „bölcsek voltak, mint a kígyók”, és kitértek az értelmetlen küzdelem elől.

4 Kényszerű távozásukat követően melyik város volt az apostolok következő állomása? A Biblia szerint mivel tűnt ki az itteni hallgatóság?

„Az atyafiak pedig azonnal, azon az éjszakán elküldték Pált Silással együtt Béreába; s ott elmentek a zsidók zsinagógájába. Ezek pedig nemesebb lelkűek voltak a thessalonikabelieknél: bevették az igét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek. Sokan hittek azért közülük; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.” (Ap csel 17,10–12)

.....
.....

„Béreában Pál olyan zsidókat talált, akik készek voltak az általa tanított igazságokon elgondolkozni, az apostol kijelentéseit megvizsgálni...

A béreaiakat nem kötötte előítélet. Készek voltak az apostolok által hirdetett tanok valódiságát megvizsgálni. Az írásokat kutatták; azonban nem kíváncsiságból, hanem hogy megtudják, mit tartalmaz a megígért Messiásra vonatkozólag. Naponta tanulmányozták a Szentírást, és amikor szöveget szöveggel összehasonlítottak, Isten angyalai mellettük álltak, megvilágosították értelmüket, és fogékonyá tették szívüket.

Mindenütt, ahol hirdetik az evangéliumot, az őszinte, helyes életmódra vágyakozó emberek szorgalmasan kutatni fogják az Írásokat. Ha azok, akik a Föld történelmének utolsó napjaiban hallják a koruknak szóló igazságot, követnék Bérea lakosainak példáját, és az Írásokat naponként tanulmányoznák, vagy ha a kapott üzenetet Isten Igéjének fényében vizsgálnák meg, akkor az aránylag kevés követő helyett sokkal többen engedelmeskednének Isten törvényének. Amikor nem éppen népszerű bibliai igazságokat tárnak fel előttük, sokan húzódoznak az ilyen vizsgálat elvégzésétől. Ha nem is tudják az Írás világos tanításait megcáfolni, mégis makacsul ellenállnak annak, hogy az eljűk tárt bizonyítékokat alaposan tanulmányozzák...” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Bérea és Athén c. fej.)

Az apostol nemeslelkűségét pedig az bizonyítja, hogy nem sértő bizalmatlanságként értékelte a béreabeliek utánajárását, hanem dicséretes alaposágként. Jól tudta, hogy hamarosan el kell hagynia őket, és csak akkor lesznek biztonságban, ha ezzel a következetességgel tesznek próbára minden új tant és tanítót. Egy prédikátor szerint „az igazi tanító nem magára építi a gyülekezetet, azt gondolván, hogy csak addig vannak biztonságban, amíg őt követik, hanem úgy megalapozza őket az igazságban, hogy ha akár ő maga válna hitehagyóvá, akkor is a helyes irányhoz ragaszkodnak”.

Különös belegondolni, mennyire változó volt, hogy városról városra haladva milyen fogadtatásra találunk az apostolok. Sohasem tudhatták előre, mi vár rájuk. A bibliai beszámolók tanúsága szerint azonban Bérea sajnos inkább a kivételek közé tartozik.

5 Mi vetett véget Pál apostol béreai tartózkodásnak? Hogyan tanúskodnak a történetek a thessalonikabeliek ellenségeskedésének mértékéről?

„Amikor azonban a Thessalonikából való zsidók megtudták, hogy Béreában is prédikálta Pál az Isten igéjét, elmentek, és a sokaságot ott is felhaborították. De akkor mindjárt kibocsátották az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger felé, Silás és Timótheus azonban ott maradtak. Akik pedig elkísérték Pált, elvitték őt egészen Athénig; és parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarabb menjenek őhozzá, visszatértek.” (Ap csel 17,13-15)

A thessalonikabeliek elszántsága nem ismert határt, sem fáradságot. Nem elégedtek meg azzal, hogy saját városukból elűzték az apostolt, hanem máshová is utánamentek. Az igaznak gondolt és tartott ügyek sokszor olyan erőket szabadítanak fel emberekben, amit ugyanezekben a személyekben a valóban igaz ügyek nem lennének képesek. Sajnos ezt bizonyítja a thessalonikai zsidók esete is. Ők maguk nem töltötték be a küldetésüket, a városukban lakó pogányokat pedig három hét után megfosztották az apostol jelenlétének áldásaitól, és még ezzel sem elégedtek meg, hanem Béreából is továbbbűzték. Sátán leg-

nagyobb csalása, amikor elhitei emberekkel, hogy Istennek tetsző dolgot cselekszenek azzal, amivel valójában őt szolgálják. A vallási buzgalomból fakadó erőtlenség pedig még hatásosabbá teszi áldatlan tevékenységüket.

Noha emberileg szinte felfoghatatlan ez az elszántság és fanatizmus, a bűn természetét ismerve nincs ebben semmi meglepő. Nem véletlen, hogy Jézus Krisztus is ilyen jelenségek megtapasztalására készítette fel a követőit: „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.” (Jn 15,20)

Az evangélium minden korban kétféle fogadtatásra talált: nyitott szívekre és ellenállásra.

„Napjainkban se csüggedjen el az igazság hirdetője, még akkor sem, ha úgynevezett hitvalló keresztények nem fogadják be örömmel, mint annak idején Pált és munkatársait. A kereszt hírnökei éberem és imádságos lelkülettel felvértezve, hittel menjenek előre. Mindenkor bátran munkálkodjanak Jézus nevében. Magasztalják fel Krisztust mint az ember Közbenjáróját, aki a mennyei szentélyben szolgál. Krisztust, akire az Ótestamentum összes áldozati és ceremóniális szertartása utal, akinek engesztelő áldozata által nyerhetnek bűnbocsánatot Isten törvényének megsértői.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Thessalonika c. fejezet)

6 Vajon miért nem mondott le az apostol a rossz tapasztalatai ellenére sem arról, hogy egy-egy városba megérkezve felvegye a kapcsolatot az ott lakó honfitársaival?

„Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiat, és megtarthatnék közülük némelyeket... Némely ágak kitörttek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese let-

tél az olajfa gyökerének és zsírjának... Ha meg nem maradnak a hitetlenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket.” (Rm 11,14–23)

„Isten tehát elvárja, hogy az evangélium hirdetésének utolsó idejében, amikor az emberiség eddig elhanyagolt minden csoportját külön figyelmezteti, hírnökei különösen buzgólkodjanak a zsidók érdekében, akik a világ minden részén megtalálhatók... Miközben felismerik az Újszövetség Krisztusát az Ószövetség lapjain, és ráeszmélnék, milyen világosan magyarázza az Újszövetség az Ószövetséget, ez felébreszti a bennük szunnyadó képességeket; megtalálják Krisztusban a világ Messiását. Sokan elfogadják Krisztust Üdvözítőjüknek, hit által..."

Ma is sokan vannak a zsidók között, akik – mint egykor a társzuli Saulus – hatalmasak az Írás ismeretében. Ők csodálatos erővel hirdetik majd Isten törvényének változhatatlanságát. Izrael Istene ezt a mi napjainkban végzi el. Karja nem rövidült meg, hogy ne tudna megmenteni. Mialatt szolgáló hittel dolgoznak azokért, akiket olyan sokáig elhanyagoltak és megvetettek, üdvözítő ereje megnyilvánul közöttük.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az üdvösség üzenete a zsidók között c. fejezet)

Elgondolkodtató, hogy Pál apostol a próféciaiból indult ki, mégsem a zsidók körében érte el a nagyobb eredményt, pedig leginkább nekik volt írás- és próféciaismeretük. A pogányok hamarabb felismerték Istenre szorultságukat, reménytelen állapotukat, és hálások voltak a bálványimádásban töltött éveik során élvezett isteni kegyelemért és türelemért. Így könnyebb

megérteni és elképzelni, hogyan valósulhat meg a példázatban ábrázolt esemény az idők végén, amikor a „11 órák” beérik majd azokat, akik régtől fogva ismerik és hirdetik az igazságot, de annak szeretete mégsem ragadta meg őket.

III. TANULMÁNY – 2012. JÚLIUS 21.

A thessalonikai gyülekezet erényei

(1Thess 1. fejezet)

*Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.
– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok
gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

A levél keletkezésének körülményeivel kapcsolatban lásd tanulmány sorozatunk bevezetőjét.

I Kik köszöntik a gyülekezetet a levél bevezetőjében, és milyen kívánságot fogalmaznak meg? Hogyan szólítják meg a gyülekezetet?

„Pál, Silvánus és Timótheus a thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békeesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.” (1Thess 1,1)

.....

.....

.....

„Pál még mindig Korinthusban tartózkodott, és nagy örömet szerzett neki Silás és Timótheus megérkezése Makedóniából. Jó híreket hoztak azok hitéről és szeretetéről, akik az apostol első thessalonikai látogatása alkalmával fogadták el az igazságot. Pál együttérzéssel viseltetett mindazok iránt, akik a sok

viszontagság és kísértés közepette hűek maradtak Istenhez. Szerette volna személyesen meglátogatni őket, de mivel ez lehetetlen volt számára, levélben fordult hozzájuk.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet.)

Jézus Krisztus kettesével küldte ki a tanítványait (Mk 6,7), mert így erősíthették egymást, és a munkához felhasználhatták, hogy különböző talentumokat kaptak Istentől. Nem véletlen, hogy az antiókhiai gyülekezet is kettesével küldte ki az apostolokat a pogányokért folytatott misszióba (Ap csel 13,2), kifejezetten a Szentlélek tanácsára. Ők pedig, amikor utazásaik során alkalmas emberre találtak, maguk mellé vették (például Timótheust – Ap csel 16,1–3), hogy a közös munka révén bevezessék az evangélium szolgálatának gyakorlatába. Thessalonikában is az a munkáscsapat járt röviddel korábban, amelynek tagjai most levéllel keresték meg a gyülekezetet (Ap csel 17,4 és 14 v.). A levelet alapvetően az apostol írja, de a munkatársai, Timótheus és Silás nevében is.

„...a thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban” – olvassuk a levél elején. A gyülekezet tagjai saját, szabad akaratból hozott döntésük alapján Isten oldalára álltak, és vállalták az ezzel járó következményeket és küzdelmeket is. A levél megszólítása erre az egész életüket átható ünnepélyes elkötelezettségre emlékezteti őket, és ebben kívánja meg is erősíteni a gyülekezet tagjait.

A „kegyelem néktek és békesség...” többet jelent formális köszöntésnél. Maga Jézus Krisztus is ekként üdvözölte tanítványait, és erre is tanította őket (Lk 24,36; 10,5). Az apostol pedig jól tudta, milyen küzdelmet jelent kereszténynek lenni: „kívül harc, belül félelem” (2Kor 7,5) – amint azt is, hogy követői hitét is próbára teszi majd a környezet ellenségeskedése és a bűn ellen vívott belső küzdelem. Ezért a legfőbb jót kívánta nekik, amiben ember részesülhet: a kegyelem elnyerését, a megbékélést Istennel, és amennyire ez lehetséges, külső békességet is.

A modern kor kedvezőbb körülményei és Laodicea langyossága közepette hajlamosak vagyunk nem valódi értékük szerint becsülni a kegyelmet és a békességet. Mivel nincs részünk üldözöttségben, és a bűnnel szembeni küzdelem is meglanyhult az életünkben, sokszor hétköznapi vágyak és igények tolakszanak az első helyre, és boldogtalannak érezzük magunkat, ha ezek beteljesületlenek maradnak. Pedig ha elnyerjük a kegyelmet, amelyben egyedül Isten részesíthet, és ennek nyomán a békességet is, akkor mindenünk megvan, nincs okunk az elégedetlenségre.

2 Hogyan gondol az apostol a gyülekezetre? Mit emel ki annak erényei közül?

„Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékeztén rólatok a mi imádságainkban; szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, szeretetetek fáradozását, és a mi Urunk, Jézus Krisztus felőli reménységetek állhatatosságát Isten előtt, a mi Atyánk előtt.” (1Thess 1,2–3)

Hálaadással emlékezik, mert valójában a Szentlélek munkája gyümölcseinek tekinti megtérésüket, amiben ő csupán az emberi eszköz szerepét töltötte be. A földrajzi távolság ellenére is együtt él a gyülekezettel lélekben, imádságaiban emlékeztetve meg róluk. Csodálatra méltó az apostol ragaszkodása, hogy sok-sok feladata és küzdelme közepette sem feledkezett meg imádkozni azokért, akiket Istenhez vezetett. Szinte minden levelében találkozunk hasonló kijelentéssel. Vajon ennyire elevenen élnek-e bennünk, mindennapi imánkban azok, akiknek a hitre jutásában részünk lehetett? Még az Istenért végzett szolgálat különböző ágaiba, feladataiba sem szabad

annyira belemerülni, hogy az elvonja figyelmünket az egyes személyekért, gyülekezetekért mondott imától.

A gyülekezet életében már röviddel megtérésük után is megmutakoztak annak jelei, hogy Istenben vannak: az apostol a hit munkáját, a szeretetből fakadó fáradozást emeli ki, valamint a reménységben tanúsított állhatatosságot. Az újonnan megtértek hitének őszintesége, komolysága, reménységük erőssége hamar próbára tétetett (lásd az előző tanulmányt). Látniuk kellett, milyen támadást szenvedett el az apostol a városukban, és hogyan üldözték el. Mégsem riadtak vissza az evangélium követésétől, hanem állhatatosnak bizonyultak.

3 Milyen meggyőződésének ad hangot az apostol a folytatásban? Hogyan értendő a „kiválasztottság” fogalma?

„Tudván, Istentől szeretett atyámfiain, hogy ti ki vagytok választva.” (1Thess 1,4)

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. Mert akiket előre ismert, előre el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött sok atyafi között. Akiket pedig előre elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Rm 8,28)

.....

.....

Az apostol azzal is erősíteni akarja a gyülekezet hitben próbára tett tagjait, hogy kiválasztott voltakra emlékezteti őket. Erről a kérdésről a rómabeliekhez írt levelében szól bővebben.

Ebből a szakaszból és a Biblia egészéből megérthetjük, hogy Isten nem önkényesen játszik emberi sorsokkal. Mindenkinek tiszteletben tartja a szabad akaratát, ugyanakkor végtelen bölcsességében azt is tudja, ki hogyan fog élni az így kapott lehetőséggel. Isten előre tudja, kik lesznek az övéi, és erre tekintettel bátorítja is őket, miközben azokért is mindent megtesz, akikről szintén tudja, hogy végül elutasítják majd, és végérvényesen eltorzulnak az ellene való lázadásban. Talán Júdás és Péter esete példázza mindezt a legjobban: Júdás is kapott jelzéseket, figyelmeztetéseket Jézus Krisztustól annak érdekében, hogy ne váljon árulóvá, ahogy Pétert is nemegyszer megfeddte az Üdvözítő, többnyire nyíltabban és súlyosabban, mint Júdást. Júdást sem taszította a bűn felé, ugyanakkor tény, hogy nem is bátorította úgy, mint Pétert: „de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Lk 22,32) – hogy össze ne roppanj, amikor szembesülsz önmagaddal. Péter meg is tartatott, Júdás pedig összeroppant. Az előbbi elbizakodott és gyenge volt, az utóbbi azonban megromlott, noha a Mester közvetlen közelségében élt. Nem bánhatott velük egyformán, hiszen nem voltak egyformák, és tudta, mi lesz a végső döntésük.

Gondolkodjunk el azon, hogy mit jelent számunkra a kiválasztottság tudata? Tapasztaltuk-e már ennek erejét csüggesztő megpróbáltatások idején? Hogyan függ ez össze az üdvbizonyossággal? Tudok-e úgy tekinteni a gyülekezetem tagjaira, mint az apostol a thessalonikabeliekre: mint kiválasztottakra?

4 Isten szándéka szerint milyen úton és milyen eszközök által kell terjednie az evangéliumnak? Mennyiben lehet helye emberek követésének?

„A mi evangéliumunk nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekből is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek

tiérettetek. És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömeivel; úgy, hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve.” (1Thess 1,5–7)
„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.” (1Kor 11,1)

.....

.....

.....

„A mi evangéliumunk nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőben is” – azaz nemcsak az igazság elméletét, hanem annak erejét is meg tudták mutatni. Közöttük éltek, így a gyülekezet közéről lehetett tanúja a hétköznapiaknak, és annak, ahogyan a megpróbáltatásokat viselték a Szentlélek erejével. Különös és sokatmondó a megfogalmazás: „közöttetek tiérettetek”. Azért mentek hozzájuk – akkor még ismeretlenül –, hogy megkeressék, megtalálják és megnyerjék Istennek azokat a gyermekeit, akik ekkor még mit sem tudtak róla. Milyen különös lehetett utóbb, immár megtért keresztényként visszatekinteni a megtérésük érdekében történt eseményekre, azokra az áldozatokra, amelyeket értük vállaltak az apostolok! A 2. kérdésnél láttuk, mennyire fontos, hogy Isten munkása mindenkor szívén hordozza azokat, akiket Istenhez vezetett. Ugyanennyire fontos az is, hogy mindannyian ápoljuk magunkban megtérésünk emlékét, és a hálát azok iránt, akiket Isten ehhez felhasznált.

Ahogy vették az evangéliumot, úgy adták tovább: nem pusztán beszéd, hanem példaadás által. Maguk is példaképekké váltak, legalábbis a hitre fogékony emberek számára. Az tette őket erre alkalmassá, hogy befogadták az ígét, azaz nemcsak elhitték és vallották, hanem engedték, hogy formálja őket, mert a hallott és látott mintára kívántak elváltozni. Így valóban, a

szó legteljesebb értelmében követőkké lettek: az apostolok követőivé, végső soron pedig a Mesteré.

A gyülekezet „a Szentlélek örömeivel” fogadta be az ígét, pedig „sokféle szorongattatás között” voltak. Tehát lehet örülni a próbák közepette is, csak az nem hétköznapi öröm, hanem valami egészen más, felülről való.

Mindannyiunknak szüksége van pozitív, ösztönző mintákra, példákra. Az emberi természetben azonban benne gyökerezik a hajlam mások követésére. Beszélhetünk a többség követéséről (ezt nevezik „nyájszellemnek”), illetve hivataluknál vagy éppen képességeiknél fogva kiemelkedő személyiségek követéséről. Sok példával szolgál erre a történelem, elég, ha Izráel és Júda királyainak befolyására gondolunk: nagymértékben az ő Istenhez való viszonyulásuktól függött a nép lelkiállapota. Nagy tehát a vezetők felelőssége, hogy milyen példát adnak, de nagy a vezetetteké is, hogy mit fogadnak el, milyen mintát másolnak, követnek. Az ihletett apostoli megfogalmazás tökéletes: addig és olyan mértékben kövessetek, amiképpen én Krisztust követem, és ez felismerhető az életemben.

5 Milyen erővel szólaltatta meg és mutatta be az újonnan létrejött gyülekezet az evangéliumot a környezetében? Milyen alapvető igazságot kell ebből megértenünk önmagunkra és a gyülekezeteinkre nézve?

„Nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki töletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenbe vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk.” (1Thess 1,8)

„Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Rm 10,13–14)

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek, és akkor jó el a vég.” (Mt 24,14)

.....

.....

.....

„A thessalonikai hívők igazi misszionáriusok voltak. Forrón szerették Üdvözítőjüket, aki megszabadította őket »amaz eljövendő haragtól«. Krisztus kegyelme által csodálatos változás történt az életükben, Isten Igéjét nagy erő kísérte, amikor hirdették a népnek, így szíveket nyertek meg az igazság számára, és újabb hívekkel gazdagították a Krisztus-követők táborát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet)

A gyülekezet nemcsak elfogadta az igazságot, hanem tovább is adta. Egyenesen „kizendült az Úr beszéde”, vagyis ellenállhatatlan erővel hangzott, és ezzel betöltötték a küldetésüket. Az első szeretet erejétől vezéreltetve hitüket megosztották a környező területeken lakókkal, a hitük híre pedig messze vidékekre is eljutott. (Lásd a 10. oldali térképen, mit jelentett földrajzilag Makedónia és Akhája.)

A megtért ember, akit az evangélium megérintett, azonnal feladatot és ezzel együtt képesítést is nyer a szolgálatra. A thessalonikabeliek távolról sem tudtak mindent, és mint a levelek tanulmányozása során látni fogjuk, voltak alapvető tévedések és kiigazítanivalók a gondolkodásukban. Mégis mentek és hirdették, amit tudtak, és ez nem maradt hatástalan, nem maradt gyümölcstelen. Az erő nem az ismeretek teljességében, hanem az igyekezet, az Isten és emberek iránti szeretet és odaadás révén mutatkozik meg és feje ki hatását.

Ugyanezt a törvényszerűséget figyelhetjük meg az ördögösségből gyógyult ember esetében az evangéliumban. Alig tudott valamit Jézusról, Ő mégis elküldte: „Amikor a hajóba szállt, a volt ördögös kérte őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg neki, hanem azt mondta: Menj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. El is ment, és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálóztak.” (Mk 5,18–20)

Ne érezzünk tehát gátlást, és ne is mentegessük magunkat azzal, hogy alkalmatlanok vagyunk a szolgálatra. Alkalmassak vagyunk, ha Isten befolyása alatt állunk, és megtapasztaltuk életünkben a jellemet átformálni képes erejét. Ez tesz alkalmassá és egyúttal hitelessé is. A vég idején is Isten népének azon része, amely a laodiceai üzenetet megszívlevélve megszentelődött, képes és alkalmas lesz arra, hogy „bizonyágul”, azaz meggyőző erővel, hitelesen szólaltassa meg az evangéliumot.

Egyénileg és gyülekezeti szinten is feltehetjük a kérdést: Elmondhatjuk-e, hogy azon a tájegységen, ahol élünk, „kizendült” tőlünk Isten beszéde a tudatlanságban élő tömegek javára? Ha úgy érezzük, hogy nem, akkor mi lehet ennek az oka vagy az akadálya a gyülekezetem életében és a saját életemben?

6 Mit értettek meg a thessalonikabeliek üzenetéből a korabeli hallgatók? Ki és mi állt az üzenet középpontjában?

„Azok maguk hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok az Ő Fiát az égből, akit feltámasztott a halálból, Jézust, aki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.” (1Thess 1,9–10)

Apostoli példaadás

(1Thess 2,1–12)

Az apostol azt tapasztalta, hogy a Thessalonikában történetek híre sokfelé eljutott annak köszönhetően, hogy az ottani gyülekezet tagjai magától értetődő módon elmondták, amit átéltek: hogyan tértek meg a vándortanítók látogatása nyomán, a hallottak hatására hogyan cserélték fel a bálványaikat az igaz hittel, s milyen várakozás és reménység tölti be a szívüket. Ezt minden ember el tudja mondani a saját tapasztalatairól, a személyesség és a hitelesség pedig rendkívüli erő kölcsönöz a mondandónak.

Várakozásuk középpontjában Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a személye állt, mégpedig mint aki értük is megtapasztalta a halált, de feltámadt, és Szabadítóként várják megígért visszatérését.

Vajon mennyire ismerhetők fel ezek a pillérek a saját hitéletünkben, és abban az üzenetben, amelyet mi viszünk embertársainkhoz?

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

A levél első fejezete azzal foglalkozott, hogy a thessalonikai keresztények élete széles körben jó bizonyossággal szolgált az evangélium mellett. A másodikban arról ír az apostol, mi volt ennek a titka, hogyan élt közöttük annak érdekében, hogy követendő példát állítson eléjük.

Íl Hogyan emlékezik Pál apostol thessalonikai látogatására és annak eredményére? Mit emel ki az emlékek közül, és mire tanít ez bennünket?

„Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; sőt inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk Filippiben, amint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát sok tusakodással.” (1Thess 2,1–2)

„Hozzájuk menvén Jézus, szólt nekik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket... és ímé veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig. Ámen!” (Mt 28,18–20)

„Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk.” (Ap csel 14,22)

.....
.....
A thessalonikai tartózkodás előzményeire az első tanulmány elején tértünk ki bővebben. Az apostol is azt hangsúlyozza, hogy a Filippiben elszenvedett bántalmak ellenére volt bátorságuk folytatni utazásukat és az evangélium hirdetését, s így jutottak Thessalonikába. E bátorság forrását is megjelöli: „Volt bátorságunk a mi Istenünkben.”

A keresztény ember is kerülhet olyan helyzetbe, hogy megkönyékezi a félelem. Ilyenkor az a kérdés, hogy átadja-e magát ennek az érzésnek, vagy képes úrrá lenni rajta hit által. Sokat tanulhatunk abból, hogyan kezelte az ilyen helyzeteket Nehémiás: „De imádkoztunk a mi Istenünkhöz, és állítottunk ellenük őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlük.” (Neh 4,9) Ő is ismerte tehát a félelmet, de Istenre támaszkodva úrrá tudott lenni rajta, miközben megtette azt, ami emberileg megtehető volt, ami az ő része volt. Az első tanítványok is hasonló tapasztalatokon mentek át Jeruzsálemben: amikor üldöztetés támadt, nem a nehéz körülmények megszűnését kérték Istentől, hanem bátorságot a helytálláshoz: „Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, Jézus ellen, akit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy véghezvigyék, amikről a te kezéd és a te tanácsod eleve elvégezte, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és add a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet!” (Ap csel 4,27)

Az evangéliumot ebben a világban csak „tusakodás” árán lehet hirdetni. „Mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tím 3,12) Amikor arról döntünk, hogy Krisztus követőivé és követeivé válunk, ugyanúgy számot kell vetnünk a döntés következményeivel, mint a példabeszédbeli toronyépítőnek a költségekkel (Lk 14,28). Aki en-

nek átgondolása nélkül indul el a keresztény élet útján, könnyen csalódhat, elcsüggedhet és eltántorodhat, amikor kemény ellenállásba ütközik. Érett, megfontolt döntést kell hoznunk, azután pedig minden körülmények között Istenre támaszkodnunk. A mérlegelésnél azonban nemcsak azzal kell számolnunk, hogy küzdelmes feladatra vállalkozunk, hanem arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy aki ezzel megbízott bennünket, nem hagyott egyedül, és neki „adatott minden hatalom mennyen és földön”.

A thessalonikai keresztények és a munka, amelyet végeztek, mind eleven gyümölcssei és igazolásai voltak annak a bátorságnak, amit az apostol és munkatársai tanúsítottak a megpróbáltatások közepette.

2 Milyen indíték vezérelte az apostolt és adott neki erőt az ismétlődő küzdelmek közepette? Mit tekintett a szolgálata mércéjének?

„A mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból: hanem amiképpen Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízta az evangéliumot, akképpen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tetsszünk, hanem Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket.” (1Thess 2,3–4)

„Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (2Kor 5,18)

„Embereknek engedek-é, avagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék.” (Gal 1,10)

.....
.....

Az apostol átérzte a rábízott üzenet súlyát, jelentőségét: Isten gyermekeinek megtalálását a pogány világban. Azokét, akik örök életre lettek teremtve, és bár maguk is bűnösök, Isten Fiának áldozata és személyes megtérésük révén mégis megbékélhetnek Istennel és örök életre juthatnak. Nincs, nem létezik fontosabb ügy, hivatás és szolgálat a „békéltetés szolgálatánál”. Ennek a hordereje, valamint az a tény, hogy Isten őt erre a szolgálatra „mértáta” – noha korábban üldözte ezt az egyházat –, minden nehézséget legyőzni képes erőttöbbletet jelentett az apostol számára.

Mi hogyan állunk meg az indítékok mérlegén? Tudatosul-e bennünk saját üdvösségünk ára és tétje, és azok üdvösségéé, akiket Isten ránk bízott?

„A világtörténelem legünnepélyesebb időszakában élünk. A földön élő tömegek sorsa nemsokára eldől. Saját jövőnk és mások üdvössége múlik azon, hogyan élünk most. Szükségünk van Isten Lelkének vezetésére. Krisztus minden követőjének komolyan meg kell kérdeznie: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Meg kell magunkat aláznunk böjtben és imában az Úr előtt, és sokat kell elmélnünk Isten Igéjén, különösen az ítélet jelenetein. Mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Istennel. Egy pillanatot sem vesztegethetünk el. Létfontosságú dolgok történnek körülöttünk.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 37. fejelet)

Ugyanaz az Isten, aki az apostolokat erre a szolgálatra méltáta, bennünket is ebben a megtiszteltetésben részesít. Amikor még ellenségei voltunk, meghalt értünk, hívott, és egyúttal ebbe a szolgálatba állított. Átérezzük-e ennek a megtisztelő, felemelő voltát, vagy csupán belátás alapján, kötelességként szolgáljuk Őt és embertársainkat?

Saját őszinte odaszánása még erőteljesebb hangsúlyozása érdekében az apostol szembeállítja azt a sokszor tapasztalható nemtelen indítékokkal, és ezt a gondolatmenetet a levél folytatásában tovább részletezi.

3 Milyen indítékok vezérlik a tévtanítókat? Milyen előjogáról mondott le az apostol a munkatársaival együtt?

„Sem hízelkedő beszéddel, amint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyság. Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem töletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna mint Krisztus apostolai.” (1Thess 2,5–6)

„Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt egyétek is igyátok, amit ők adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára.” (Lk 10,7)

Sokféle önös, tisztátalan indíték vezérelhet embereket, amikor embertársaik figyelmét, társaságát, támogatását igénylik. „Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hívén, hogy fogságom nyomorúságait így megnövelik... Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok.” (Fil 1,16–18) A népszerűség hajhászása, anyagi előnyök szerzése, e célok elérése érdekében pedig hízelgés, embereknek tetszés, az üzenet „elfogadhatóbbá tétele”, hogy magának az üzenet közvetítőjének a személye ezzel elfogadhatóbbá váljon – mind-mind nemtelen indítékok.

Külön is kiemeli ezek közül a telhetetlenséget, amikor valaki a mások javait célozza meg, és ezért teszi, amit tesz (emlékeztet, hogy Mózeset is azzal vádolták meg az izraeliták, hogy a vagyonukra vágyott, emiatt vezette ki őket a pusztába). Az apostol kijelenti, hogy ők ugyanúgy nem voltak terhére senkinek, ahogy a saját dicsőségüket sem keresték.

„Thessalonikai munkálkodásával kapcsolatban olvassuk először, hogy Pál, mialatt hirdette az Igét, keze munkájával ke-

reste a kenyerét. Az ottani gyülekezethez írt levelében emlékezteti a hívőket, hogy »terhetekre lehattunk volna mint Krisztus apostolai.« (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 33. fej.)

Isten terve szerint azok, akik az örökkévalóság javait viszik el embertársaikhoz – és sok esetben komoly személyes áldozatvállalás árán teszik ezt –, méltók arra, hogy azok mulandó javaiból részesüljenek, akiknek szolgálnak. „Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog-e, ha a testi javaitokat aratjuk?” (1Kor 9,11) Pál apostol Thessalonikában mégis úgy ítélte meg, hogy a kezdeti lépéseit tevő gyülekezetet nem terheli meg ezzel, és a telhetetlenségnek még a látszatát is kerüli. Ezért inkább a saját munkájukból és más gyülekezetek támogatásából tartották fenn magukat (Fil 4,16).

4 Milyen hasonlattal ábrázolja az apostol az őszinte, tiszta indítékból származó szolgálat lényegét? Hol találkozunk hasonló jelképpel és megnyilatkozással az Ó- és az Újszövetségben? Mi a titka annak, hogy ilyen közösség alakuljon ki az evangélium hirdetője és annak befogadója között?

„De szívélyesek voltunk közöttetek, amiként a dajka dajkál-gatja a gyermekeit. Így felbuzdulva irántatok, készek vol-tunk odaadni nektek nemcsak Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mivelhogy szereteteinkké lettetek né-künk.” (1Thess 2,7–8)

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkö-vezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis-csirkéit szárnya alá, és te nem akartad.” (Mt 23,37)

A dajka és a gyermek hasonlata rokon a Jézus Krisztus által használt képpel: a tyúk, amely oltalmazza kicsirkéit. Krisztus sajátjaként próbálta megvédeni népe akkori gyermekeit, hiszen a sajátjai is voltak – mind a teremtés, mind a megváltás jogán. Pál apostol önmagát – nagyon pontosan – csak dajkának tekin-ti, hiszen az igazi szülő Isten. Azonban ahogyan a dajka is meg-indul a rábízott kisgyermek láttán, szeretettel telik meg a szíve, miközben a gyermekkel kapcsolatos feladatait ellátja, úgy az apostol is szinte sajátjaként szerette és gondozta az újonnan megtérteket. Ugyanúgy elfeledkezett magáról, és egész lényét adta nekik, ahogyan azt maga a Mester is tette. Ez a ragaszkodással és önmegtagadással társított felelősség-hordozás már az Ószövetség idején is megjelenik Isten akkori szolgájának sza-vaiban: „De most bocsásd meg a bűnüket – ha pedig nem: tö-rölj ki engem a könyvedből, amelyet írtál.” (2Móz 32,32)

„Bármilyen hangzatos is a hitvallomásunk, mégsem va-gyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodákat művelni, szeretet nélkül ez is teljesen ér-téktelen lenne. Ha olyan bőkezű adakozók volnánk, hogy minden vagyónkat odaadnánk a szegények táplálására, mindez értéktelen lenne Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítékunk. És ha buzgóságunkban mártírhalált szenvednénk, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene ránk, mint elvakult rajongóra vagy becsvágyó képmutatóra.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 30. fej.)

Mi volt a titka ennek a meghitt viszonynak? „Mivelhogy szereteteinkké lettetek nekünk” – hangzik az apostol indoklá-sa. Eleve az elveszettekért érzett felebaráti szeretet vezérelte őt és munkatársait a városba, akkor még ismeretlenül. Azután a tapasztalatok, az Istenben való találkozás révén ez rövid idő alatt mélyebbé és személyessé vált.

5 Hogyan törekedett az apostol minden akadályt elhárítani a megtérők útjából? Milyen mértékű áldozat vállalására volt kész ennek érdekében?

„Emlékezhettek ugyanis, atyámfiai, a mi fáradozásunkra és kemény munkánkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliumát, csak hogy senkit meg ne terheljünk közületek. Ti vagytok bizonyságok és Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk közöttetek, akik hisztek.” (1Thess 2,9–10)

.....

.....

Pál apostol visszaemlékezéséből egyértelműen kiderül, hogy nemcsak az elméleti igazság képviselőjét tartotta feladatának, hanem tudatosan törekedett arra, hogy minden tekintetben teljes értékű, szent, igaz, feddhetetlen életpéldát állítson az újonnan megtérők elé. Tudta, hogy a hívő élet kezdetén látott minta és példa meghatározó jelentőségű. Nekünk is felelősen kell gondolkodnunk arról, milyen példát közvetítünk a családjában, a gyülekezetünkben, a tágabb környezetünkben, és ezzel mire ösztönzünk embereket. Vajon a tökéletességnek azzal a mércéjével törekszem élni és példát mutatni, amiről az apostol is beszél, vagy hajlamos vagyok mentetetni magamat, és a könnyebb utat választani az egyes döntési helyzetekben?

„Pál apostol gyakran éjjel-nappal dolgozott, nemcsak a saját létfenntartása érdekében, hanem hogy munkatársainak is segítségére legyen. Keresetét megosztotta Lukáccsal, és segítette Timótheust is. Gyakran éhezett, hogy mások nyomorán enyhítsen. Önmegtágadó életet élt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 33. fej.)

Annyira szem előtt tartotta az újonnan létrejött gyülekezet érdekeit, hogy kész volt többet dolgozni és fáradni, a látszatát is kerülve annak, hogy az anyagi javaikra vágyik.

„Pál megmagyarázza, miért tanúsított ilyen magatartást Korinthusban. Azért, hogy »elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől« (2Kor 11,12). Miközben mint sátorkészítő dolgozott, az evangéliumot is hűségesen hirdette.” (Ellen G. White: i. m.)

Jó példa ez arra, hogy egy-egy elv és szabály alkalmazása mérlegelést igényel, s az adott helyzetben, a Szentlélek vezetése alatt kell felmérni, hogy amire egyébiránt joga van valakinek, vagy ami a szabadságában áll, azzal élhet-e, figyelembe véve a másik ember helyzetét, állapotát, gondolkodását is (lásd például Rm 14,14–15). Nem véletlen, hogy Pál apostol ugyanezt az elvet követte Korinthusban és Efézusban is.

6 Pál apostol áldozatvállalása, példaadása és a gyülekezet tagjaival való személyes kapcsolata mennyiben eredményezte az evangélium jobb megértését? Hogyan tudta személyessé tenni az általa képviselt üzenetet?

„Tudjátok, hogy miként az atya a gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat. És kérve kérünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.” (1Thess 2,11–12)

.....

.....

„Egyenként mindnyájatokat” – írja. Vagyis az egyes emberekre fordított figyelem és törődés jellemezte a szolgálatát. Ennek legjobb alkalmi a hétköznapi, a személyes találkozá-

sok, esetleg a közös elfoglaltságok. Élete és szolgálata mindenre kiterjedően tanácsolt és példát mutatott.

„Egyesek tiltakoztak és kifogásolták, hogy Pál kézi munkát végezzen, mert úgy vélték, ez nem egyeztethető össze az evangélium prédikátorának tisztségével. Hogy Pál, a legtekintélyesebb prédikátor iparosként dolgozzon, miközben az Igét hirdeti? Vajon nem méltó-e a munkás a jutalmára? Miért fecse-relje sátrak készítésére az idejét, amikor bizonyára jobban is fel tudná használni?

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvilával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tánítóval, s megragadott minden alkalmat, hogy az Üdvözítőről bizonyosságot tegyen és a szűkölködőkön segítsen. Mindig újabb lelki megismerésre vágyott. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban, egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposságra. Úgyes, gyors munkás volt, szorgalmas, és azt vallotta, hogy »lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok« (Rm 12,11.) Mestersége által olyan emberekhez is közelebb jutott, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a kézügyesség a mindennapi foglalkozásban: Isten adománya. Isten nemcsak a tehetséget adja, hanem a bölcsességet is, hogy azt helyesen felhasználjuk. Tánította, hogy még mindennapi munkánk végzése közben is Istent kell dicsőítenünk. Munkában megkérgesedett kezei nem csökkentették szívhez szóló beszédének erejét.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 33. feje.)

Gondoljuk át, mi mindent jelenthetnek a következő kifejezések: „intettünk, buzdítottunk, kérve kértünk”. Mennyivel több a valódi lélekmentő szolgálat az ismeretközlésnél, az igazság elméletének átadásánál!

Pál apostol, bár példát is akart mutatni a megtérőknek, mégsem a saját követésére készítette őket. Nem az volt a vágya,

hogy saját magának szerezzon híveket, ennél sokkal magasabb eszményt állított eléjük: „Istenhez méltóan viseljétek magotokat.” Az elveszett embereket Isten szeretete keresi és hívja a számukra elkészített országába, az evangélium hirdetői csupán eszközök, szolgák, akik közvetítik ezt a meghívást. Pál mindig tudatában volt ennek, és nem engedett a kísértésnek, hogy többre tartsa magát: „Sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz, hanem a növekedést adó Isten.” (1Kor 3,7)

Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Bátorító szavak

(1Thess 2,13–3,13)

¶ Mi volt a thessalonikai keresztények erős hitének és eredményes munkálkodásának a titka?

„Mi is hálát adunk Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét – aminthogy valósággal az is –, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.” (1Thess 2,13, vö. 1,6)

„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,11)

.....
.....
.....
Vannak, akik ismerik az igazságot, de az igazság nem ragadja meg őket. A zsidó rabbik és írástudók egy életen át elkötelezetten olvasták ugyanazokat a szavakat és gondolatokat a szent iratokban, amelyek a hívőknek erőt, reményt, bátorságot adtak, nekik azonban pusztán száraz információt. Az egyik csoport felismerte és elfogadta az írásokból megismert Messiást, a másik elutasította. Aki Isten beszédéként fogadja, és magát megalázva törekszik a megértésére, az befogadja az Igét,

közelebb kerül Istenhez, és jobban megismeri Őt. A thessalonikai gyülekezetet ez a hozzáállás jellemezte, és ennek meg is volt a gyümölcse.

Sok múlik a hallgatón, de sok múlik a tanítón is. A maga tisztaságában, méltó módon tárjuk az emberek elé Isten beszédét. „...akinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr.” (Jer 23,28)

Pál apostol elérte a célját Thessalonikában: Istentől jövő üzenetként fogadták, amit hirdetett, és nem pusztán emberi bölcselteként, amire pedig nagyon is nyitott, sőt fogékony volt a korabeli görög gondolkodás.

2 Hogyan tekintett az apostol azokra, akik az ő személyes munkája nyomán tértek meg? Hogyan értendő helyesen a „dicsekedés” kifejezés ebben az összefüggésben?

„Kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” (1Thess 2,19–20)

„Szerelmes atyámfiái, akik után úgy vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképpen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim!” (Fil 4,1)

„Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs a bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával, hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9,23–24)

A magyar nyelvű Bibliában *koronának* fordított kifejezés az eredetiben *sztefanosz*, amely a győzteseknek járó győzelmi koszorú volt az ókori sportversenyeken (többek között 2Tim 4,8-ban is ez a kifejezés szerepel). Tehát nem a hatalom csillogó és drága jelképéről beszél az apostol, hanem a küzdők és győzők jutalmáról. Saját keresztény életének és szolgálatának eredményességét, gyümölcsét, Istentől való elismerését látja a gyülekezet tagjaiban megtestesülni – aminek az ideje Jézus Krisztus eljövetelekor érkezik el. Akik egészen erre a szolgálatra és küldetésre szánták magukat, azoknak minden gondolata és célja e körül forog, és ezzel a várakozással néznek a jövőbe. „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Mt 6,21) Pál apostol szavaiból árad az ily módon átélt öröm és boldogság. Élet-szemlélete összhangban volt a tanítással, amelyet képviselt: „Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén, az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkal.” (Kol 3,1–2)

Az emberek hajlamosak dicsekedni. Büszkéek arra, amijük van, sőt sokszor még arra is, amijük nincs. Pedig „mid van..., amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedsz, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7) A Jeremiástól idézett ige jelzi, mely képességek szolgálnak leggyakrabban a dicsekedés alapjául, majd az egészséges irányba igazít: „azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem...” Aki Istent valósággal megismeri, az nyilván megszűnik minden dicsekvéstől és dicsőségvágytól. Azért használja mégis ugyanazt a kifejezést az ige, mert amivel az emberek dicsekedni szoktak, arra törekszenek is, az a fontos számukra, és ha elérik, boldoggá teszi őket. Arra biztat, hogy ha már valamiben elöl akarunk járni, akkor ebben tegyük. Pál apostol is ezt akarta kifejezni: mindennél fontosabb számára és mindennél boldogabbá teszi, hogy ezek az emberek megtértek, neki ebben része lehetett, és Isten Lelkével karöltve végzett munkája ilyen gazdag és értékes gyümölcsöt termett.

3 Hogyan élte meg az apostol a szeretett testvéreitől való kényszerű távollétet? Miért vágyott annyira a találkozásra, és kinek tulajdonította az akadályoztatását? Milyen megoldást talált végül?

„**Mi pedig, atyámiai, amint elszakasztatánk tőletek egy kevés ideig, arcra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől szemben láthassunk titeket. Azért menni is akartunk hozzátok, kiváltképpen én, Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán.**” (1Thess 2,17–18)

„**Mivelhogy tovább már el nem tűrhettük, jónak ítéltük, hogy magunk maradjunk Athénben, és elküldtük Timótheust, a mi atyánkfiát és Istennek szolgáját, munkatársunkat a Krisztus evangéliumának hirdetésében, hogy erősítsen titeket, és intsen titeket a ti hitetek felől.**” (1Thess 3,1–2)

.....
.....

Az apostol nem önként és jószántából hagyta el a várost (lásd a 2. tanulmányunkat), és miközben imáiban szüntelenül megemlékezett thessalonikabeli testvéreiről, kereste is az alkalmat a személyes viszontlátásra. Ebben azonban megakadályozták a körülmények, amit – az ige tanúsága szerint – egyértelműen Sátán számlájára írt. A helyzet, amelyről ír, nem volt egyedülálló: más gyülekezettel kapcsolatban is olvasunk hasonlóan őszinte, de tartósan megghiúsult tervekről: „Mert kívánlak titeket látni, hogy valamilyen lelki ajándékot adjak nektek a ti megerősítésetekre, azaz hogy együtt felbuzduljunk nálatok egymás hite által, a tiétek és az enyém által. Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok (de mind ez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is

nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi pogányok között is.” (Rm 1,11–13)

A levél szövegéből az is kiderül, miért tartotta volna fontosnak a személyes találkozást. „Hogy erősítsen titeket, és intsen titeket a ti hitetek felől”, vö.: „Hogy együtt felbuzduljunk nálatok egymás hite által, a tiétek és az enyém által.” Az apostol, aki az evangélium terjesztése során küzdelmek közepette élt, nagyon jól tudta, milyen erő rejlik az igazi hívő közösségben. Tudta, hogy mennyire szüksége van erre a tapasztalatra az új tanítványoknak, de még neki magának is. Végül úgy döntött, hogy ha maga nem is tud visszalátogatni Thessalonikába, elküldi Timótheust, fiatal munkatársát, akit ismertek, és aki alkalmas volt a gyülekezet erősítésére.

Akkoriban a korabeli utazási lehetőségek is megnehezítettek, hogy a hívők gyakrabban találkozzanak és „felbuzduljanak egymás hite által”. De vajon ma mi akadályoz bennünket ebben? Vajon Pál apostol a mi viszonyaink között élve hivatkozott volna időhiányra? Félő, hogy nem becsüljük a közösséget annak igazi értéke szerint.

4 A megváltás öröme mellett miben tapasztalták még meg a sorsközösséget a korabeli tanítványok? Mire tanít ez bennünket?

„Atyámfiai, követői lettetek az Isten gyülekezeteinek, amelyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedtetek ti is a saját honfitársaitoktól, miként azok is a zsidóktól, akik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és minket is üldöznek, ezért nem kedvesek Isten előtt, és minden embernek ellenségei. Akik megtiltják nekünk, hogy a pogányoknak prédikáljunk, hogy üdvözüljenek: így teszik teljessé mindenkor bűneiket, de végre utolérte őket Isten haragja.” (1Thess 2,14–16)

„Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért teszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.” (Jn 16,1–3)

Nemcsak az örömeiben, az Istennel szerzett tapasztalatokban volt közös a sorsuk, hanem mindnyájan szenvedtek a környezetük elutasító magatartása miatt is. Megrendítő olvasni, hogy az apostol hogyan jellemzi nemzettársait, akiket pedig szeretett (Rm 10,1; 11,1–2). A választott nép, amely Isten ismeretének terjesztésére volt hivatva, addig tetszelgett önnön elhívása dicsőségében, hogy teljesen eltorzult, és már nemcsak elmulasztotta betölteni a küldetését, hanem üldözte azokat, akik ezt megtették. Papi népnek hívtak el, és „minden embernek ellenségei” lettek.

Sajnos létezik a lelki, szellemi, szívbeli bezárkózásnak és megsötétedésnek az az állapota, amikor az ember Isten eredeti szándékával és céljával tökéletesen ellentétesen jár el, és közben meg van győződve arról, hogy egyedül ő tudja és cselekszi Isten akaratát. Pál apostol korában – miután a Messiást elutasították – a zsidóság jelentős része ebben az állapotban volt. Ápoltak valamiféle hitrendszert és hagyományt, de maga az ember mint Isten megváltói művének legfőbb célja és értelme már kívül rekedt ezen a valláson, és háttérbe szorult.

5 Mivel bátorítja a hitük miatt ellenséges közegben élő tanítványokat az apostoli levél?

„Senki meg ne tántorodjék ama szorongattatások között, mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltettünk.

Mert mikor közöttetek voltunk is, előre megmondtuk néktek, hogy szorongattatásnak leszünk kitéve, amint meg is történt, és tudjátok.” (1Thess 3,3–4)

Tudható volt, várható volt. Belátható, hogy ha Sátán e világ fejedelme (Jn 12,31), nem számíthatunk barátságos fogadtatásra, ha megtérésünk révén Isten oldalára álltunk, és ezzel hadat üzentünk az ellenségnek. A levél soraiból kitűnik, hogy az apostol már akkor tudatosan próbálta felkészíteni a tanítványokat arra, milyen küzdelmekkel jár majd az általuk választott út, amikor még a körökben időzött. Érkezésének, ott-tartózkodásának és távozásának körülményei szemléletes példaként szolgáltak erre a thessalonikabelieknek.

Nekünk is hasonló bizonyosságunk van az előttünk álló időszakra, a végidőre nézve. Az apostol szavai nekünk is szólnak: készüljünk fel lélekben. „Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a büntől.” (1Pt 4,1)

6 Mi foglalkoztatta az apostolt, amikor Thessalonikába küldte Timótheust, és hogyan hatott rá, amikor megtudta, hogy aggodalma indokolatlan volt?

„Mivel tovább már nem tűrhettem, elküldtem, hogy megismerjem a hiteteket, nem kísértett-e meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavaló a mi fáradságunk? Most pedig, amikor megérkezett hozzánk Timótheus tőletek, és örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szeretetetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképpen mi is titeket,

ezáltal megvigasztalódtunk reátok nézve, atyámfiain, minden szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: mert szinte meglevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban.” (1Thess 3,5–8)

Lélekben együtt élt azokkal, akiket elhagyni kényszerült. Aggódott, hogy még nem tudtak meggyökerezi a hitben, ezért valami módon eredményes lesz Sátán az életükben, lerombolva azt a munkát, amit Pál végzett. Milyen felszabadító érzés és öröm lehetett, amikor Timótheus visszatért Thessalonikából, és jó híreket hozott, jó bizonyságokat a gyülekezet hitéről. Csodálatos az apostol megfogalmazása: „Mert szinte meglevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban.” Vagyis ő maga is újult erőre kap, ha a tudja, hogy lelki gyermekei erősek Istenben. Ennyire egybeforrt velük lélekben.

7 Milyen kívánságokkal zárul a levélnek ez a szakasza?

„Milyen hálával is fizethetünk Istennek értetek, mindazért az örömért, amellyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?! Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk orcátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk, Jézus Krisztus egyengesse meg az utunkat hozzátok! Titeket pedig gyarapítson az Úr, és tegyen bőségesekké az egymás iránti és mindenki iránti szeretetben, amilyenek vagyunk mi is irántatok; hogy erőssé tegye a szíve-

teket, feddhetetlenné a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden szentjeivel egyetemben.” (1Thess 3,9–13)

Az apostol szavai hasonlóságot mutatnak Sofóniás könyvének felhívásával: „Mindnyájan, e föld aláztatosa... keressétek az aláztatosságot!” Azokat szólítja meg, akiknek az életében már jelen van és gyümölcsözik a legfőbb keresztény erény, s ennek további kiteljesedését kívánja az életükben.

Külön is kiemeli az egymás iránti szeretet fontosságát, és azt kívánja, hogy abban bővelkedjenek. Ez tesz bennünket közösséggé, Isten gyermekeivé, családjává. Ez bizonyítja, hogy csakugyan újjászülettünk az Ő Lelke által. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13,35) De ez a viszonyulás ne rekedjen meg a szűkebb közösség határai között, hanem minden ember tapasztalja meg – nagyobb vonzerőt jelent majd, mint a tanítás önmagában. „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti menyeyei Atyátok fiai, aki felhozza a napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5,44–45)

Miközben az apostol a szív erőssé tételét, a szentségbeli feddhetetlenséget kívánja a gyülekezet tagjainak, egyértelművé teszi, hogy mindez csak Istentől származhat, csak általa lehetséges.

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Szent életet élni

(1Thess 4,1–12)

A levél első három fejezete a múlt eseményeit és tapasztalatait idézte. A negyedik fejezettől kezdve az apostol a jövőre nézve tanácsolja a gyülekezetet.

I Milyen általános érvényű felhívást intéz a gyülekezethez az apostol a levél folytatásában? Mit hangsúlyoz a törvénnyel kapcsolatban?

„Kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, amint tőlünk tanultátok, mi módon kell forgozódnotok és Istennek tetszenetek: mindinkább gyarapodjatok. Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által.” (1Thess 4,1–2)

„Amint tőlünk tanultátok”, „milyen parancsolatokat adtunk néktek” – miután ott-tartózkodása idején alapos munkát végzett tanítóként, a levél írásakor már elegendő volt emlékeztetnie a gyülekezet tagjait az akkor bemutatott alapelvekre és parancsolatokra.

Az intések és parancsolatok, amelyeket az apostolok a theszalonikabeliekkel megosztottak, az „Úr Jézusban” és az „Úr Jézus által” voltak. Éppúgy nem magától Páltól származtak, ahogyan a „mózesi törvények” sem Mózes értelméből pattantak ki. A jelző csak az emberi eszközre utal, aki által Isten eljuttatta népéhez a rendelkezéseit. Pál apostol is így tanított, és így is emlékeztet.

Fontos, hogy mi se önmagukban mutassuk be az isteni rendelkezéseket, hanem mindig szoros összefüggésben azzal a valakivel, aki elveszett állapotunk ellenére is értékesnek tart bennünket, de ugyanolyan értékesnek és változhatatlannak szent törvényét is, amely kárhóztatja a bűnt. A törvény igazsága és a bűnös megmentése közötti feloldhatatlannak tűnő ellentmondást pedig önmaga feláldozásával hidalta át. Egészen más megvilágításban jelenik meg előttünk a törvény, ha látjuk, hogy a Törvényadó mennyire szeretett bennünket, és mire volt képes értünk. Az Ő törvénye nem pusztán regula, hanem a „szabadság törvénye”, a „királyi törvény” (Jak 2,8–12)

A „forgolódás” (az eredetiben ugyanaz a kifejezés olvasható, mint Jézusról, amikor a gyertyatartók között jár – Jel 2,1) az élet leghétköznapibb helyzeteiben tanúsított viselkedésre utal, amelynek során ugyanaz a szempont, az „Istennek tetszés” kell, hogy vezérelje a gyülekezet tagjait, ami az apostolt is (lásd a 4. tanulmány 2. kérdését). A hétköznapokban dől el, hogy mit bír, mennyit ér a mi keresztyénységünk, következésképpen mennyire mondhatjuk magunkat Krisztus követőinek.

2 Mi az Úr szándéka minden emberi élettel? Mi hiúsíthatja meg ezt az akaratot, mi akadályozhatja, hogy érvényre jusson minden ember életében?

„Ez Isten akarata, a ti szentté lételetek.” (1Thess 4,3)
„Lesztek nékem papok birodalma és szent nép.” (2Móz 19,6)

„Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (3Móz 11,44)

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megköved azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá, és te nem akartad.” (Mt 23,37)

Szentség – elképzelhetetlen és elérhetetlennek tűnő életcél, és pusztán emberileg nézve az is. Azonban „az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való” (2Pt 1,3). Isten kész képesíteni bennünket, hogy saját korlátainkon felülemelkedve, az Ő ereje által szent életet éljünk. „Szentek legyetek, mert én szent vagyok” – hangzik az indoklással egybekötött felhívás. Szentség hiányában nem lehetünk Isten családjának tagjai, nem tartozhatunk az el nem bukott lények alkotta szent családdhoz. „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.” (Jn 13,8)

Felfoghatatlan, hogy miközben Istenben összpontosul minden erő és bölcsesség, miközben minden teremtményéről jót gondolt, bennünket, eredendően lázadókat is beleértve („Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket felőletek gondolok – azt mondja az Úr –, békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek” – Jer 29,11), az emberiség nagy része esetében mégis meghiúsulhat az a kifejezett akarata, hogy szentté legyünk. Miközben a pusztán szavának is minden engedelmeskedik („Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük” – Zsolt 33,6; „...aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket” – Rm 4,17), mégis van

valami, ami ellent tud és ellent szokott állni Isten akaratának. Ez pedig az esendő ember akarata. „Hányszor akartam... és te nem akartad” – sírt Isten Fia tehetetlenül Jeruzsálem felett.

Az emberi együttműködésnek, a jó akarásának a hiánya tehetetlenségre tudja kényszeríteni még a mindenható Isten akaratát is. Tudatosan kell legyőznünk magunkban ezt az ellenkezést, pontosan úgy, ahogyan a Mester is tette: „Egy kis sé előremenne, arcra borult, könyörögvén és mondván: Atyám! Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” (Mt 26,39)

7 A Biblia szerint melyik bűn veszélyezteti leginkább a szentséget? Miben különbözik ez a többitől? Kit vet meg, aki nem veszi komolyan ezt a tilalmat?

„...**hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok...**” (1Thess 4,3)

„...**hogy mindegyikőtök szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét...**” (1Thess 4,4)

„...**nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, akik nem ismerik Istent...**” (1Thess 4,5)

„...**hogy senki túl ne lépjen, és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyjafiát: mert bosszút áll az Úr mindezekért, amint előbb is mondtuk néktek, és bizonysgot tetünk.**” (1Thess 4,6)

„**Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívtok el minket az Isten. Aki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem Istent, aki kiárasztotta ránk a Szentlelket.**” (1Thess 4,7–8)

„**Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fősvénységet, ami bálványimádás.**” (Kol 3,5)

„**Paráznaság és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is neveztessek közöttetek, amint szentekhez illik.**” (Eféz 5,3)

„**Írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fúlva holt állattól és a vértől.**” (Ap csel 15,20)

„**Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik.**” (1Kor 6,18)

„**Paráznaság, bor és must elveszi az ész!**” (Hós 4,11)

Nincs új a nap alatt: minden korban, így az ókorban is és ma is a pénz (másik nevén a hatalom) és a szexualitás az emberi társadalomban a két legfőbb mozgatórugó. Nem véletlen, hogy a különböző apostoli levelekben így, párban találkozunk velük az intelmek között. E kísértések erejét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Dávidot, aki rendkívüli kihívást jelentő élethelyzetekben is tökéletesen helytállt, Sátán a paráznasággal tudta elejteni (Sámsonhoz és másokhoz hasonlóan). Júdás pedig a fősvénység útján járva jutott el fokozatosan odáig, hogy pénzért eladta Isten ártatlan Fiát az ellenségnek.

Szentség és paráznaság összeférhetetlen, egymást kizáró fogalmak. Az ókorban a görögök körében az erkölcsi felfogás eleve szabadosabb volt, és távol esett a bibliai mércétől, ezért volt szükség arra, hogy az apostoli zsinaton (Ap csel 15. fejezet) az újonnan megtérők elé állított négy elemi kíváncsalom között szerepeljen a tartózkodás a paráznaságtól. A kolossébeliekhez írt levél egyenesen bálványimádásnak nevezi, ami nem túlzás, hiszen minden törvénszegés bálványimádás is, mivel ahelyett, hogy nemet mondanék az adott bűnre, azt Isten kíváncsalmai elé sorolom. Van, akit a paráznaság, van, akit a pénz szerelme ejt rabul a szenvedély erejével, de az is lehetsé-

ges, hogy mindkettő, vagy éppen valamilyen más természetű bűn tölti be ezt a szerepet az ember életében.

A paráznaság ugyanakkor a természeténél fogva más, súlyosabb rombolást végez az emberben. Máshogy szennyezi be a testet, és közvetve a személyiséget, mint a többi bűn, ráadásul egyszerre „károsítja meg” vele az elkövető önmagát és a felebarátját. Milyen fájdalmas lehet a világunkat átható paráznaság a menny szemében, hiszen Isten eredeti terve szerint minden egyes teremtménye csupán egyvalakivel juthatna ennyire meg-hitt, bensőséges közösségre, és ketten alkottak volna egy párt az örökkévalóságon át. Hova torzult a világunk, és benne az ember? A hóseási ige szerint a paráznaság ugyanolyan részegítő, az egészséges erkölcsi értékítéletet elhomályosító szenvedéllyé válhat, mint az alkohol.

A levél tanúsága szerint még a törvényes kereteken, a házasság intézményén belül sem mindegy, hogyan éljük meg a szexualitás Istentől kapott ajándékát. Életünknek ezen a területén sem uralkodhatnak el a szenvedélyek, a „kívánság gerjedelme”, mint a pogányokon, akik nem ismerik Istent és nem fogadták el a szentséget mérceként az életük minden területére nézve. Ahogyan például a táplálkozás önmagában természetes és Istentől rendelt ajándékával is máshogy él egy keresztény, mert azt is Isten dicsőségére kívánja tenni (1Kor 10,31), és ebben is különbözik a világtól, ugyanúgy az életnek ezen a területén is az emberi természet ellenőrzés alatt tartása, a másik fél megbecsülése, tisztelete, boldogságának keresése a kívánság és a mérce Krisztus követője számára.

Korunkban különös kihívást jelent, hogy nehéz kitérni a minden irányból ránk áradó, főként vizuális befolyások elől. A divattól, a reklámoktól kezdve a legkülönbözőbb ábrázolásokon keresztül minden az érzékekre hat, többnyire a szemre. Ugyanakkor „nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten”. El kell döntenünk, hogy a szentséget tekintjük-e életcélnek és mércének, és ha döntöttünk, akkor minden eszközzel tu-

datosan törekednünk kell a kívánt irányba, kizárva minden mást, ami ebben akadályozna. Azzal a tudatossággal, ahogyan Jób könyvében olvassuk: „Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem.” (Jób 31,1) Minden a tekintettel és a gondolattal kezdődik, ne becsüljük le ennek a súlyát. „Valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott azzal a szívében” (Mt 5,28) Aki ennek nem tud ellenállni, „nem embert vet meg, hanem Istent” (értsd: nem Pált veti meg, aki ezt mondja, hanem Istent, akitől a rendelkezés származik). Aki viszont felveszi a harcot ezzel az elterjedt és a többség szemében nem is igazán bűnnek tartott kísértéssel szemben, azt bátoríthatja a gondolat, hogy Isten „kiárasztotta ránk a Szentleket” – vagyis rendelkezésére áll a szükséges erő a győzelemhez.

4 Mely keresztény érték az, amelyről a thessalonikabeliek számára szinte nem is lenne szükséges írnia az apostolnak? Kitől és hogyan sajátították el ezt a képességet?

„Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükséges írnom néktek: mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek, sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, akik egész Macedóniában vannak. Kérünk azonban titeket, atyámfiak, hogy mindinkább gyarapodjatok.” (1Thess 4,9–10)

„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

„Az őszinte megtérés legfőbb bizonyítéka: Isten és az emberek iránti szeretet. Aki Jézust elfogadta Üdvözítőjének, az mélységes és őszinte szeretetet érez mindazok iránt,

akik vele egy hitet vallanak. Így történt ez a thessalonikai hívőknel is.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet.)

A keresztény élet lényege tekintetében a gyülekezet egészében fejlődött. Ezért is lehetett olyan eredményes a fáradozásuk, azzal együtt, hogy – mint látni fogjuk – éltek bennük bizonytalanságok és tévedések a tanítás tekintetében. Isten az ismeretbeli hiányosságaikkal együtt megáldhatta és meg is áldotta őket. Mivel a szeretet a legfőbb hiányosságunk, ennek meglétéén vagy éppen hiányán fordul meg minden. Az Isten elleni első bűneset, az engedetlenség és a hűség hiánya is arról tanúskodik közvetve, hogy nem volt elég erős az első emberpárban az Isten iránti szeretet és ragaszkodás.

„Titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeresétek” – az apostolok ebben a tekintetben is jó példával szolgáltak: ahogyan egymáshoz, az újonnan megtértekhez vagy éppen a pogányokhoz viszonyultak. Ezzel együtt azonban ők is csak elindíthatták a megtérteket az úton, a szeretet igazi forrása és tanítómestere Isten, minden ember életében. Akik közvetlenül kapcsolódnak Őhöz, azok „mindnyájan Istentől tanítottak lesznek” (Jn 6,45). Így történhetett, hogy a thessalonikabeliek az apostol távollétében is fejlődtek e téren, amire biztatja is őket a jövőre nézve. Végtelen lehetőségek állnak tehát előttünk, fejlődni pedig ebben is, mint annyi mindenben, csakis gyakorlás által lehetséges. A szeretetet nem vallanunk kell, nem hirdetnünk, hanem az egyes élethelyzetekben megélnünk, gyakorolnunk.

5 Milyen irányelvet fogalmaz meg a levél az életvitelre és anyagiakhoz való viszonyra nézve?

„Becsületbeli dolognak tartásátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánaállásotok, és tulajdon ke-

zeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek.”
(1Thess 4,11)

„Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk...” (1Tim 2,1)

„Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat...”
(2Móz 20,9)

Csendes élet – ez jellemezte Jézus Krisztus ifjúkori éveit, és tanítói szolgálata során is került a feltűnést, nem hódolt a világi szokásoknak. Az eljövendő világra készülő keresztény ember sem vetheti bele magát e világ forgatagába. Hogy mennyire tudatosan kell erre törekednünk, azt jól mutatja, hogy a közéleti szereplőkért mondott imádság céljaként is ezt fogalmazza meg a Timótheushoz írt levél. Azért kell imádkoznunk, hogy a társadalmi viszonyok lehetővé tegyék számunkra, hogy „csendes és nyugodalmas életet éljünk”, és be tudjuk tölteni Istentől kapott szolgálatunkat, s ha ez megadatik, legyünk elégedettek. Győzzük le magunkban azt a vágyat, hogy mindig valami új, mozgalmas, izgalmas dolog történjen az életünkben. Korunk emberét sokszor ezek az igények vezérlik, amelyek éppen ellentétesek a csendes életvitellel.

A csendes élet irányelvén belül „becsületbeli dolog”-ként helyezi a hívők lelkiismeretére az apostol, hogy a rájuk bízott feladatokat, felelőségeket lelkiismeretesen lássák el. Már a negyedik parancsolatban is olvashatjuk a „hat napon át munkálkodj és végezd minden dolgodat” felszólítást, ami tehát nem csupán a pihenés parancsolata, hanem a munkavégzésé is, ami megelőzi

a pihenést. A „minden dolgot” megfogalmazás teljes körű: magában foglalja egyrészt mindazon kötelességeinket, amelyek a családdal szembeni anyagi felelősségből, az otthoni teendőkből és Isten ügyének szolgálatából következnek, másrészt azokat a feladatokat is, amelyeket szívesen végzünk, és azokat is, amelyeket nem. Ha anyagilag nem is feltétlenül, de lelkileg mindenképpen gazdagabbá válunk azáltal, ha minden felismert kötelességünket betöltjük, és nem válogatunk közöttük önös szempontjaink szerint. A kereszténynek a munkavégzésével, a munkamoráljával is ki kell tűnnie, különösen a mai világban, hiszen aki Isten tetszését keresi mindenben, azt magasabb rendű elvek és szempontok vezérlik ebben a vonatkozásban is. A hétköznapi rossz tapasztalatok nyomán persze sokféle mentesítést találhat az igazságérzetünk arra, hogy miért elég a kevesebb is, de az apostoli tanács egyértelmű: „A cselédek teljes félelemmel engedelmességeskedjenek az uraknak, nemcsak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is.” (1Pt 2,18)

Külön figyelmet érdemel a „tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok” megfogalmazás napjainkban, egy olyan korban, amikor általános törekvés, hogy járadékszerű, azaz közvetlen, rendszeres munkavégzést nem igénylő pénzforrásokból jussanak emberek jövedelemhez.

6 Hogyan viszonyuljunk a kívülállókhoz?

„A kívülvalók iránt tisztességesen viselkedjétek, és semmi szükségét ne érezzétek.” (1Thess 4,12)

.....

.....

.....

A hétköznapi életünk során nap mint nap kapcsolatba kerülünk a bennünket körülvevő világgal. Részesei vagyunk a gazdasági és egyéb viszonyoknak. Ezekre nézve tanácsolja az apostol az előző versekben megkezdett gondolatmenet folytatásaként, hogy tisztességes, rendezett viszonyok jellemezzék az életünket az anyagiak terén és minden vonatkozásban. Egyrészt méltányos viszonyt alakítsunk ki a környezetünkkel, másrészt törekedjünk az önállóságra, az anyagi függetlenségre, és lehetőség szerint ne függjünk külső tényezőktől a létfenntartásunk tekintetében.

A külvilághoz való megfelelő viszonyulás megtalálása mindig is kihívást jelentett Isten népe számára. A „kihívottakat” (a *gyülekezetnek* fordított görög *ekklészia* kifejezés szó szerinti jelentése) alkotó közösség tagjaiként hogyan tekintünk azokra, akik közül kihívtak bennünket? Az igaz, hogy a Biblia óv a világ szeretetétől (1Jn 2,15), de ezen nem az emberek szeretetét érti, hanem a viszonyokét és a világi szokásokét, célokét. Isten ismeri az emberi természetnek azt a hajlandóságát, hogy sok mindenre feljogosítva érzi magát, amikor idegen vagy éppen ellenséges viszonyok közé kerül. Ilyen helyzetben hangzott el az a figyelmeztetés az ószövetségi nép számára, amiből nekünk is tanulnunk kell a „kívülállók”-hoz való helyes viszony keresése során: „Igyekeztek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjétek érte az Úrnak, mert annak jóléte lesz a ti jóléte.” (Jer 29,7)

Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

Akik Krisztusban haltak meg

(1Thess 4,13–18)

A levél folytatásában Pál apostol egy olyan bibliai tanításra tér ki, amely erősen foglalkoztatta a thessalonikai gyülekezetet, de téves elgondolások éltek bennük ezzel kapcsolatban.

I Miben különbözik az Istenben hívő ember halálhoz való viszonyulása másokétól? Mit érthetünk meg a Bibliából a halálról és a feltámadásról?

„Nem akarom továbbá, atyámfiaink, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.” (1Thess 4,13)

„A többi halottak pedig meg nem elevedtek, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem lesznek Isten és Krisztus papjai, és uralkodnak övele ezer esztendeig.” (Jel 20,5–6)

„Az üdvösség sisakját is fölvegyétek!” (Efész 6,17)

A halál a bűnnel együtt és annak következtében jelent meg a világunkban. „Amely napon eszel arról, bizony meghalsz” – olvashatjuk a Biblia elején, s így is történt: az ember aznap, amikor engedetlenné vált, a halálnak, a mulandóságnak a hatálya alá került. A megváltás eredményeként azonban lesz feltámadás a halálból, és végül a bűnnel együtt a halál is eltűnik majd: „Halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21,4)

E földi életünk kegyelemidőként szolgál, lehetőségként arra, hogy eldöntsük, kívánunk-e Istennel élni az örökkévalóságban, és készek vagyunk-e ennek érdekében megtagadni magunkat, hogy alkalmassá is váljunk az üdvösségre. Mivel Isten megtértette az örök élet lehetőségét, ezért az általunk ismert halál még nem a végleges elmúlás, hanem csak átmeneti jellegű, és az ítéletig tart („elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet” – Zsid 9,27). Ezért tesz különbséget a Biblia az első halál – amit mindenki ismer – és a második között: az utóbbi az élet jogának végérvényes visszavonása, immár „jogerősen”, a menny ítélete alapján. Mivel az első halál mindenképpen véges, átmeneti és öntudatlan állapot, a Biblia ezt alvásnak vagy nyugvásnak nevezi (Jn 11,11; Dn 12,13 stb.).

Akik őszinte bűnbánatuk nyomán elnyerik bűneik bocsánatát, az első feltámadáskor támadnak majd fel az örök életre, akiknek viszont a kárhozat a megérdemelt osztályrészük, azok csak ezer évvel később, a második feltámadás alkalmával. Ezt foglalja össze tömören a Jelenések könyvéből idézett ige, és erre a különbségre utalnak Jézus Krisztus szavai is: „Eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5,28–29)

A halállal való szembesülés akkor is megrendítő, ha nem közeli hozzátartozónkat ragadja el. Nemcsak valakinek a távozását jelenti – sokak felfogása szerint végérvényesen –, hanem arra is emlékeztet bennünket, hogy idővel ez a mi sorsunk is

(Dávid szavaival: „Én elmegyek az egész földnek útján...” – 1Kir 2,2). A hívő embernek azonban megvan az a kiváltsága, hogy bár ebben a földi életben kell élnie és küzdenie, ezt abban a reménységben teheti, hogy ezen túl valami más és jobb vár rá, s abban is reménykedhet, hogy viszontláthatja majd azokat, akiket szeretett. Az üdvösség reménysége tehát olyan alapvető védelmet nyújt a földi élet megpróbáló, gyakran csüggesztő küzdelmeiben, mint a sisak a harcosoknak.

2 Mi jelenti számunkra a feltámadás reménységének zálogát? Miért volt szükség az apostoli korban annak igazolására, hogy ez megtörténhet?

„Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” (1Thess 4,14)

.....

.....

Jézus Krisztus Emberfiaként élt közöttünk. Nemcsak erkölcsi értelemben mutatott példát, hanem „minden igazságot betöltött” (Mt 3,15), így meg is keresztelkedett, csupán a példaadás miatt, hiszen az Ő esetében ez szükségtelen volt. A halál tapasztalatát is átélte miattunk és helyettünk, és az eljövendő feltámadás tekintetében is előttünk járt. Ő megdicsőült testben, végérvényesen támadt fel, ellentétben azokkal, akiket Ő maga vagy a próféták visszahívtak ugyan az életbe (2Kir 13,21; Lk 7,14–15; Jn 11,39–44), de idővel mégis meghaltak.

A *feltámadás* fogalma a kereszténységben közismert, bár kérdés, hogy mennyire telik meg tartalommal, s tölti be az életünket pozitív várakozással és bizonyossággal. Az, hogy a feltámadás megtörténhet, annyira meghaladja az emberi képzelő-

erőt és felfogóképességet, hogy a gondolkodásra és bölcseltekre amúgy nagyon is nyitott görög kultúrában szinte bevehetetlennek bizonyult. A görögöknek már az is felfoghatatlan volt, hogy Isten meghal, de hogy azután még fel is támadjon... A bibliai beszámolókból és az apostoli levelekből kiderül, hogy a görög hallgatóság újra és újra ezen a ponton akadt fenn, az evangélium üzenetét hallgatva: „Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak, mások pedig mondták: Majd még meghallgatunk téged erről.” (Ap csel 17,32) „Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mi módon mondják némelyek köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?” (1Kor 15,12-től)

Mi is vizsgáljuk meg magunkat, hogy csak azért tartjuk természetesnek ezt az alapvető bibliai tanítást, mert olyan kultúrában nőttünk fel, ahol hagyományosan jelen van, vagy valóságos reménységet jelent számunkra, mintegy az „üdvösség sisakját”?

„Azonképpen Isten előhossa azokat is, akik elaludtak, Jézus által, ővele együtt – írta Pál. A levélnek ezt a részét sokan úgy magyarázzák, mintha Krisztus a halottakat magával hozná a mennyből. Pál ellenben úgy értette, hogy miként Krisztus is feltámadt halottaiból, Isten az elaludt szenteket is előhívja sírjaikból, és magával viszi a mennybe. Milyen csodálatos vigasz! Mily dicső reménység! És nem csupán a thessalonikai gyülekezet részére, hanem minden idők minden kereszténye számára.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejj.)

3 Milyen téves elképzelés élt a thessalonikabeliekben a feltámadás rendjével kapcsolatban? Hogyan történhetett meg, hogy egy ilyen alapvető bibliai tanítást ennyire félreértettek?

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok,

mint a többiek, akiknek nincsen reménységük... Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljövételéig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.” (1Thess 4,13–15)

„Egyesek az újonnan megtértek közül tévesen gondolkodtak azokról, akik a megtérésük óta meghaltak. Azt remélték, hogy mindegyikük tanúja lesz majd Krisztus második eljövételének, de nagy bánat ülte meg a lelküket, amikor egyik hívót a másik után ragadta el a halál, és ezzel lehetetlenné vált számukra, hogy szemlélői, átélői legyenek a hön áhított eseménynek – annak, hogy Krisztus eljön az ég felhőiben.” (Ellen G. White: *Sketches from the Life of Paul*, 110. o.)

„Nagy örömmel fogadták azt a jó hírt, hogy amikor Krisztus újra eljön, az élő hűségeseket elváltoztatja és magához veszi. Nagy gonddal óvták barátaik életét, nehogy meghaljanak, s így ne részesülhessenek abban az áldásban, amelyet az Úr eljövetelekor elnyerni reméltek. Azonban szeretteik meghaltak, s ők bánkódva tekintettek kedveseik arcára utoljára, mert nem remélték, hogy az eljövendő életben viszontláthatják őket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejj.)

A thessalonikai keresztények tehát nem ismerték a feltámadás reménységét, ezért a Jézus visszajövetelének ígéretéhez kapcsolódó őszinte lelkesedésük és várakozásuk csak növelte a szeretteik elvesztése miatt érzett bánatot és fájdalmat. Ezért is tartotta fontosnak az apostol, hogy a Biblia üzenetével vigasztalja és bátorítsa őket.

„Pál a thessalonikai hívőkhöz írt első levelében a holtak valószínű állapotáról is igyekszik őket tanítani... Igaz, hogy már előbb is beszélt nekik ezekről a kérdésekről, de abban az időben olyan tanok megértése foglalta le őket, amelyek teljesen újak és rendkívüliek voltak számukra. Nem csodálkozhatunk tehát, ha egyes tanítások lényege nem vésődött be egész világosan az emlékezetükbe.” (Ellen G. White: i. m.)

Az őskeresztény időkben rendszerint viszonylag rövid idő állt rendelkezésre ahhoz, hogy az evangélium hirdetői az alapvető bibliai tanításokat átadják az újonnan megtérteknek. Ezeknek az embereknek sok teljesen új és nagy jelentőségű tanítással kellett megismerkedniük és megbirkózniuk. Nem csoda, hogy nem minden élt bennük elevenen az elhangzott tanításokból, magyarázatokból, és voltak dolgok, amiket félreértettek. Így még figyelemre méltóbb az a lelkesedés és eredmény, amivel a szolgálatukat betöltötték (lásd a levél korábbi fejezeteit). Hasonlítsuk össze a mi lehetőségeinket (a Biblia a kezünkben, a bizonyágtételek szintén, sokan évek, évtizedek óta élvezhetjük a helytálló Biblia-magyarázatok hallgatásának, olvasásának kiváltságát) és a mi munkánk eredményét az övékével!

4 Mikor, milyen eseményhez kapcsolódóan teljesedik majd be a feltámadás ígérete az igazakra nézve?

„Maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonnával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak a Krisztusban...” (1Thess 4,16)

„Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.” (1Kor 15,51–52)

„Amikor elolvasták Pál levelét, amely a halottak tényleges állapotáról ad felvilágosítást, az egész gyülekezet örült és megvigasztalódott. Hiszen Pál levele világossá tette, hogy Krisztus eljövetelkor az élők sem látják meg előbb Jézust, mint azok, akik Jézusban elaludtak. Az alvók meghallják az arkangyal szózatát és az Úr riadóját, s akik a Krisztusban meghaltak, feltámadnak, még mielőtt az élők halhatatlanságot nyerének.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet.)

„Amikor Krisztus eljön, hogy magához vegye a hűségeseket, felhangzik majd az utolsó trombitaszó, és az egész föld hallani fogja, a hegyek csúcsaitól a legmélyebb bányáig. Az elhunyt igazak meghallják az utolsó trombitaszót, és előjönnek sírjaikból, hogy halhatatlanságba öltöztessenek, és találkozzanak Urukkal.” (Ellen G. White: *Special Testimonies*, Series B, II., 24. o.)

Egyértelmű vigasztalást kaptak tehát a halottaikat illetően.

Mivel Pál célja egy alapvető kérdés tisztázása volt, nem tért ki olyan részletekre, amelyekre egyébként a Biblia egyértelműen utal: a legelső feltámadók azok lesznek, akik közvetlenül Jézus Krisztus második eljövetelét megelőzően részesei az ún. részleges feltámadásnak, amelynek tényét három igehely erősíti meg a Bibliában:

- Dn 12,2 – „Sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.”

- Mt 26,63–64 – „Felelvén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek Fia? Mondta néki Jézus: Te mondtad. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Isten hatalmas jobbán, és eljönni az ég felhőiben.”

- Jel 1,7 – „Ímé eljő a felhőkkel, és minden szem meglátja őt, még akik őt általszegezték is...”

Ezek az igehelyek egymással összhangban vannak, de a többi feltámadásról szóló és az első kérdésnél is idézett bibliai szakasszal nem egészen. A gonoszok feltámadására Jézus Krisztus visszajövele után ezer évvel kerül majd sor, itt mégis azt olvassuk, hogy lesznek közülük, akik az élőkhez hasonlóan szemlélni fogják Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelét. Ráadásul nem mindegyikük, csak „sokan”, „némelyek” a meghalt gonoszok és a meghalt igazak közül.

Ezek a kijelentések csak úgy hozhatók összhangba a Biblia más szakaszaival, hogy az ember megváltásáért folytatott küzdelem szereplői közül mindkét oldalról lesznek egyesek, akiket Isten abban a kiváltságban részesít, hogy noha nem tartoztak az utolsó élő nemzedékhez, de idő előtti feltámadásuknak köszönhetően részesei lesznek annak az egyedülálló tapasztalatnak, amelyet Jézus Krisztus dicsőséges visszatérése jelent majd. Akik vele együtt küzdöttek, jutalmul részesedhetnek ebben, ellenségeinek pedig – ahogyan meg is ígérte – látniuk kell dicsőségét.

5 Mi vár a feltámadt és az élő igazakra az elválkozás után?

„Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elé a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thess 4,17)

„Az élő igazak »nagy hirtelen, egy szempillantásban« elváltoznak. Isten szava nyomán megdicsőülnek; Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe. Az angyalok »egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig«.

A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé ne váljanak el. A Megváltó boldog, hogy a dicsőség országában láthatja a gyötrelme és megaláztatása árán megmentett embereket...

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit is jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Isten ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulnak fel a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak és okaik is megszűnnek, Isten népe akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy megváltásának mi volt az ára.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 41. fejezet.)

(Mivel az apostol szempontja a kifejtés során a találkozás és a közösségre jutás Isten Fiával, ezért nem említi az üdvtörténet más eseményeit, amelyek az első feltámadás után következnek: az ezeréves ítéletet, a gonoszok feltámadását és megítéltetését, a Föld újjáteremtését és az igazak általi birtokbavételét. A célja csupán a Jézus visszajövetelével kapcsolatos félreértések tisztázása, hiányosságok pótlása.)

6 Mit tanácsol az apostol a gyülekezetnek, miután megerősítette őket a bibliai tanításban és Isten ígéretében?

„Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel.” (1Thess 4,18)

.....
.....

„Alig tudjuk elképzelni azt az örömet és reménységet, amit ez a levél a fiatal thessalonikai gyülekezetnek nyújtott. Mindannyian hitték és értékelték Pálnak mint evangéliumi atyjuknak a szavait, és szívük viszonzta szeretetét...”

Mivel vágyakoztak az igazi világosság után, így a levél újabb reménységet és erőt adott nekik, s egyúttal növelte is Krisztusba vetett hitüket. Mélyebb szeretetre indította őket az iránt, aki halála által életet és halhatatlanságot szerzett az emberiségnek. Nagy örömeikre szolgált az a tudat, hogy hívő barátaik feltámadnak a sírból, s örökké élhetnek majd Isten országában. A halottak sírhelyét borító sötétség immár eloszlott. Új fény áradt a keresztény hitre. Krisztus élete, halála és feltámadása újabb dicsőséget tárt fel.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejezet.)

A feltámadás nem egyszerűen tanítás, hanem reménység és vigasz, amely gyógyírként szolgált a thessalonikabeliek bánatára, de minden kor minden hívő embere számára is. Vajon tapasztaljuk-e a saját életünkben ennek a legfőbb ígéretnek és várakozásnak a megelevenítő erejét, ugyanúgy és ugyanazzal az örömmel és hálával, mint a thessalonikabeliek és maga az apostol is: „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség... Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni, mert ez sokkal inkább jobb.” (Fil 1,21–23) (Természetesen nem azonnali találkozásra gondol itt, hanem arra, hogy a halál utáni következő tudatos pillanata a feltámadás és a Megváltójával való találkozás lesz.)

Az e heti adomány a Reménység Alapítványt (Nágoics) támogatja.

A végső események

(1Thess 5,1–11)

A negyedik fejezet végén az apostol a feltámadás reményességét tárta a levél olvasói elé, mert a thessalonikai gyülekezetben félreértések uralkodtak ezen a téren. Az ötödik fejezetben folytatja a végső eseményekkel kapcsolatos gondolatmenetet, és a felkészülés fontosságára hívja fel a figyelmet.

¶ Milyen hasonlattel érzékelteti az apostol, hogy az Úr napja váratlanul jön majd el a világra? Hol találkozunk még ezzel a hasonlattel az Újszövetségben? Szükségszerű-e, hogy ez az esemény meglepetésszerűen érje az emberiséget?

„Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükséges írnom néktek, mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úr napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel.” (1Thess 5,1–2)

„Jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, az éjszaka melyik szakában jó el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. Legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia.” (Mt 24,43–44)

„Amikor Pál Thessalonikában munkálkodott, az idők jeleivel kapcsolatos kérdéseket alaposan kifejtette. Részletesen be-

mutatta, milyen események előzik meg az Emberfia megjelenését az ég felhőiben. Ezért nem tartotta szükségesnek, hogy erről bővebben írjon nekik. De kifejezetten utalt előbbi tanításaira...” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. feje.)

Máté evangéliuma 24. fejezetében Megváltónk arra a kérdésre válaszolt, hogy „mikor lesznek meg ezek, és milyen jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?”. Miután részletesen felsorolta a jeleket és eseményeket, hangsúlyozta, hogy a látványos előjelek ellenére is meglepetésként éri majd a világot a visszatérése. Nem azért fog így történni, mert Isten lopva, rajtaütésszerűen akar lecsapni a bűnös emberiségre, épp ellenkezőleg: minden lehetséges módon (igéje és népe által) figyelmeztetni és felkészíteni akar mindenkit erre az eseményre és az azt követő végső számadásra. Azonban az emberek többsége – és köztük a hitvalló keresztények sokasága is – közömbös az előre megjövendölt jelek és más létfontosságú igazságok iránt. Pedig az idők jeleinek jó része alkalmas arra, hogy különösebb Biblia-ismeret nélkül is elgondolkodásra és a baljósnak ígérkező jövővel való foglalkozásra késztesse. Mégis kevesen törődnek ezzel, mert más dolgok kötik le a többség figyelmét: az élet örömei és gondjai (Lk 21,34), az újdonságok és események (lásd a nagy vacsoráról szóló példázatban a meghívottak mentegőzését). Mivel Sátán a legkülönbözőbb csalásokkal képes megbabonázni és lekötöni embertömegek figyelmét, vigyáznunk kell, ne engedjük, hogy törekvéseivel a mi életünkben is célt érjen!

„Igen jól tudjátok ti magatok...” – ezt akár nekünk is írhatnánk volna, hiszen szinte kívülről ismerjük a jeleket, az általuk felvázolt események sorrendjét. De vajon ez önmagában nevezhető-e tudásnak? „Jól tudni” többet jelent ennél: vizsgáljuk meg a saját életünket, hogy az idők jeleinek ismerete és beteljesedésük bizonyosságai, amelyek fellegekként vesznek körül bennünket (Zsid 12,1), mennyire befolyásolják a hétköznapi élethelyzetekben hozott döntéseinket?

2 Milyen hasonlattal érzékelteti még az apostol az eljövendő események váratlanságát? Milyen ellentmondásra hívja fel a figyelmet?

„Amikor ezt mondják: »Békesség és biztonság«, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekednek.” (1Thess 5,3)

„Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdeztétek meg csak és lássátok, ha szül-e a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orcáik fakósárgára? Jaj! Mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló, és háborúság ideje az Jákóbon, de megszabadul abból!” (Jer 30,5–7)

.....

A szülő asszony képével, gyötrelmével pozitív és negatív összefüggésben egyaránt találkozunk a végidő prófétikus eseményeivel összefüggésben.

Mindenki számára gyötrelmes időszak lesz ez, de nem mindegy, milyen okból és milyen végkifejlettel: az egyik csoport Isten büntetéseit viseli magán és sorsa reménytelenségbe fullad, a másik támadtatik ugyan a gonosz erőitől, és megvívja belső, lelki harcát is a bűnnel szemben, de végül üdvösségre jut, azaz a küzdelme nem marad gyümölcstelen: „Az asszony, amikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de amikor megszüli a gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket.” (Jn 16,21–22)

Az apostol szavai szerint éppen akkor köszönt világunkra a végső, visszafordíthatatlan vajúdas, amikor az emberiség kezdi azt hinni, hogy sikerült önerőből felülkerekednie a pusztulással fenyegető jelenségeken, orvosságot találtak a problémákra, és megkezdődhet az emberi várakozások szerint idilli jövő korszaka. Az ihletett kinyilatkoztatás a végidő legfőbb félelmei és szükségletei között a békesség és a biztonság hiányát jelöli meg. A *békesség*, a háborúval ellentétes, kívánatos állapot mindig is értékes volt. A *biztonság* fogalma azonban modernnek számít. Olyan korban élünk, amikor már nem feltétlenül kell egy hadszíntéren jelen lenni ahhoz, hogy áldozattá váljon valaki. A terrorcselekmények korában, amikor sehol sincs teljes biztonság, különös jelentőséget kapnak a közel kétezer évvel ezelőtt leírt szavak (s ez közvetve megint csak a Biblia ihletett voltát bizonyítja). Azért olyan értékes éppen a béke és biztonság a vég idején, és azért jelent majd mérföldkövet a jövő iránti várakozás szempontjából is, mert korunk emberének ilyen sajátos félelmek árnyékában kell élnie.

A „szülési fájdalom” nemcsak a szenvedés és az azt követő végső szabadulás miatt alkalmas jelkép, hanem azért is, mert az Úr napja – a Biblia kijelentései alapján – nem egy naptári napot jelöl, hanem egy időszakot, amely közvetlenül megelőzi Jézus Krisztus visszatérését, s egymást gyorsan követő események alkotta folyamatot foglal magában.

3 Milyen két alapvető csoportra oszthatók az emberek Krisztus várása szempontjából? Milyen magatartás következik az egyik vagy a másik csoporthoz tartozásból?

„De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg benneteket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakaié, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek,

hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik részegek, éjjel részegeznek meg. Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözve a hit és szeretet mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösség reménységébe.” (1Thess 5,4–8)

.....

.....

.....

A sötétség és világosság fogalmát Jézus Krisztus is használta ennek a különbségnek az érzékeltetésére: „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy a cselekedetei fel ne fedessenek. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy a cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerinti cselekedetek.” (Jn 3,19–21)

Az előző tanulmányban találkoztunk azzal a bibliai tanítással, hogy a halál állapota csupán alvás. Ez azonban fordítva is igaz: aki átvitt értelemben alszik, és nem vesz tudomást a körülötte zajló és a rá váró eseményekről, az az elveszés, vagyis a halál állapotában van (lásd: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig elmenvén, hirdesd Isten országát!” – Lk 9,60)

A józanság és részegség jelképe, amelyet szintén a két embercsoportra alkalmaz a szerző, a világosság és sötétség ellentétpárjához hasonló. Az evilági örömeinkbe és szórakozásokba belemerülő, józan gondolkodásra és mérlegelésre képtelen tömegek állapotát a részegséghez hasonlítja, Krisztus követőit pedig józanságra szólítja fel. Nem elég távol tartani magunkat az alkohol nyilvánvalóan kábító hatásától – a világias szemlélet, gondolkodás és életmód befolyásától ugyanúgy őrizkednünk kell.

„Ma is sokan élnek a földön, akik behunyják a szemüket olyan jelek előtt, amelyeket Jézus adott az embereknek, hogy figyelmeztesse őket az újbóli eljövetele előtti időkre. Minden aggodalmukat elaltatják, s közben a végidők jelei gyorsan teljesednek, és a világ rohamosan közeledik ahhoz az időponthoz, amikor az Emberfia megjelenik az ég felhőiben. Pál arra tanít, hogy nagy bűn közönyösen viselkedni azokkal a jelekkel szemben, amelyek megelőzik Jézus Krisztus visszajövetelét. Aki ezt a mulasztást elköveti, azt az éjszaka és a sötétség gyermekének nevezi. A buzgókat és ébereket ekképpen bátorítja: »De ti, atyámfiak, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket!«

Az apostol tanításai korunk gyülekezete számára is rendkívül fontosak. Arra van szükségünk, hogy a közeledő vég előtt rendkívül mélyen hassanak ránk Pál szavai: »Mi azonban, akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözve a hit és szeretet mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösség reménységébe. Mert nem haragra rendelt minket Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alusznak, együtt éljünk övele.«

Az éber keresztény egyszersmind munkálkodó keresztény. Amennyire tőle telik, igyekszik közreműködni az evangélium terjesztésében. Amilyen mértékben növekszik szeretete Megváltója iránt, ugyanolyan mértékben növekszik szeretete embertársai iránt is.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet)

4 Mire rendeltettünk? Miképpen meríthetünk erőt ennek a tudatából?

„Nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.”
(1Thess 5,9)

Mi sem áll távolabb Istentől, mint az a büntetni vágyó, büntetni kész istenkép, amely sok emberben él róla, sokszor még hívők lelkében is. Isten jól ismeri ezt a torzulásunkat, ezért üzen prófétája által, esküvéssel adva nyomatékot mondandójának: „Mondd nekik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útvjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útjaitokról! Hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!?” (Ezék 33,11)

A kiválasztás, elhívás kérdését a levél egy korábbi szakasza kapcsán már tárgyaltuk. Isten sohasem ellenséges velünk, hanem ismer bennünket, és minden lehetséges módon támogat, hogy elérjük azt a célt, ami számunkra a legfontosabb, és amire Ő – ha az ember hajlandó az együttműködésre – mindenkit el is segítene. Ilyen megerősítés, ilyen bizonyságok láttán az egyedül helyes felfogás és látásmód az, amit Pál apostol egy másik levelében fogalmaz meg nagyon ünnepélyesen: „Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,38–39)

Gondoljuk meg, hogyan tekintünk magunkra, az életünkre, Istentől nyert küldetésünkre! Miközben nem szabad az elbizakodottság bűnébe esnünk, nagyon is szükségünk van arra a meggyőződésre és bizonyosságra a sorsunkat illetően, ami az apostol szavaiból sugárzik.

5 Mi háritotta el a haragot a fejünk fölül, s mi az egyedül helyes válasz erre a részünkről?

„Aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk övele.” (1Thess 5,10)

Sokan „ragadományként”, „zsákmányként” (2Kor 9,5; Fil 2,6) tekintenek a megváltásra. Szeretnék elnyerni, szeretnének élni vele, de az indítékuk nem több az önszeretetnél. Csak azok képesek igazi értéke szerint becsülni Isten ajándékát, akik átérték, megtapasztalták az elveszettség és a méltatlanság tudatát. Akik átéreztek, hogy Istennek a bűnnel szemben méltán érzett haragját háritotta el felőlük az Üdvözítő azon az áron, hogy az Őrá sújtott le. Azokban, akik saját magukat is felelősnek érzik Jézus Krisztus haláláért, erős vágy ébred arra, hogy személyesen megismerjék Isten Fiát, aki ezt tette értük, és vágnak mindenkor vele lenni. Nem zsákmányként nyúlnak majd az általa kínált örök javakhoz, hanem becses ajándéknak tekintik, s minden hálájuk és érdeklődésük az ajándékozó felé fordul majd. A megtérés és Isten megismerésének igazi fokmérője az az igény, hogy „mindenkor az Úrral legyünk” (1Thess 4,17).

A többes számú megfogalmazás egyúttal arra is utal, hogy Isten Fiának megismerése, az Ő közelségének, a vele való közösségnek az igénye mindazokat közel vonja egymáshoz, akik ezt a tapasztalatot átélik. Ez az igazi közösség alapja, nem a pusztá hitvallás.

6 Milyen – az előző tanulmányunk végéről már ismerősen csengő – felhívással zárja gondolatmenetének ezt a szakaszát Pál apostol?

„Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.” (1Thess 5,11)

Ahogy a feltámadás a remény üzenete, amely alkalmas a csüggedtek és bánkódók bátorítására, ugyanúgy a történelem lezárulása, az Istennel való találkozás és a megbonthatatlan közösség jövőképe is a legfőbb vigaszul szolgálhat mindannyiunknak. Ezek a gondolatok tehát többek pusztán igazságnál vagy tanításnál, mert a vigasz és erő hordozói azok számára, akik hittel befogadják, akiknek a gondolkodásmódját és az életszemléletét meghatározzák. Ragadjuk meg az ebben rejlő erőt önmagunk számára is, de a „vigasztaljátok egymást” fel-szólításból azt is meg kell értenünk, hogy egymás támogatásának is hatalmas eszköze lehet ez a reménység. Tartsuk tehát szem előtt, és ismerjük fel, hogy mikor és milyen helyzetekben jelenthet vigaszt embertársainknak, akik a legkülönbözőbb terhekkal küzdenek.

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Gyülekezeti élet

(1Thess 5,12–28)

A levél végén a gyülekezeti életre vonatkozó általános érvényű tanácsokat, rendelkezéseket és kívánságokat olvasunk.

I Kikkel kapcsolatban hív fel az apostol „megkülönböztett” szeretetre és megbecsülésre, és milyen indoklással teszi ezt?

„**Kérünk továbbá titeket, atyámfiaink, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és elöljáróitok az Úrban, és intenek titeket; s az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztett szeretettel. Egymással békeességben éljétek!**” (1Thess 5,12–13)

„**Ó adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétácul, némelyeket evangélistácul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítócul.**” (Efész 4,11)

„A thessalonikai hívőket nagymértékben zavarták olyan emberek, akik fanatikus eszmékkal és tanokkal léptek fel közöttük. Némelyek »rendetlenek voltak és nem dolgoztak«. A gyülekezetet megszervezték: tisztviselőket választottak a prédikátorok és diakónusok személyében, azonban volt néhány önfeljű

tag, aki nem akart engedelmeskedni azoknak, akik felelős tisztséget viseltek a gyülekezetben. Nemcsak jogot formáltak saját véleményük kinyilvánítására, hanem nézeteiket nyíltan rá akarták erőszakolni a gyülekezetre. Ezért irányította Pál a thessalonikabeliek figyelmét a tiszteletre és megbecsülésre, amely megilleti azokat, akikre a gyülekezet vezető tisztséget bízott.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fej.)

A Lélek ajándékai különbözőek, mégis egy közös célt szolgálnak: „Az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik szent templommá az Úrban.” (Eféz 2,21) Vannak, akik olyan talentumokat kaptak, amelyek vezetői felelősség betöltésére teszik alkalmassá őket Isten művében. Előjárónak lenni azonban fokozott teherhordozást, fáradozást jelent, ami Isten iránt ugyan kötelesség, de azok részéről, akiknek ez a fáradozás a javát szolgálja és akiknek kisebb terhek adtak, az a helyes magatartás, ha becsülik a vezetés terhét hordozó hittestvéreiket, és megkülönböztetett szeretettel viseltetnek irántuk. Ennek a szeretetnek nem csupán szavakban kell megnyilvánulnia, hanem olyan gyakorlati támogatás formájában is, hogy nem szaporítják szükségtelenül a vezetők terheit, nem patvarokodnak, hanem „egymással békességben élnek”. Hogy mennyire nehéz vezetőnek lenni és emberekkel foglalkozni, annak szemléletes példáját láthatjuk Mózes életében és szolgálatában. A feladat gyakran nehéz, épp ezért van szükség a gyülekezet tagjainak segítségére, imáira.

2 Milyen felelősséget viselünk egymás iránt mindnyájan, és mire kell figyelniük, miközben ennek eleget teszünk?

„Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtlenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt.” (1Thess 5,14)

„Aki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű.” (Péld 28,23)

Közvetlenül a szeretetre való felszólítás után következik az intésre felhívás, mintegy megerősítve, hogy a kettő nem zárja ki egymást. Éppen ellenkezőleg: aki szeret, az felelősséget érez a másikért, és nem lehet közömbös embertársának sorsa iránt.

Nemcsak az előjárók viselnek felelősséget a népért, hanem annak egyes tagjai is egymás iránt, hiszen ugyanazon az úton indultunk el megtérésünkkel, ugyanannak az Atyának a gyermekei vagyunk, és ugyanaz a Megváltó halt meg értünk és helyettünk. Nem lehetünk közömbösek, amikor látjuk, hogy valamelyikünk életében a közös cél elérése veszélyben forog. Ha szükséges, akkor intenünk, figyelmeztetnünk kell egymást, a csüggedésre hajlamosakat pedig bátorítanunk.

Csak a Szentlélek befolyása alatt lehetünk képesek felismerni, mikor jött el a feddés ideje, és mikor a bátorításé. Az apostol szavai jól mutatják, milyen fontos, hogy a valós szükség-lethez mértén szóljunk meg, és amit mondunk, az „helyén mondott ige” legyen (Péld 25,11). Akinek intésre van szüksége, azt inteni kell, és hiba lenne akár csak a hallgatásunkkal is bátorítani. De fordítva is áll a törvényszerűség: az erőtlenek és félelmes szívűek állapotán csak rontana a feddés, a hit hiányának türelmetlen számonkérése.

Az intés sok tekintetben nehezebb feladat a bátorításnál. Sokan visszariadnak tőle, mert tudatában vannak a saját hibáiknak, vagy esetleg félnek a várható heves reakciótól. Őket bátorítja Példabeszédek könyve: ha nem is rögtön, de „végre is”

rájönnek azok, akiket figyelmeztettünk, hogy nem a sima nyelvű ember szeret igazán. Vannak olyanok is, akik kifejezetten hajlamosak arra, hogy dorgáljanak másokat, nekik pedig ezzel kell vigyázniuk. Nátán próféta eljárása Isten pecsétjét viselte magán, ez legyen tehát a minta: az alkalmas időt kivárva alkalmas módon inteni (2Sám 12. fej.).

Az egyik legnehezebb és legfontosabb kíváncsi emberi kapcsolatainkban a türelem megőrzése, méghozzá mindenki iránt. Amíg ezen a földön élünk, az emberi gyengeségek mindig is próbára fogják tenni a türelmünket, de a Mester földi élete és szolgálata ebben a vonatkozásban is mintául szolgál. Jézus Krisztust szemlélve azt is megérthetjük, hogy a türelmünket sokszor éppen a hozzánk legközelebb állók teszik próbára, amint az Ő esetében is a tanítványok – ezért ebben a körben kell különösen vigyáznunk, őrizkednünk a türelmetlenségtől.

7 Milyen határozott gyakorlati tanácsokat ad Pál apostol a thessalonikabelieknek keresztül minden gyülekezetnek? Milyen kifejezés tér vissza szinte mindegyik rendelkezésben?

Gondoljuk át a következő tanácsokat egyénileg és a közös átvétel során is, a saját életünkre, gyülekezeti kapcsolatainkra vonatkoztatva!

A) „Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizeszen, hanem mindenkor jóra törekedjétek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt.” (1Thess 5,15)

Rosszal fizetni a rosszért – ezt diktálja az emberi természet, ráadásul még igazságosnak is tűnik. Isten azonban másként

mér, ezért le kell győzni magunkban ezt a hozzáállást, mégpedig teljes körűen: rosszat senkinek, és jót mindenkinek – a testvéri közösségen belül, sőt kívül is.

**B) „Mindenkor örüljétek!” (1Thess 5,16)
„Örüljétek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljétek!” (Fil 4,4)**

Sokszor nehéznek tűnik örülni, de az igék szerint ez elhatározás kérdése. A kereszténynek minden körülmények között elég oka van az öröme, ezért szólít fel erre az apostol nyomatékosan több levelében is. Hibánk és felelősségünk, ha engedjük, hogy az Isten örök ajándékaiért érzett örömet elnyomják bennünk a múltó gondok, amelyek rátelepednek a kedélyállapotunkra. Az Úrban még akkor is örülhetünk, ha éppen háborúságot szenvedünk: „Örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az Ő nevéért gyalázattal illettessenek.” (Ap csel 5,41)

**C) „Szüntelenül imádkozzatok!” (1Thess 5,17)
„Mondott pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni.” (Lk 18,1)**

Szüntelenül, azaz lankadatlanul, kitartóan imádkozzunk. Azért is kell kitartónak lennünk az imádságban, mert Isten a várakozással sok esetben az őszinteségünket, buzgóságunkat és kérésünk komolyságát teszi próbára. „Imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5,16)

D) „Mindenben hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok.” (1Thess 5,18)

.....

.....

A hálátlanság az emberi természet egyik legjellemzőbb és legrútabb tulajdonsága. Az apostol Isten akaratára hivatkozva ad nyomatékot a felhívásának, hogy a hívők legyenek hálásak, még hozzá mindenben, és minden körülmények között megtalálva erre az alapot. A hit a számunkra nem kívánatos körülmények elfogadásában is megmutatkozik: nem értjük, miért engedi meg Isten, de bízunk a bölcsességében és jóságában, hogy mindent a javunkra tesz és enged meg. Az apostol személyes példája is alátámasztja ezt a látásmódot: „Ki ilyen parancsolatot vétén, vetette őket a belső tömlöcbe, és lábaikat kalodába szorította. Éjfél tájban Pál és Silás imádkozva, énekel dicsőítették Istent. A foglyok pedig hallgatták őket.” (Apcsel 16,24–25)

E) „A Lelket meg ne oltsátok! A prófétálást meg ne vessétek!” (1Thess 5,19–20)

.....

.....

„Az apostol figyelmeztette a thessalonikaiakat, hogy ne vessék meg a prófétálás adományát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. feje.) A thessalonikai gyülekezet valószínűleg fenntartással kezelte ezt a lelki ajándékot, ezért figyelmeztette őket az apostol külön is.

A folytatásban általános irányelveket fogalmaz meg arra nézve, hogyan dönthető el, mi az elfogadható és mi nem egy keresztény közösségben.

F) „Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjétek!” (1Thess 5,21–22)

.....

.....

Megpróbálni, azaz *megvizsgálni* az eredetiben olvasható görög kifejezés jelentése. Pál apostol nem minden dolog kipróbálására buzdít ezen a helyen, mint némelyek magyarázzák, hanem éppen ellenkezőleg: arra hívja fel a figyelmünket, hogy semmit se fogadjunk el anélkül, hogy megvizsgálánánk, és ennek eredményétől tegyük függővé az elfogadását vagy elvetését, legyen szó tanítóról, tanításról, vagy bármiről. Attól viszont, ami eleve gonosznak látszik, őrizkedjünk – vö. a „tisztátalan az néktek” fogalmával az Ószövetségben.

Feltűnő, hogy szinte mindegyik felszólításban a „minden”, „mindenkor”, „mindenki” kategorikus fogalmaival találkozunk. Mi sokszor és indokolatlanul használjuk ezeket a kifejezéseket, rendszerint túlzó állításaink megfogalmazásakor. Itt azonban ihletett tanácsokat olvasunk, tehát Isten kifejezett akarata, hogy kifogások és kivételek keresése nélkül, minden esetben és mindenkor ugyanazt a keresztényi eljárást kövessük. Ettől leszünk a mennyei Atya gyermekei, akinek minden gyermeke egyformán fontos, és minden dolgában tökéletes.

4 Hogyan foglalható össze a keresztény élet végső célja? Miért bízhatunk abban, hogy ez a rendkívül magas cél mindannyiunk számára elérhető?

„A békeesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől, és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljö-

vetelére. Hű az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.” (1Thess 5,23–24)

.....

.....

.....

„Az apostolnak gondja volt arra, hogy a thessalonikai hívek Isten félelmében járjanak. Ezért feltárta előttük annak szükséges voltát, hogy ezt a mindennapi életükben bizonyítsák.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fej.)

Ismét visszatér az apostol egész mondandóját összefoglaló gondolat: „Ez az Isten akarata, a ti szentté lételetek.” (1Thess 4,3) Szentségről csak akkor beszélhetünk, ha az az egész lényükre kiterjed. Nem lehetünk szentek egy dologban és tisztátalanok valami másban. Nem hanyagolhatjuk el a testet, vagy éppen a lelket, vagy ezek bármely területét (nem összpontosíthat az érdeklődésünk az üzenet egyik vagy másik részterületére). Minden téren a szentségre kell törekednünk tehát, aminek pedig csak egyetlen mértéke van: a feddhetetlenség. „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,48)

Ez a magas cél egyszerre vonz és visszariaszt bennünket, de mindenképpen elérhetetlennek tűnik. Az apostol azonban döntő érveléssel erősíti meg minden korszak tanítványait arra nézve, hogy ne csüggedjenek, mert a cél elérhető: „Hű az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.” Ne arra tekintsünk, hogy milyen erőtlenek vagyunk, mert az életszentség nem a mi munkánk eredménye lesz, hanem Isten végzi el bennünk. Ő képes rá, és hűséges, hogy meg is tegye. Az apostol végig következetes pontossággal fogalmaz, itt is szenvedő szerkezetet használ: „őriztessék meg”. Egyedül Isten hatalma képes megőrizni bennünket a feddhetetlenségben.

5 Milyen formában igényli az apostol önmaga számára a tőle távol élő gyülekezet támogatását? Milyen felelősséget helyez ezzel ránk is?

„Atyámfiai, imádkozzatok értünk!” (1Thess 5,25)

.....

Az apostol tőle szokatlan módon kér is a gyülekezettől. Kérése az ima erejébe és az imákra válaszoló Isten hűségébe vett hitét bizonyítja. A levél elején már bizonyosságot tett arról, hogy ő sem szűnik meg imádkozni a gyülekezet lelki érdekeiért, most pedig kéri, hogy a gyülekezet is tegye ezt. Tudta, hogy ennek az áldásai nemcsak az ő életén éreztetik majd a hatásukat, hanem a szolgálatán keresztül közvetve másokén is, sőt maguk az imádkozók is épülnek majd általa.

Ebből a felhívásból az is kitűnik, hogy az ima ereje nem az imádkozó személy rangján, talentumain vagy Isten művében viselt felelősségén mérhető, hanem az imádkozó őszinteségén és istenfélelmén. Ezért is fordul az apostol teljes természetességgel a gyülekezethez azzal a kéréssel, hogy emlékezzenek meg róla, a pogányok apostoláról, és munkatársairól, akik a lehető legtökéletesebben kívánják betölteni Isten iránti szolgálatukat.

Mi is vessünk számot azzal, hogy imáink mennyiben terjednek túl személyes kéréseinken, és megemlékezünk-e azokról a testvéreinkről, akik terheket hordoznak (vö. az 1. kérdéssel).

6 Milyen rendelkezésekkel és kívánságokkal zárul a levél?

„Köszöntések az összes atyafiakat szent csókolással. Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!” (1Thess 5,26–28)

Keleten szokás volt a találkozás és üdvözlés alkalmával csókkal is kifejezni a szeretetet és a barátságot. Júdás is ezért választotta Jézus Krisztus elfogatásakor ezt a jelet, mint amely önmagában nem feltűnő. Péter apostol levele is megerősíti, hogy a keresztény közösségekben ez a gyakorlat volt jelen: „Köszöntések egymást szeretet csókjával.” (1Pt 5,14) Ugyanakkor nem tehetjük minden korra nézve általános szabállyá a köszöntésnek ezt a formáját, mert bizonyos kultúrákban visszatetszést keltethet, ha azonos vagy éppen eltérő neműek üdvözlnek egymást ilyen módon. A lényeg nem annyira a forma, hanem az, amit abban a korban kifejezett: az őszinte, nyílt elfogadást.

Az apostol valószínűleg azért használja a levél felolvasásával kapcsolatban a „kényszerítés” kifejezést (azaz nyomatékosan kéri), mert lehettek olyanok a thessalonikai gyülekezetben, akik valamiért meg akarták akadályozni az üzenetek közzétételét (mivel ez az első levele, valószínűleg a Timótheustól hallott hírek készíthették arra, hogy ilyen hangsúlyos kéréssel zárja a levelet). Azért ragaszkodott ehhez „az Úrra nézve”, mert a levél nem egyszerűen emberi szempontokat, hanem ihletett üzenetet tartalmaz.

A levél ugyanazzal a kívánsággal fejeződik be, amellyel kezdődött is. Az igazán hívő ember a kegyelemre szorultság tudatában él: nem csupán az elkövetett bűnei miatt, hanem azok elrendezését követően is, mert tisztában van azzal, hogy a bűnnel szembeni küzdelmében nem képes egyedül megállni. Ezért mondják majd meggyőződéssel az üdvözültek: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszekben ül, és a Bárányé!” (Jel 7,10) Ez az, amit nem értettek a farizeusok, akik járandóság szerint várták az üdvösséget.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Ígéret az üldözöttnek

(2Thess 1. fejezet)

|| Milyen hasonlóságokat és különbséget figyelhetünk meg a két levél elején olvasható köszöntésekben?

„Pál, Silvánus és Timótheus a thessalonikabeli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusban: Kegyelem néktek és béke Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. Mindenkor hálaadással tartozunk Istennek, atyámfiainak, értetek, amiképpen méltó is, mivelhogy felettébb megnövekedett a ti hitetek, és mindnyájatokban bővelkedik az egymás iránti szeretet.” (2Thess 1,1–3)

A köszöntésekben szereplő főbb gondolatokat a 3. tanulmányban vettük számba. A bemutatkozás, a kívánságok és a hálaadás nagyon hasonlít az első levélben olvasottakra. A tartalmi hasonlóság nem azt jelenti, hogy az apostol csak formálisan köszönti a gyülekezetet, hanem azt, hogy ugyanazokat a dolgokat tartja kívánatosnak, és a gyülekezet ugyanazon értelemmel készíti hálaadásra Isten iránt.

2 Mi volt a jelek szerint a legfőbb próbatétel a thessalonikai gyülekezet életében? Milyen erényekre van szükség ilyen helyzetben, és mi adhat erőt az elhordozásához? Mit bizonyít a próbákban való helytállás?

„Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartásotok és hitetek felől, minden üldöztetések és szorongatások között, amelyeket szenvedtek: bizonyosságul Isten igazságos ítéletének, hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, amelyért szenvedtek is.” (2Thess 1,4–5)

.....

.....

.....

A jelek szerint az apostol távozása óta eltelt idő alatt sem lankadt az evangéliummal szembeni ellenségeskedés és az üldöztetés heve Thessalonikában. Sátán sok esetben változtatja a módszereit, és ahol a nyers erőszakkal nem ér célt, ott belső meghasonlás, viszály támasztásához vagy valamilyen megtévesztéshez folyamodik. Ebben az esetben a gyülekezet bővelkedett az egymás iránti szeretetben, tehát belülről nem tudta megbontani az egységüket, ezért külső szorongatással próbált nyomást gyakorolni rájuk, és megtörni őket. A tartósan fennálló külső támadás sok esetben komolyabb próbatételt jelent, mint az ellenség néhány heves rohama. Ilyen körülmények között különösen nagy a kitartás és a hit jelentősége, ezért is hangsúlyozza az apostol, hogy „dicsekszik” a gyülekezettel, mert a körülmények és az eltelt idő megbizonyították, hogy ezekben a keresztyén erényekben is bővelkednek.

A *kitartásnak* fordított görög kifejezés azonos azzal, amit Jel 14,12-ben olvasunk: „Itt van a szentek békességes tűrése...”

Békességesen tűrni, vagyis állhatatosan kitartani lázongás, zúgolódás nélkül, és önként *alatta maradni a tebernek* (ez a kifejezés eredeti jelentése), amit pedig letehetnénk, ez a keresztyén egyik legfőbb erénye. Az evangélium összefüggésében ez annyit jelent, hogy kényszer hatására sem adni fel a hitet, és közben megőrizni a lelki békét. Ez volt az ő próbájuk is, és Jelenések könyve szerint ez lesz a végidő hívő népének nagy próbája is.

A bűn történelme tele van szenvedéssel. Noha mindnyájan ösztönösen visszariadunk még a gondolatától is (lásd Jézus Krisztus imáját a Getsemáne-kertben: „ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár”), aki a hitéért szenved, annak megvan az a kiváltsága, hogy nem értelmetlenül és nem hiába éli át a megpróbáltatásokat, hanem Isten országáért, a nemes és örök célért, és főként az Ő dicsőségére. Az apostol szavai szerint az üldöztetések közepette tanúsított kitartás és bátor hit annak bizonyosságul is szolgál majd, hogy Isten igazságosan jár el, amikor a hívőt üdvösségre méltónak ítéli.

3 Mivel erősíti Pál apostol az üldözötteket a kitartásban?
4 Mikor várható igazságtétel a történelem során elszenvedett jogtalanságok és igazságtalanságok miatt?

„Igazságos dolog Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal, mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival.” (2Thess 1,6–7)

„Kiáltottak nagy szóval: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak? Akkor adattak azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik mind az ő szolgatársaik-

nak, mind az ő atyjukfiainak száma, akiknek meg kell öletniük, amint ők is megölettek.” (Jel 6,10–11)

„Azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Istent tisztelőket és az őt nem tisztelőket között.” (Mal 3,17–18)

E világ fejedelme Sátán (Jn 12,31), ezért marad annyi gonoszság büntetlenül, ezért van tele a világ igazságtalansággal. Isten azonban nem felejt. Megenged dolgokat és vár, de ez nem azt jelenti, hogy nem tartja számon az elkövetett igazságtalanságokat, és hogy nem jön el a számadás ideje. Pál apostol szavai szerint Jézus Krisztus dicsőséges eljövetelkor az igazság ideje is eljön. Ezt követően mindenki elveszi majd a jutalmát „a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt” (2Kor 5,10). Erre az időre előre tekintve méríthet erőt a hívő a jelen küzdelmeinek és méltánytalanságainak elhordozásához.

A Jelenések könyvéből származó idézet azt érzékelteti, hogy Isten is jól látja az emberi történelem kiáltó igazságtalanságait, de az isteni bölcsességgel készített üdvterv miatt még várni kell arra, hogy ünnepélyesen megítélje azokat. A malakiási igéből pedig azt is megérthetjük, hogy az utolsó nemzedék még a jelen történelem keretei között meg fogja tapasztalni, milyen az, amikor Isten végre beavatkozik, és látható módon különbséget tesz az igaz és a gonosz között. A kegyelemidő lejártát követően tehát, amikor már mindenki sorsa eldőlt és

megpecsételtetett, nincs miért várni tovább, kezdetét veheti az Úr napja és Isten igazságos büntetése a bűnnel és a megátalkodott bűnössel szemben, a hét csapás formájában.

4 Kiket és miért ér majd utol Isten ítélete Jézus Krisztus megjelenésekor? Mihez lesz hasonlítható a megjelenendő dicsőség?

„Tűznek lángjában, aki bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szentjeiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyosságunknak hitele volt nálatok) ama napon.” (2Thess 1,8–10)

„Az ő feje pedig és a haja fehér volt, mint a fehér gyapjú, mint a hó, és szemei olyanok, mint a tűzláng, és lábai hasonlók voltak az izzó fényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg, a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása.” (Jel 1,14–15)

A „tűznek lángja” arra a hatalomra és dicsőségre utal, amelyben Jézus Krisztus a visszatérésekor megjelenik majd, ahogyan megígérte (Mt 26,64). A dicsőségnek ez a mi fogalmainkat messze meghaladó megnyilvánulása a próféták szerint egyedül a tűzhez hasonlítható, ami egyúttal megemésztő erejű is. Az apostol is hangsúlyozza, hogy „az Úr ábrázatától”,

vagyis arcától, tekintetétől, a lényéből sugárzó dicsőség láttán fognak meglakolni a gonoszok, mert az elviselhetetlen lesz számukra.

A *bosszúállás* kifejezés használata Istennel összefüggésben sokakat zavar, sőt megütköztet. A mi fogalmaink szerint ez valamiféle önkényes, indulatból fakadó elégtételt takar. A görög szövegben szereplő szó azonban csak annyit jelent, hogy *igazságot szolgáltat*, a megérdemelt ítéletet végrehajtja. Tehát nem arról van szó, hogy Isten indulatból cselekszik, mert elfogyott a türelme, amiért az övéit bántják, hanem érvényt szerez a büntetésnek, amelyet a gonoszok megszolgáltak, és ami már régóta halasztódott.

Pál nem a gonoszokkal szembeni bosszúvágyat akarja táplálni a hívekben, hiszen az nagyon is emberi vonás lenne. Azért hangsúlyozza a jövőbeli igazságszolgáltatás tényét, mert tapasztalatból tudja, hogy sokszor a fizikai szenvedésnél is jobban fáj a jogtalanság, az igazságtalanság. Meg akarja erősíteni a gyülekezetet egyrészt Isten szeretetében, amiben a próbák és a kényszerű várakozás ideje sem szabad, hogy megingassa őket. „Aki titeket bánt, az ő szeme fényét bántja.” (Zak 2,8) Ezt maga Jézus Krisztus is megerősítette, amikor a földön járt, de azt is hangsúlyozta, hogy ez a szeretet sokszor várakozik, amit a hívőnek türelemmel kell hordoznia: „Hát Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, akik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk?” (Lk 18,7 – itt az eredetiben ugyanaz a kifejezés szerepel, mint a thessalonikai levél 4. versében). Másrészt a számonkérés és igazságszolgáltatás bizonyosságával vigasztalta őket szorongattatásaik közepe. „Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.” (Rm 12,19)

Két csoportról ír az apostol: Az egyik, amelynek tagjai „nem ismerik Istent”, noha ismerhetnék, és „nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának”. Ők

„meg fognak lakolni” azért, amit választottak. A másik csoporthoz tartoznak azok, „akik hisznek”, hitelt adtak Krisztus apostolainak és az általuk képviselt üzenetnek.

5 Miért imádkozik, mit kér az apostol a gyülekezet érdekében Istentől?

„Imádkozunk is mindenkor értetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson benneteket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hit hathatós munkálásával.” (2Thess 1,11)

.....
.....
.....

Az elhívásnak akkor van értelme, ha célba is ér az ember. Isten az, aki ezt végül mindnyájunk életében meg fogja ítélni. Az apostol azért imádkozik, hogy a thessalonikaiak körében megkezdett munkáját végül Isten el tudja fogadni, és ennek érdekében Ő maga töltsen be a gyülekezetet a jó cselekvésének örömeivel, és olyan hittel, amely cselekedetekben ölt testet.

Az elhívásunk szent életre szól, és a világ szokásaitól, értékrendjétől való elkülönülésre. Ennek végső jutalma ugyan még várat magára, de a jó cselekvésében, az igaz életben már most is megtalálhatjuk a teljes örömet. A Krisztussal való találkozás, a szent, emelkedett életcélok elfogadása egészen más értékrendre segíti el bennünket. Úgy tudunk látni, ahogyan Ő, és egyet tudunk érteni kijelentésével: „Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,30) Ugyanazt a dolgot, élettapasztatatot, feladatot egészen másként értékeli a megtért és a megtéretlen ember.

Mi is tegyük fel magunknak a kérdéseket:

– Mennyire érzem személyesnek az elhívásomat Istentől?

– Vágyom-e Őhöz tartozni és megfelelni ennek az elhívásnak olyan áron is, hogy a világgal szakítanom kell?

– Vonz-e az életszentség, vagy csak az üdvösség feltételét látom benne?

– Megtapasztaltam-e már, hogy amit korábban tehernek éreztem, annak a végzése, avagy az Istentől eltávolító dolgok-ról való lemondás most gyönyörűség számomra Krisztusért?

6 Mi legyen a vezérlő elv Krisztus tanítványának az életében?

„Dicsőíttessék meg a mi Urunk, Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őbenne, a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.” (2Thess 1,12)

Jézus elmarasztalta korának tanítóit: „Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?” (Jn 5,44) Az igazi dicsőség az, amikor az ember Istent igyekszik megdicsőíteni, az embert pedig Isten dicsőíti meg azáltal, hogy elfogadja gyermekének, és szent jellemében részesíti.

Már a 10. versben is érintette az apostol ezt a gondolatot: „Amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szentjeiben...” Jézus Krisztus visszajövetelekor válik majd minden szem számára láthatóvá megváltói munkájának értéke, amikor az üdvözülendők hatalmas seregében megtestesül annak gyü-

mölcse. Bebizonyosodik, hogy nem hiába tervezte el Isten a megváltás művét, nem hiába munkálta türelmesen, kegyelmesen, a háttérben maradván a történelem korszakain át, és nem volt hiábavaló az Üdvözítő földi élete, küzdelme, szenvedéssel teljes halála sem. A megváltottak seregének pusztasága léte is azt dicsőíti, aki ilyen áron mentette meg őket. Krisztuséhoz hasonlóvá vált jellemük pedig megmentő kegyelmén túl az isteni jellem szépségének és dicsőségének a visszatükröződése is lesz.

Földi életünk során mindenkor mindenben Isten megdicsőítésének keresése legyen a célunk és vezérelvünk. Ez igaz a leghétköznapibb feladatainkra, időtöltésünkre vonatkozólag is, de ha a körülmények úgy hozzák, és Teremtőnk az Ő bölcsességében megengedi, akkor akár az Isten nevéért elszenvetett üldözések során tanúsított magatartásunkra nézve is. Az a helyes megközelítés, amit az apostoloktól látunk: „Örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az Ő nevéért gyalázzal illettessenek.” (Ap csel 5,41)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

Jövedülés a szakadásról és az Antikrisztusról

(2Thess 2. fejezet)

A levél folytatásában a Biblia egyik nagy, átfogó próféciaját olvashatjuk a történelemtől. A többi kilencet Dániel és Jelenések könyvében (mindkettőben négyet), valamint Mátyé evangéliuma 24. fejezetében találjuk.

1 Milyen várákoszás élt a thessalonikabeli gyülekezet egyes tagjaiban? Milyen veszélyt rejthet magában ez az önmagában pozitív hozzáállás is?

„Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja.” (2Thess 2,1–2)

„A thessalonikaiakhoz írott első levélben a Krisztus visszajöveteléről szóló szavak teljes összhangban álltak az apostol korábbi tanításaival. De néhányan félreértették: szerintük Pál azt a

reménységét fejezte ki, hogy ő maga megéri az Üdvözítő visszajövetelét... Pál tehát második levelében igyekezett tanításainak ezt a hamis értelmezését helyreigazítani, és álláspontját megvilágítani... Az apostol kéri őket, hogy szavait ne magyarázzák félre. Ne tanítsák azt, hogy ő külön kinyilatkoztatás által figyelmeztette a thessalonikaiakat Krisztus azonnali visszajövetelére. Az ilyen állítás alkalmas arra, hogy hitbeli zavart idézzon elő, mert a csalódás igen gyakran teljes hitetlenséghez vezet. Pál intette a testvéreket, hogy az ilyen üzenetet ne fogadják úgy, mintha tőle származna.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fej.)

Milyen gazdag Sátán csalásainak a tárháza! Ma, amikor küszöbön áll Jézus visszajövele és a történelem lezárulása, azt akarja elhitetni a világgal, sőt ha lehet, a hívőkkel is, hogy „halogatja még az én uram a hazajövetelt” (Mt 24,48). Akkoriban pedig – éppen a thessalonikabeliek buzgóságát, hitét kihasználva – idő előtti Krisztus-várásba akarta behajszolni őket, aminek fájdalmas csalódás lett volna a következménye. Mindent, még az önmagában nemes és igaz várákoszásokat is megpróbálja felhasználni a saját céljai elérésére.

A „nekünk tulajdonított levél” említése azt jelzi, hogy az apostoli korban hamis iratokkal is megpróbálták félrevezetni az újonnan létrejött gyülekezeteket. Nemcsak nyílt ellenségeskedéssel kellett tehát megküzdeni az evangélium terjesztése során, hanem a csalárd eszközökhöz folyamodó hamis atyfiakkal is (2Kor 11,26).

2 Milyen szükségszerűen bekövetkező üdvtörténeli eseményel és idősakkal nem számoltak azok, akik Pál korában várták az adventet? Honnan ismerhette az apostol ilyen bizonyossággal az üdvtörténel menetrendjét? Hol keresendő az általa bemutatott Isten-ellenes hatalom a felsorolt ismérvek alapján?

„Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki ellene veti és fölbe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” (2Thess 2,3–4)

„Megesküdött az örökké élőre, hogy ideig, időkig és fél időig, és amikor elvégzik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek.” (Dn 12,7)

„A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánuk, és az különb lesz, mint az előbbieket, és három királyt fog megalázni. Sokat szól a Felséges ellen, és a magasságos egek szentjeit megrontja, s véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt; s az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.” (Dn 7,24–25)

„Igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre.” (2Pt 1,19)

„Krisztus eljövetele előtt... a vallási életben fontos, a próféta által előre megjövendölt események mennek végbe... Hátározottan megállapítja, hogy előbb egy lelki hatalom – amelyet Dániel próféta oly világosan leír – lép fel, és Isten népe ellen folytat harcot. Amíg ez a hatalom romlást hozó, istenkáromló munkáját be nem végezte, a gyülekezet hiába várja Urának eljövételét. »Nem emlékeztek-é, hogy megmondottam néktek ezeket, amikor még nálatok voltam?« – kérdezte tőlük Pál.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet)

Dániel könyve 12. fejezete a végidőről szól, amint az első verséből egyértelműen kiderül: „És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem... és abban az időben megszabadul a te néped, aki csak beírva találtatik a könyvben.” A 7. vers tanúsága szerint csak azután végeztethetnek el „mindezek”, azaz a végidőnek a fejezetben leírt eseményei, miután a középkor nagy egyházi hatalma elvégezte megjövendölt munkáját, és teljhatalmának időszaka letelik. 1798 tehát egyszerre jelenti az 1260 éves középkori hatalmi időszak végét és a végidő kezdetét is.

Dániel könyve 8,14 jövendölése a 2300 éves időszakról szintén kapaszkodót jelenthetett már az apostoli korban is arra nézve, hogy jelentős idő van még hátra a történelemből. A 2300 éves jövendölésre épülő, azzal azonos időben kezdődő 490 éves prófécia (Dn 9,24–27) beteljesedése jól ellenőrizhető volt Jézus Krisztus halálát követően (lásd a 70 hétből az utolsó hét eseményeit, a Messiás halálát, a szövetség megerősítését 2x3,5 éven át, részben a saját szolgálata, részben a tanítványai szolgálata révén). Egy olyan, az Ószövetséget ismerő, zsidó származású keresztény, mint Pál apostol, biztosan tisztában volt ezek jelentésével, és már csak ezért sem várhatta Jézus megjelenését a saját korára. Ezt bizonyítja közvetve az is, hogy a Krisztussal vágyott mielőbbi találkozását csak a halál és az azt követő nyugalom tapasztalatán túl tudta elképzelni: „Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni...” (Fil 1,23) Az Írásokban kevésbé járatos, a pogányságból megtért hívők körében azonban elképzelhető, hogy voltak olyanok, akiket túlfűtött a lelkesedés, és arra ragadtatták magukat, hogy kedvenc elméletüket Pál tekintélyére hivatkozva is megtámogassák.

A levél címzettjei hibáztak, amikor nem számoltak azzal, aminek még az üdvörtörténet szerint be kell teljesednie. Mi pedig akkor hibáztunk, ha nem vesszük figyelembe, hogy már az itt leírtak is bekövetkeztek az eltelt közel kétezer év során, ezért fölöttébb közel van hozzánk az üdvösség.

„Maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” Sokan gondolják, hogy Isten ellenségeit az ateizmus, az Istent tagadók körében kell keresni. Az Antikrisztust is (1Jn 2,18–22; 4,3) nyíltan Isten-ellenes hatalomként képzelik el. Pál leveléből kiderül, hogy valójában nagyon is vallási természetű hatalom, amely Isten templomában keresendő, ahol szó szerint Isten gyanánt mutogatja magát. Épp ettől igazán antikrisztusi, mert úgy lép fel Isten ellen, hogy valójában – az őslázadóhoz hasonlóan – a helyére tör. „Föléjük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ésa 14,14) Az „ellene”, „fölébe” és a helyébe törekvések jelentik az antikrisztusi attitűd lényegét.

Szintén e hatalom vallási természetét bizonyítja, hogy az apostol szerint előbb a hitehagyásnak kell bekövetkeznie (nem a szakadást jelentő *skizma*, hanem az *apostasia* szó található ezen a helyen a görög szövegben), és csak azután jelenhet meg „a bűn embere”.

3 Hogyan helyezte el a saját korát Pál apostol az üdvtörténet eseményrendjében? Minek kellett még bekövetkeznie, mielőtt az általa említett időszak a kezdetét vehetné? Miért nem fogalmazott egyértelműbben a levelében?

„Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog megjelenni. Működik már a törvényszegés titkos bűne: csakhogyan annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia.” (2Thess 2,5–7)

.....

.....

.....

Emlékezteti a thessalonikabelieket, hogy ezekről is beszélt nekik személyesen. Csodálhatjuk, milyen alapos munkát végzett, és hogyan igyekezett minden tekintetben, a próféciaik vonatkozásában is felvértezni hallgatóit a bibliai tanításokkal a rendelkezésére álló rövid idő alatt. Azt is megtanulhatjuk ebből, hogy a leglelküismeretesebb tanítás ellenére is megtörténhet, hogy valami elkerüli a hallgatók figyelmét, vagy összezavarja őket. Emiatt nem kell a tanítónak elcsüggednie, hanem elég, ha emlékeztet a korábban elhangzottakra.

Az apostol megállapítása szerint már a saját korában is létezett az a jelenség (hamis tanítások + hamisított iratok + a türelmetlenség és üldözés lelkülete stb.), amely később majd a „bűn embereként”, „törvényszegőként és törvénytaposóként” az Isten elleni lázadás intézményes formájává válik. Mivel azonban szükséges, hogy teljhatalmat kapjon és hatalmi tényezővé legyen a társadalomban, ezért korszakának kezdete még várat magára, hiszen ekkoriban egy masszív pogány hatalom, a Római Birodalom volt a világ ura. Mivel az apostol a thessalonikabeliekkal együtt éppen ez utóbbi fennhatósága alatt élt, nem fogalmazhatott nyíltabban egy olyan levélben, amelyet a nyilvánosságnak szánt. Ezért élt a lehetőséggel, hogy a korábban körükben elmondott tanításaira hivatkozott. Így a hívők érthették, miről beszél, mások pedig vagy nem is értették, vagy nem köthettek bele. Az apostol eljárása hasonlít Jézus Krisztushoz, aki szintén kora hatalmáról szólt, amit Ő is csak burkoltan tehetett egy olyan városban, amelyet a római helyőrség tartott az ellenőrzése alatt: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg)...” (Mt 24,15) Akik a Biblia tanítását ismerik, egyszerű utalásokból, hivatkozásokból is megértik egymást.

Jézus Krisztus és Pál apostol eljárásából azt is megérthetjük, hogy Isten elvárja tőlünk a „legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok” (Mt 10,16) felhívás

komolyanvételét. Minden megnyilatkozásunkkor tartsuk ezt szem előtt, különösen ha a próféciák kapcsán vagy más összefüggésben a fennálló rendet érinti a mondanivalónk.

„Nagy körültekintéssel kell eljárunk, nehogy azt mondassák rólunk, hogy szembehelyezkedünk a polgári hatóságokkal... Nem szabad úgy dolgoznunk, hogy látszólag a hazaárulás szószólóiként tűnjünk fel. El kell távolítanunk az írásainkból és megnyilatkozásainkból minden olyan kifejezést, amely ha önmagában nézik, olyan látszatot kelt, mintha ellene szegülnénk a törvénynek és a rendnek. Mindent gondosan mérlegelnünk kell, nehogy olyan feljegyzés szülessen rólunk, mintha hűtlenségre bátorítanánk országunkkal és annak törvényeivel szemben. Nem várják el tőlünk, hogy szembeszálljunk a hatóságokkal. El fog jönni az idő, amikor a Biblia igazságának védelmezéséért árulókként bánnak majd velünk. De ne sietessük ezt az időt azzal, hogy oktalan lépéseket teszünk, amelyek felszítják a gyűlöletet és a viszályt.

El fog jönni az idő, amikor fenyegető jellegű, óvatlan megnyilvánulásokat, amelyeket gondatlanul mondtak vagy írtak le testvéreink, ellenségeink az elítélésünkre fognak felhasználni. Ezeket nemcsak arra használják majd, hogy elítéljék azokat, akik a kijelentéseket tették, hanem az adventisták egész testületének a terhére írják. Vádolóink azt fogják mondani, hogy ezen és ezen a napon az egyik felelős vezetőnk így és így szólt a kormányzat törvénykezése ellen. Sokan meglepődnek majd, amikor látják, milyen sok dolgot őriztek meg ellenségeink, amelyek muníciót szolgáltatnak az érvelésükhöz. Sokan fognak csodálkozni, amikor a saját szavaikat hallják olyan értelmezésben, amit nem szándékoztak mondani. Testvéreink ezért legyenek körültekintőek, minden időben és minden körülmények között óvatosan szólaljanak meg. Mindenki legyen ennek tudatában, nehogy meggondolatlan megnyilatkozásokkal a nyomorúság idejét hozzák el a nagy válság előtt, amely az emberek lelkét megpróbálja.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI. köt., 287–288. o.)

Azzal együtt, hogy levelét nyilván ihletés alatt írta, csak csodálhatjuk az apostol jártasságát a Bibliában. Tudta, hogy mielőtt elkezdődhetne a végidő, amelyet Jézus Krisztus eljövetele zár le, előbb le kell hanyatlania a Római Birodalomnak (lásd Dn 7. fejezetében a negyedik állattal ábrázolt, vasfogakkal jellemzett hatalmat), és a helyén támadó nemzetek között fel fog nőni a „bűn embere, a veszedelem fia”, amelynek szintén meglesz a maga 1260 éves hatalmi korszaka. A Római Birodalomnak pedig ekkor még bő 400 éve volt hátra az i. sz. 473-ban bekövetkezett bukásáig.

4 Miben ragadható meg röviden a Római Birodalmat követő hatalom lényege, és meddig fog fennállni?

„Akkor jelenik majd meg a törvénytaposó, akit megemészti az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisíti az ő megjelenésének feltűnésével.” (2Thess 2,8)

„Sokat szól a Felséges ellen, a magasságos egek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt.” (Dn 7,25)

Amikor minden akadály elhárul az útból, és ezzel teret kap, akkor teljes bizonyossággal megjelenik majd „a bűn embere, a veszedelem fia”, vagy röviden „a törvénytaposó”. A világegyetem békéjét egykor a mennyben kezdődött lázadás rontotta meg, amelynek színtere később áthelyeződött a mi világunkba, és a küzdelem kezdettől Isten törvénye körül folyik.

„Isten törvényének megdöntésével még a menny büntelen lakói között próbálkozott először Sátán. Ez a kísérlete egy

ideig eredményesnek tűnt. Az angyali sereg nagy részét megtevesztette. Ez a látszólagos diadal azonban vereséggel és veszteséggel végződött, Istentől való elkülönüléssel, és száműzetéssel a mennyből.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sátán ellenségeskedése a törvénnyel c. fej.)

A törvény tagadása és taposása tehát a földön folyó küzdelem lényege is, amelynek csúcspontjaként egy magát Isten képviselőjeként megjelenítő hatalom Isten nevében változtatja meg Isten törvényét. Véli és állítja, hogy ezt megteheti, de ezzel le is leplezi magát, hiszen Jézus Krisztus ezt mondta: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféták eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5,17–18)

Azaz miközben a törvénytaposó nyíltan szembekerül a világ Megváltójával, elárulja, hogy valójában mely hatalom képviselője.

Az apostol szavaiból az is kiderül, hogy egészen Jézus Krisztus eljöveteleig fennáll majd ez a hatalom, és az Ő megjelenése vet véget neki. Ez teljes összhangban áll a Dániel könyve 2. fejezetében olvasható próféciával is, miszerint a vas cseréppel elegyedve mindvégig fennmarad.

5 Mi a titka e hatalom történelmi léptékkal mérve is hosszú fennállásának és eredményességének?

„Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával...” (2Thess 2,9–10)

„A sárkány adta az erejét annak, és királyiszékét, és nagy hatalmat.” (Jel 13,2)

„Csodálván, az egész föld követte a fenevadat. És imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak, és imádták a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? Kicsoda viaskodhat vele?” (Jel 13,3–4)

A csalárdság teljes arzenálját felvonultató eszköztára és a mögötte álló természetfölötti hatalom az eredményesség és a hosszú fennállás titka. Micsoda csapda ez a Biblia világosságával nem rendelkező tömegeknek, akik a magasabb rendű erők bizonyosságát látják a túlélési képességében, „történelmi” múltjában, ezért hódolnak neki, miközben fel sem merül bennük, hogy a természetfölötti világban nem csak pozitív tényezők léteznek.

Mivel a hazugság atyja áll mögötte („Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja” – Jn 8,44), nem csoda, hogy a hazugság és csalás minden eszköze megtalálható a fegyvertárában. A megtevesztés eszközével sokkal eredményesebben lehet embertömegeket elveszíteni, mint az erő nyílt alkalmazásával. Hogy mennyire nem szabad alábecsülni a csalások erejét, azt éppen Jézus Krisztus korunkra vonatkozó prófétikus kijelentéseiből érthetjük meg: Máté evangéliuma 24. fejezetében a tanítványok végidővel kapcsolatos kérdésére válaszolva Jézus Krisztus óvással kezdi a mondandóját, majd még kétszer visszatér erre: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: »Én vagyok a Krisztus«, és sokakat elhítenek... És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek... Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira,

hogy elhitesseék, ha lehet, a választottakat is.” Sokan jönnek majd tehát, és ez nem lesz eredménytelen: sokan esnek áldozatul a hitetésnek, sőt ha lehet, még a választottakat is elhitetné az emberek ellensége, és Jézus Krisztus visszatérésének egyedülálló eseményét is megpróbálja majd meghamisítani (Mt 24,26–27).

„Rettenetes kísértésekkel kell szembenéznie Isten igaz gyülekezetének. Már abban az időben, amikor az apostol a levelét írta, kezdett működni »a törvényszegés titkos bűne«. A további fejleményeket, amelyeket még a jövő rejt, így írja le: »Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugság minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszság minden csalárd-ságával azok között, akik elvesznek.« Így írta le Pál a gonosz hatalom ádáz munkálkodását, amely Krisztus eljövetele előtt a sötétség és üldöztetés hosszú évszázadain át folytatódik.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fej.)

Választottakról olvasunk, és azokról, „akik elvesznek”. Min múlik, hogy melyik csoportba tartozunk, hol húzódik a határ a két csoport között? Erről a legfőbb kérdésről szól a gondolatmenet utolsó szakasza:

6 Min múlik, hogy áldozatul esünk-e Sátán csalásainak? Hol húzódik a határvonal az elveszők és a választottak között? Mi vár azokra, akik nem szeretik az igazságot?

„...azok között, akik elvesznek, mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (2Thess 2,10–12)

„Különösen ünnepélyesen hangzik az apostol kijelentése azokról, akik nem akarják befogadni az igazság szeretetét... Az emberek nem mellőzhetik büntetlenül a figyelmeztetéseket, amelyeket Isten kegyelemből küld nekik. Akik állhatatosan elzárkóznak e figyelmeztetések elől, azoktól Isten elvonja Lelkét, és átengedni őket a csalásnak, melyet annyira kedvelnek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fej.)

.....
.....
.....

Mi a különbség az igazság és az igazság szeretete között? Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy az igazság ismerete ment meg bennünket, de ez tévedés. Ha így lenne, akkor Laodicea kedvező helyzetben volna. Ugyancsak tévedés azt hinni, hogy ha levezetjük az igazságot valakinek, akkor majd meghajol előtte, mert be kell látnia, nem lesz más választása. Az emberi lény és lélek nem így működik. Valójában az igazsághoz való belső viszonyulás dönti el, hogy belát és elfogad, vagy konykul elutasít valamit. Nem a fejekben, hanem a lelkekben dőlnek el a dolgok. „Az ember kebelében vetnek sorsot, de az Úrtól van annak minden ítélete.” (Péld 16,33) Ezért is olyan pontos az ihletett megfogalmazás, hogy „nem fogadták be az igazság szeretetét”.

Tehát egyrészt nem az igazság ismeretéről, hanem a szeretetéről beszél az apostol, másrészt befogadásról, vagyis ez a szeretet nem tőlünk van, hanem Isten ébreszti bennünk, amennyiben hajlandók vagyunk megnyílni és befogadni azt. Ha úgy döntünk, hogy elutasítjuk, Isten kiszolgáltat bennünket a saját választásunknak, vagyis a tévelygés erejének, amiből nincs szabadulás. Ennek gyümölcse pedig az ellentétes állapot lesz: az igazság szeretete helyett az igazságtalanságban

való gyönyörködés. Gondoljunk bele, milyen súlyos kifejezések ezek! Minden ember életében elkerülhetetlenül megtörténik a belső, mindenestől való azonosulás az igazsággal vagy annak ellentétével. Ennek már csak eredménye az üdvösség vagy a kárhozat.

*Az e beti adomány a Comenius Általános Iskolát támogatja.
– A közösség által alapított szekszárdi általános iskola működtetésére
és támogatására szánt adomány.*

A kiválasztottak

(2Thess 2,13–3,2)

Az Antikrisztusról szóló jövendölések összegzése és kifejtése után az apostol továbbra is a történelmi távlatoknál marad, de az üdvtörténet talán még ennél is fontosabb kérdésére tér ki, amelyet már korábban is érintett. A kiválasztás témája egyenes folytatása az előző gondolatmenetnek: min múlik, hogy kik lesznek azok, akik befogadják az igazság szeretetét az üdvösségükre, és kik lesznek azok, akik az igazságtalanságban gyönyörködnek.

I Mikor történt meg az üdvözülendők kiválasztása, és mi alapján? Van-e benne része, szerepe az embernek, ha Istentől van a kiválasztás?

**„Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk Istennek érte-
tek, atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva
kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésé-
ben és az igazság hitében.” (2Thess 2,13)**

**„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja,
aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben
a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott min-
ket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szen-
tek és feddhetetlenek előtte szeretet által. Eleve elhatároz-
ván, hogy minket fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő
akaratanak jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének ma-**

gasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben.” (Eféz 1,3–6)

„Látták szemeid az én alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak, holott egy sem volt még meg közülük.” (Zsolt 139,16)

„Atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.” (2Pt 1,10)

.....

.....

.....

Isten örök idők előtt látta a történelmünket, és benne minden egyes emberi sorsot. „Megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghezviszem minden akaratomat.” (Ésa 46,10) Számunkra felfoghatatlan ez a képesség, de éppen ez teszi őt Istenné, akinek a teremtményei vagyunk. Mielőtt a bűn és a meghasonlás megtörtént volna, Ő már tudta, mi lesz a megoldás, mi lesz annak az ára, és kik lesznek a megváltás gyümölcsei. „Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt.” (Zsolt 139,6) Így értelmezendő, hogy „magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek előtte szeretet által”. Tudta, mit fog tenni értünk, és ismerte a válaszaikat, így azt is, hogy Isten és ember szövetsége milyen eredményt érlel egy-egy ember életében. Mi most, az életünk során csupán megéljük, megküzdjük és ezáltal valóra váltjuk azt, amit Ő eleve tudott, és ami alapján kiválasztott. Hatalmas bizonyosságot és elkötelezettséget szül a lelkünkben, ha ezt igazán megértjük és komolyan vesszük.

Isten senkit sem korlátoz, senkinek a sorsa sem múlik Őrajta. „Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.” (Mt 22,14) Mindenki előtt nyitva áll az út Isten országába, de kevesen teszik meg ehhez a maguk részét. Pedig az ember feladata, hogy erőssé tegye az elhívását és kiválasztását, hogy szabad utat engedjen a Szent Lélek munkálkodásának a saját lényében. A Lélek az, aki megszentel. „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai... Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Rm 8,14–16) Az „igazság hite” kifejezés közvetlenül kapcsolódik az „igazság szereteté”-hez.

2 Mire hívott el bennünket Isten, és mi által? Mit jelent „a mi evangéliumunk” megfogalmazás?

„Amire elhívott titeket a mi evangéliumunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére.” (2Thess 2,14)

„Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mi módon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amiképpen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőknél lábai, akik jókat hirdetnek! De nem mindenkinek engedelmeskedtek az evangéliumnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.” (Rm 10,13–17)

Maga Isten hívott el, de nem önkényesen választva, hanem az előre ismerés alapján, ahogy azt az előző kérdésnél láttuk. Elhívását mindenkor a szolgálain keresztül juttatja el hozzánk, akik abban az időben az apostolok voltak. Ebben a korban mi magunk küldettünk a világhoz, s a feladatunk ugyanaz: az egyedül igaz evangélium hirdetése. Az apostol megfogalmazása más igehelyekkel együtt arra utal, hogy vannak más evangéliumok is.

– „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon...” (Mt 24,14)

– „Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból, aki a Dávid magvából való az én evangéliumom szerint...” (2Tim 2,8)

A hamis tanítóknak és a hamis tanításoknak köszönhetően más evangéliumok is forgalomban voltak. Ehhez képest különbözteti meg Pál azt, amelyet Isten bízott rá mint eredeti és hiteleset. Máté evangéliuma 24. fejezete visszatérő módon a hamisítványok megsokasodására hívja fel a figyelmet, és ehhez képest hangsúlyozza Jézus Krisztus, hogy „Isten országának ez az evangéliuma”...

Az elhívás végső célja és értelme a Krisztus dicsőségében való részesülésünk. Az Ő jellemének szentsége és a bűn fölött aratott diadala az, amit ugyanaz a Lélek, amely Őbenne erős volt a győzelemre, a mi életünkben és lényünkben is valóra tud váltani.

3 Mi a mi részünk és feladatunk abban, hogy az elhívásunk célba érjen? Hogyan tehetjük azt erőssé?

„Atyámfiak, legyetek állhatatosak, és tartsátok meg a tudományt, amelyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítottatok.” (2Thess 2,15)

.....
.....

„A thessalonikai hívők mielőbbi szabadulást reméltek, de az apostol intette őket, hogy bátran és Isten félelmében végezzék a rájuk váró munkát. Felszólította őket, hogy ne hanyagolják el kötelességeik teljesítését, ne vározzanak tétlenül. Az azonnali szabadulás utáni vágyakozást a mindennapi élet állandó kötöttségei és az ellenállás, melybe ütköznek, csak fájdalmasabbá tesszik. Pál ezért arra irányította a figyelmüket, hogy a hitben állhatatosak legyenek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fe.)

Az állandó aggodalmaskodás az egyik véglet, ami fenyeget bennünket, az elbizakodottság a másik. Az apostol a tőle és munkatársaitól kapott tanítások megtartására szólítja fel az új tanítványokat. Az elhívásunkat csak mi tehetjük erőssé, mégpedig azáltal, hogy amit megértettünk Isten akaratából, az életünkre vonatkozó mennyei rendelkezésekből, azt gyakorlattá tesszük, aszerint járunk. Ha ebben jártasságot szerzünk és megtapasztaljuk az örömet, akkor alkalmassá válunk az eljövendő világra, és ily módon igazoljuk, erőssé tesszük azt, amit Isten eleve ismert felőlünk. Nem a hitben és igazságban való intenzív elméleti megalapozás ismételtetésével tehetjük tehát erőssé az elhívásunkat. Ebbe a népszerű és az emberi természetnek könnyebb utat jelentő tévedésbe estek bele egykor a farizeusok is, de ugyanez fenyegeti Laodicea népét is.

4 Milyen formában és kitől kíván az apostol bátorítást a gyülekezetnek a megpróbáltatások között? Hol sajátítható el a vigasztalás tudománya? Milyen tekintetben kíván megerősítést, és minek az egységben kezelésére szólít fel ezzel bennünket is?

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja

meg a szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.” (2Thess 2,16–17)

„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhatunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által. De akár nyomorgattatunk, a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, amelyeket mi is szenvedünk; akár megvigasztaltunk, a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van az. És a mi reménységünk erős felőletek.” (2Kor 1,3–6)

„Az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Eféz 2,10)

.....
.....
.....

Ebben az életben mindig szükségünk lesz vigasztalásra. Igazán vigasztalni pedig egyedül Isten tud, akit az apostol a Korinthusi II. levélben egyenesen a vigasztalás Istenének nevez. Ő nemcsak megvigasztalni képes bármilyen nyomorúságban, hanem képesíteni is tud bennünket arra, hogy mi is vigasztaljunk másokat. Ez nem mindig szóban történik: a hitestvéreink küzdelme és nyomorgattatása is szolgálhat ekként az apostol szavai szerint. Isten segítsen bennünket abban, hogy elnyerjük tőle a vigasztalást minden élethelyzetben, és ugyanígy a vigasztalás tudományát is. Ennek híján csak emberi módon vigasztalunk, és abba a hibába eshetünk,

mint Jób barátai, akik „nyomorult vigasztalók”-nak bizonyultak (Jób 16,2).

Az Istentől jövő vigasztaláson túl megerősítést is kíván ugyanabból a forrásból a tudomány, azaz az igeismeret és a jó cselekedetek vonatkozásában. A kettőre együtt kell törekednünk. Jó dolog az igazság ismerete és az azon alapuló hit, de „megholt önmagában – mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből” (Jak 2,17–18). Isten annyira komolyan gondolja, hogy csak a gyakorlatban megvalósuló igazság és életszentség elfogadható számára, hogy – az apostol szavai szerint – nemcsak eleve kiválasztott bennünket, hanem előre eltervezte, elkészítette életünk egyes mozzanatait, cselekedeteit, hogy azokban járva betöltsük a szentség mértékét, és áldásul szolgáljunk a világnak. Mennyire komolyan kellene vennünk ezt a kijelentést, mennyire törekednünk kellene megtalálni az életünk egyedül helyes nyomvonalát, és azon járni! Ha engednénk, Isten ugyanúgy vezetne bennünket, mint egykor Izraelt felhő- és tűzoszlopban.

5 Milyen konkrét cél érdekében kéri az apostol a gyülekezet támogatását? Mit tanulhatunk ebből önmagunkra nézve is?

„Imádkozzatok értünk, atyámfiain, hogy az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amiként tiköztetek is.” (2Thess 3,1)
„Imádkozván egyszersmind értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok; hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nékem szólnom kell.” (Kol 4,3–4)

Az apostol lelkierejét és az evangélium terjesztésére tett erőfeszítéseit ismerve akár meglepő is lehet a kérdés. A levél tanulmányozása során azonban láthattuk, hogy mennyire ismerte, értékelte és komolyan vette az imádság erejét, és hogyan élt vele önmaga is a gyülekezetei javára. Most arra kéri őket, hogy a szolgálatáról, annak eredményességéről emlékezzenek meg az imádságaikban, hogy azokhoz az emberekhez is eljuthasson az evangélium és megszólíthassa őket, akiknek még nem adatott meg az a kiváltság, mint a már megtérteknek.

„Az apostol tudatában volt, mekkora a felelőssége azok lelki fejlődéséért, akiket az igazságra oktatótt. Vágya az volt, hogy ismeretük növekedjék az egyedül igaz Istenben és küldöttében, Jézus Krisztusban. Gyakran, amikor Jézust szerető férfiak és nők csoportja gyűlt köréje, letérdelt velük és imában kérte Istent, hogy tanítsa meg őket, miként maradhatnak vele élő összeköttetésben. Sokszor tanácskozott is velük, hogy melyik út volna a legeredményesebb az evangélium terjesztésére. Amikor pedig távol volt tőlük, Istenhez könyörgött értük, hogy óvja meg őket minden bajtól, és legyen a segítségükre, hogy tevékeny misszionáriusokká váljanak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet.)

Ebből azt is megérthetjük, hogy noha nem mindenki kapott olyan képességeket és a viszontagságok elhordozásához olyan adottságot, mint Pál apostol, ez nem jelenti azt, hogy ne vehetné ki a részét bárki a missziós munkából akár közvetve, imádság által is. Mindenki megteheti, hogy lélekben azonosul az evangélium ügyével, és imában hordozza azt, azokkal együtt, akik érdemben végzik a munkát, mintegy a frontvonalban. Minden hívő ember imádsága számít, ebben erősíti meg az apostol a gyülekezetet, és bizonyosságát adja annak is, hogy nem elbizakodott, nem a saját képességei és bölcsessége szerint kívánja végezni rendkívüli feladatát, hanem Isten és a

hívő emberek támogatásával, amelyre szüksége van. Ebből megérthetjük, hogy a mi gyülekezeteinkben is fontos minden egyes tag imája, és a mi evangéliumhirdetőink is rászorulnak a gyülekezetei közösség egészének támogatására.

6 Milyen embercsoportra utal a folytatásban az apostol, és milyen általános érvényű megállapítást tesz? Mit kell megértenünk az evangélium szolgálatára nézve?

„És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit!” (2Thess 3,2)

„Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá.” (Jn 18,37)

„Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: ismeri az Úr az övét.” (2Tim 2,19)

Az evangélium szolgálatában végzett munkájához általában kért támogatáson belül külön is kiemel egy területet az apostol, ami leginkább próbára tehetné őt, és az egyik legsúlyosabb akadály volt a munkavégzésének. Azokra az emberekre utalhat itt, akik alkalmatlanok, sőt gonoszok voltak, azaz nem egyszerűen nem voltak a kiválasztásból valók, hanem kifejezetten ellenálltak az evangéliumnak, és megpróbálták akadályozni a terjedését (lásd a 2. tanulmányban a thessalonikaiak tetteit Béreában). Ezek javarészt a zsidóság azon tagjai voltak, akik ellenálltak az evangéliumnak, és vallásos kötelességüknek érezték, hogy mások életében is megghiúsítsák annak elfogadását.

Miközben minden emberhez küldettünk, és nincs jogunk latolgatni, kinek érdemes megszólaltatni az üzenetet és kinek nem, ne éljünk abban a várakozásban, hogy mindenki vagy akár csak széles rétegek is pozitív választ adnak rá. Vértessük fel magunkat azzal a tudattal, hogy „nem mindenkié a hit”. „Az Úr ismeri az övéit”, tudja, hogy kik azok, akik „az igazságból valók”, akik majd engednek az evangélium hívásának. Mi nem tudjuk, nem látjuk, kik lehetnek ezek az emberek, csak annyit tehetünk, hogy mindenkihez eljuttatjuk az üzenetet, és közben azzal a várakozással élünk, mint Pál: az adott közegben, az elutasítók között kik lehetnek azok, akiket Isten örök időknél előtte ismert, és tudta, hogy az övéi lesznek. Értük és hozzájuk küldettünk, ők lesznek, akikkel együtt örökölni fogjuk az üdvösséget. A kilétük pedig éppen most, a mi szolgálatunk révén válik világossá és egyértelművé. Micsoda ünnepélyes feladat és megbízatás az, amit Istentől kaptunk!

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Intő üzenet

(2Thess 3,3–18)

|| Milyen meggyőződésének, reménységének és vágyának ad hangot az apostol a levél befejező szakaszához érkezve? Mindebben mennyi az ember feladata, és mi Isten része?

„Hűséges az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, amiket parancsolunk. Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránti szeretetre, és a Krisztus iránti állhatatosságra.” (2Thess 3,3–5)

.....

.....

.....

A hitünk végső bizonyossága nem a saját őszinteségünkben, akaraterőnkben, sem nem más emberek hitében, képességeiben gyökerezik, hanem magának Istennek a hűségében. Egyedül az Ő erejével vagyunk képesek ellenállni a gonosz kísértéseknek. Ezért ad hangot az apostol annak a meggyőződésének, hogy a gyülekezet győztesnek bizonyul majd, aminek a mércéje az, hogy megteszik, amit tőle és munkatársaitól tanultak (a *parancsol* szó helyén álló görög kifejezés azt is jelenti, hogy *tanítani, megbagyni*, tehát nem feltétlenül olyan szigorú, mint ahogy a magyar fordításban olvasható – bár az sem túl-

zó, hiszen nem a saját véleményüket, hanem Isten rendeléseit közvetítették az apostolok a gyülekezetnek).

Az embernek is van tehát feladata, de még az indítékok munkálása is Istenre vár az életünkben. Ő igazgatja szívünket az iránta való szeretetre és állhatatosságra, ha időt és alkalmat kap erre. Az utóbbi kifejezést talán azért kapcsolja hangsúlyosan a Fiú személyéhez, mert Ő az, aki szenvedett értünk, és a mi hitünk állhatatosságát próbára tévő szenvedéseket is könnyebb elhordozni úgy, hogy Jézus Krisztusra tekintünk, mintegy érte vagyunk állhatatosak.

2 Mi a gyülekezet teendője akkor, ha valaki „rendetlenül”, azaz keresztényhez méltatlan módon él, annak ellenére, hogy a gyülekezet tagja? Mit fejez ki a gyülekezet ilyen esetben a viszonyulásával?

„A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében pedig rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, aki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, amelyet tőlünk kapott.” (2Thess 3,6)

.....

.....

A *rendetlenül*nek fordított görög kifejezés másik jelentése: *dologtalanul*. „Thessalonikában olyan emberekkel találkozott az apostol, akik húzódoztak a fizikai munkától” – írja Ellen White *Az apostolok története* 33. fejezetében. Ezért érintette ezt a kérdést már az első thessalonikai levelében is, és – amint néhány verssel később látni fogjuk – elsősorban erre a jelenségre gondolt, amikor arról rendelkezett, hogy a gyülekezet részéről mi a kívánatos és helyes magatartás, ha valakinek az életvitele elfogadhatatlan. Utasítása azonban nyilván kiter-

jeszhető más „rendetlenségekre” is, ezért is kérdés, mit jelent, hogy a gyülekezet „vonja el magát”, és milyen eredmény várható ettől. Elvonni magunkat annyit jelent, hogy érzékeljük a közös értékrendet feladó testvérrel: nem felhőtlen a viszony, és nem tudjuk elfogadni a közösség teljes jogú tagjának, amíg az adott probléma fennáll. Ez még nem a tagságból kizáró végső fegyelmi lépés, hanem figyelmeztetés, amit a közösség egésze érzékeltet a tévelygővel.

Figyelemre méltó, hogy az apostol azzal ad nyomatékot az utasításnak, hogy egyrészt Jézus Krisztus nevében szól, másrészt kifejezetten *rendeli* ezt a gyülekezetnek. Valószínűleg azért érezte ezt szükségesnek, mert a felszínesen gondolkodó hívőkben aggodalmak ébredhettek volna, hogy mennyiben egyeztethető össze egy ilyen tanács és magatartás a szeretetet elvével, amelyet Jézus Krisztus hirdetett és megtestesített.

3 Mennyiben volt ellentétes az apostoli példaadással az állítólagos hívők dologtalan életvitele? Milyen megfontolásból követtek az apostolok a megszokottól eltérő gyakorlatot Thessalonikában, és mit érthetünk meg ebből a személyes példaadás jelentőségére nézve? Milyen általános elvet fogalmaz meg a levél a munka és a létfenntartás összefüggésében?

„Magatok is tudjátok, hogyan kell minket követni, mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. Sem ingyenkeresetet nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek ne legyünk terhére. Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek. Mert amikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (2Thess 3,7–10)

„Legeltessétek az Isten köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra... örömet... mint példányképei a nyájnak.” (1Pt 5,2–3)

.....

.....

.....

„Thessalonikában az igehirdetés közben Pál nem volt teljesen a saját keze munkájára utalva, hogy megélhessen. Amikor később thessalonikai élményeire hivatkozik és megköszöni a filippibeli hívők adományait, ezt írja: »Mert már Thessalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségleteimre.« (Fil 4,16) Annak ellenére, hogy ezt a segítséget kapta, a thessalonikaiaknak mégis példakép akart lenni a szorgalomban – egyrészt, hogy senki se vádolhassa kapzsisággal, másrészt, hogy példaadásával megfeddje azokat, akik a fizikai munkával kapcsolatban fanatikus nézeteket vallottak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 33. fejt.)

A munka – a fizikai munkát is beleértve – kezdettől része az emberi élet Isten által meghatározott rendjének. Már a bűneset előtt is az Éden kertjének művelését bízta Isten az első emberpárra. Aki vonakodik dolgozni és magát hasznossá téve értékelhető munkát végezni, s ezzel a saját és a rábízottak létfenntartásáról gondoskodni, az szembemegy ezzel az örök érvényű renddel. Ez olyan súlyos vétség az apostol rendelkezése szerint, hogy „ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék”, azaz ne sajnálják meg, hanem hagyják éhezni, hátha így belátásra jut.

„Ha tétlenségben élő férfiakat és nőket magánszemélyek adományaival vagy gyülekezeti pénzből támogatnak, ez a bűnös szokásokban erősíti meg őket. Ezt a gyakorlatot lelkiis-

meretesen kerülni kell. Minden férfit, nőt és gyermeket arra kell tanítani, hogy gyakorlati, hasznos munkát végezzen.” (Ellen G. White, 93. kézirat, 1899)

Külön figyelmet érdemel, hogy az apostol különbséget tesz aközött, hogy valaki nem tud dolgozni, vagy nem akar. Nem úgy fogalmaz, ahogy azt hétköznapi halljuk, hogy „aki nem dolgozik...”, hanem „ha valaki nem akar dolgozni...”. Mennyire pontos az ihletett megfogalmazás! Különbséget tesz az önhibájukon kívül kenyérkereset nélkül maradók és azok között, akik maguk felelősek azért, hogy nincs jövedelmük. Vigyázzunk mi is, hogy ne keverjük össze a két csoportot: ne sajnáljuk azokat, akik nem akarnak dolgozni, és ne ítéljük meg azokat, akik valamiért nem tudnak, noha törekszenek rá.

„Thessalonikában dolgozva Pál különösen ügyelt arra, hogy az ilyen embereknek igazi példaképként szolgáljon” – olvashatjuk szintén *Az apostolok története* című könyvben (33. fejt.). Nemcsak szóban kifejtett tanítására hivatkozhatott, hanem a személyes példaadására is. Ez adott igazi nyomatékot a szavainak, és ez ad a miénknek is, ha Pállal együtt elmondhatjuk, hogy „magatok is tudjátok, mi módon kell minket követni”. Kevesen gondolunk bele abba, hogy akkor is példát mutatunk a gyülekezetben, ha nem akarjuk, vagy éppen nem tudunk erről. Vagy jó példát, vagy rosszat. Különösen az idősebbek és a bizalmi tisztséget betöltők azok, akik tetteikkel, sőt szavaikkal is befolyásolják a többiek gondolkodását, értékrendjét, normáit.

4 Milyen jelenség ütötte fel tehát a fejét a thessalonikai gyülekezetben? Milyen „hitbeli indokra” hivatkozhattak az érintettek?

„Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, akik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankod-

nak. Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk, Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a maguk kenyerét egyék. Ti pedig, atyámfiaink, meg ne restüljétek a jó cselekvésben.” (2Thess 3,11–13)

„Az apostol intette őket, hogy a jó cselekedetekben meg ne restüljenek. Utalt saját szorgalmára földi dolgaiban, mialatt fáradhatatlanul munkálkodott Krisztus ügyéért. Megfedte azokat, akik a céltalan semmittevésnek adták át magukat, és elrendelte, hogy »csendes munkálkodva, a maguk kenyerét egyék«.

Sátán minden korszakban megkísérelte, hogy Isten szolgálójának fáradozásai elé akadályokat gördítsen, és a gyülekezetekbe a fanatizmus lelkületét plántálta. Így volt ez Pál napjaiban, így a későbbi évszázadokban, és a reformáció korszakában is. Wycliffe-nek, Luthernek és másoknak, akik befolyásukkal és hitükkel a világ áldására szolgáltak, harcolniuk kellett olyan csalárdságok ellen, amelyekkel az ősi ellenség megkísérelte, hogy a túlbuzgó, kiegyensúlyozatlan és megszenvedetlen lelkületű tagokat fanatizálja. Tévelygő emberek azt tanították, hogy az életszentség magaslata a lelket minden földi gond és munka fölé emeli, tehát a munka alól is mentesíti. Mások viszont szélsőséges nézeteikkel, bizonyos szövegeket félremagyarázva azt tanították, hogy a munka bűn. A keresztény ne törődjön többé sem saját, sem családja jólétével, hanem egész életét szentelje lelki dolgoknak. Azonban Pál apostol tanítása és példaadása megfeddi az ilyen szélsőségeket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 33. fejelet)

Vizsgáljuk meg mi is a Krisztus-várásunkat, hogy mentes-e minden túlzástól, szélsőségtől.

5 Milyen eljárást kövessen a gyülekezet azokkal szemben, akik elutasítják az apostoli üzenetet? Milyen ellentétes végtől is óv ugyanakkor?

„Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél általi beszédünknek, azt jegyezzétek meg, és ne társalkodjatok vele, megszegyenüljön. De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsetek mint atyafit.” (2Thess 3,14–15)

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg, és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött.” (Lk 10,16)

„Kötelességévé tette a gyülekezetnek, hogy zárja ki a közösségből mindazokat, akik állandóan lekicsinylik és becsümlik az Isten szolgálói által adott utasításokat. Azonban hozzáfűzte: »De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsetek mint atyafit.«” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. fejelet)

Már a 6. versben is szerepelt az utasítás, hogy „vonjátok el magatokat...”, ami itt konkrétabb formát ölt. „Ne társalkodjatok vele”, azaz ne engedjétek, hogy elfogadtassa önmagát és ezzel az elfogadhatatlan gyakorlatát a közösséggel. Egyes esetekben, főként a hamis tanítóknál az apostolok még attól is eltanácsolnak, hogy a tekintély elismerését kifejező módon köszöntsük őket. „Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és ne köszöntsétek: mert aki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben.” (2Jn 1,10–11)

Az apostol utasítása határozottnak és keménynek tűnik, de ne nem szabad elfelejtenünk, hogy nem a saját véleményét képviselte ilyen módon, hanem az Úrét. A lukácsi ige logikája szerint aki elutasítja őt és amit képvisel, valójában magát az Urat utasítja el, és egyúttal veszélybe sodorja a gyülekezetet. Ezért szükséges a határozott hangvétel.

Az általa elrendelt eljárásnak kettős célja van:

1. A közösség óvása a rossz, a helytelen példaadástól, amit ilyen módon ítél el látványosan a gyülekezet.

2. Az érintett személy megszégyenítése, elgondolkodásra készítése – éppen a saját érdekében.

Vizsgáljuk meg magunkat, mennyire fenyeget bennünket egyénileg és helyi vagy szélesebb közösségünk szintjén, hogy ezen a téren valamely hibába csúszunk: vagy nem fejezzük ki a rosszsallásunkat következetesen a magatartásunkkal, a személyes érintkezés Bibliában tanácsolt gyakorlatával, vagy ha igen, akkor átesszük a ló túloldalára, és szinte ellenségként kezeljük az illetőt.

6 Mit kíván az apostol a gyülekezetnek a levél végén? Miért tartotta fontosnak hangsúlyozni, hogy a köszöntést a saját kezével írta?

„Maga pedig a békesség Ura adjon néktek mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal! A köszöntést én, Pál írom a saját kezemmel, ami ismertetőjegye minden levelémnek. Így írok. A mi Urunk, Jézus Krisztusnak kegyelme mindnyájatokkal!” (2Thess 3,16–18)

„Pál ezt a levelét is azzal a könnyörgéssel fejezte be, hogy az élet nehézségei és kísértései közepette Isten békéje és az

Úr Jézus Krisztus kegyelme vigasztalja és bátorítsa őket.” (Elen G. White: *Az apostolok története*, 25. feje.)

Az apostol számára legfőbb és legfontosabb kívánság a levelek kiindulópontja és befejezése is.

Különös a megjegyzés, miszerint a leveleit a saját kézírásával írt köszöntés hitelesíti. Ezt az a körülmény tehetné szükségessé, amire korábban már utalt: „Hogy ne tántorítottatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítottatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által.” (2Thess 2,2) A két levél és az első két tanulmányban tárgyalt előzmények betekintést engedtek abba, milyen küzdelmek és áldozatvállalás árán vitték előre az apostolok az evangélium üzenetét a maguk korában. Az ilyen elejtett megjegyzések arról tanúskodnak, hogy a nyílt ellenálláson, üldöztetésen, a gyülekezetekben tapasztalható problémákon túlmenően milyen sokféleképpen próbálta aláásni a munkájukat Sátán, Isten pedig ennek teret engedett. Ők azonban nem fáradtak meg: „Tudom a te dolgaidat, fáradságodat és tűrésedet, s hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket. Terhet viseltél, és béketűrő vagy, s az én nevemért fáradoztál, és nem fáradtál el.” (Jel 2,2–3)

A két thessalonikai levél bepillantást adott az apostolok lelkiismeretes, türelmes, példaadó munkájába. Szolgáljon ez mindenkor mintául és ösztönzésül mindannyiunk számára.

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez

Július

1. vasárnap	5Móz 23,14	
2. hétfő	1Móz 2,15	
3. kedd	5Móz 6,6–7	
4. szerda	Mt 5,15	
5. csütörtök	1Móz 4,17	
6. péntek	Zsolt 101,3–4	Napnyugta: 20.43
7. szombat	Rm 12,9	
8. vasárnap	Rm 12,10	
9. hétfő	Zsolt 4,7–8	
10. kedd	Eféz 4,29	
11. szerda	Jak 3,16–17	
12. csütörtök	1Pt 2,5	
13. péntek	Zsolt 25,12	Napnyugta: 20.38
14. szombat	Jn 3,36	
15. vasárnap	Zsolt 33,12	
16. hétfő	Ef 5,11	
17. kedd	1Jn 2,15	
18. szerda	Zsolt 61,4–5	
19. csütörtök	Péld 17,9	
20. péntek	Jer 29,12–13	Napnyugta: 20.32
21. szombat	Rm 12,11	
22. vasárnap	Zsolt 119,162	
23. hétfő	Zsolt 23,1–3	
24. kedd	Zsolt 141,4	
25. szerda	Péld 1,23	
26. csütörtök	Zsolt 119,67. 71	
27. péntek	Zsid 12,2	Napnyugta: 20.24
28. szombat	Júd 2	
29. vasárnap	Jób 37,4.13	
30. hétfő	1Pt 5,7	
31. kedd	Lk 11,13	

Augusztus

1. szerda	Mt 9,35	
2. csütörtök	Mt 7,28–29	
3. péntek	Lk 17,20–21	Napnyugta: 20.14
4. szombat	Mk 10,14	
5. vasárnap	Jn 6,28–29	
6. hétfő	Rm 8,39	
7. kedd	Mt 9,13	
8. szerda	1Tim 1,12–13	
9. csütörtök	Zsolt 71,23–24	
10. péntek	Mt 16,24	Napnyugta: 20.04
11. szombat	1Kor 9,26–27	
12. vasárnap	Ésa 41,17	
13. hétfő	Zsid 9,14	
14. kedd	2Kor 5,20	
15. szerda	Zsolt 66,19–20	
16. csütörtök	Fil 2,1–2	
17. péntek	Zsolt 68,4	Napnyugta: 19.52
18. szombat	2Kor 3,2–3	
19. vasárnap	Zsolt 34,6	
20. hétfő	Fil 4,6	
21. kedd	Zsolt 37,23	
22. szerda	Jn 6,56–57	
23. csütörtök	Ésa 55,10–11	
24. péntek	1Kor 1,22–24	Napnyugta: 19.39
25. szombat	Jak 4,6	
26. vasárnap	1Jn 3,8	
27. hétfő	Ésa 2,12	
28. kedd	Péld 16,6	
29. szerda	Rm 6,20–22	
30. csütörtök	Ésa 43,1	
31. péntek	Jak 4,11–12	Napnyugta: 19.25

Szeptember

1. szombat	Ésa 2,2–3	
2. vasárnap	Lk 24,49	
3. hétfő	Ap csel 3,19	
4. kedd	1Jn 4,13	
5. szerda	1Pt 1,15	
6. csütörtök	Ap csel 5,29	
7. péntek	Jn 15,19	Napnyugta: 19.12
8. szombat	1Tim 1,15–16	
9. vasárnap	Zsolt 91,11	
10. hétfő	2Thess 3,1–2	
11. kedd	Ésa 65,1	
12. szerda	Péld 19,22	
13. csütörtök	1Kor 9,19. 22	
14. péntek	Fil 2,13	Napnyugta: 18.57
15. szombat	Zsolt 104,1. 13	
16. vasárnap	2Kor 10,5	
17. hétfő	Zsolt 139,23–24	
18. kedd	Zak 13,9	
19. szerda	Ésa 49,3–4	
20. csütörtök	Péld 3,6–7	
21. péntek	Péld 8,13–14	Napnyugta: 18.43
22. szombat	Ésa 35,3–4	
23. vasárnap	Lk 14,33	
24. hétfő	Jn 5,44	
25. kedd	Ezék 33,15–16	
26. szerda	1Jn 4,19	
27. csütörtök	Lk 7,47	Napnyugta: 18.29
28. péntek	Zak 9,9	
29. szombat	Lk 19,41–42	
30. vasárnap	Mt 12,30	

Könyvajánló

www.bikkiado.hu

Dr. Agatha M. Thrash
Dr. Calvin L. Thrash
Phylis Austin

Természetes gyógymódok gyermekünknek

Hiteles információk a születéstől tizenéves korig leggyakrabban előforduló betegségek megelőzéséről, okairól és kezeléséről. • 2200 Ft

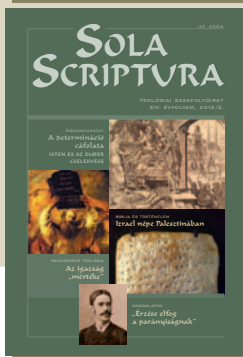

Állatok a Bibliában

Övodásoknak készült szombatiskolai tanulmány. Családi áhítatokra is alkalmas, napi egy feladat kapcsolódik a bibliai témához.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

- 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
- bik@bibliakiado.hu

Sola Scriptura

TEOLÓGIAI SZAKFOLYÓIRAT
XIV. évfolyam, 2012/2.

- 380 Ft

Hangfelvétel- újdonságok

A Biblia
66 könyve –
A teremtéstől
Sámuelig
15 előadás
MP3-CD-n
• 1500 Ft

Az örökkévaló evangélium

10 részes sorozat
MP3-CD-n
• 900 Ft